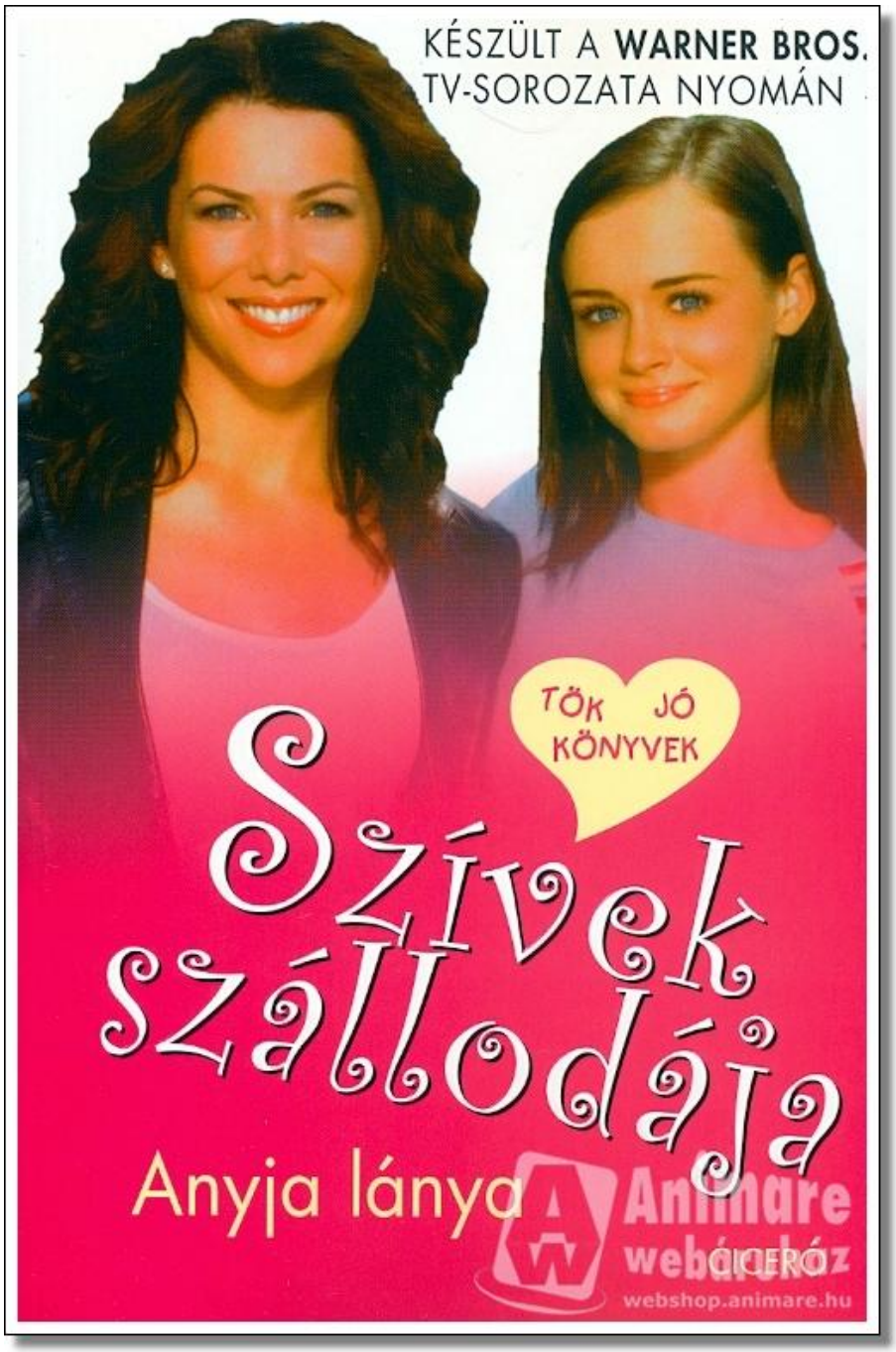
KÉSZÜLT A WARNER BROS.
TV-SOROZATA NYOMÁN
TÖK JÓ KÖNYVEK
Szívek szállodája
Anyja lánya
CICERÓ
Animare webáruház
webshop.animare.hu

Szívek szállodája

Anyja lánya

A csók

Amint egy kukoricalisztes doboz oldalát olvasgattam, a szemem sarkából megláttam, hogy felém közeledik. Kikukkantott a sor végéről.
- Kérsz egy szúrós löttyöt, vagy valamit?
- Szúrós löttyöt? – kérdeztem.
- Jaj, ne csináld már! – mondta Dean. – Chicagóban szúrós löttynek hívják.
- Connecticutban viszont egyszerűen csak üdítőnek. – válaszoltam. – És köszönöm, kérek.

Egy kihúzható tetejű hűtőládához mentem vele. Kihalászott két doboz üdítőt, és a háta mögé dugta őket.
- Na jó. Ha eltalálod, mi van a kezemben, megkapod az üdítőt.

Mielőtt bármit szólhattam volna, lehajolt, és megcsókolt. A számon. Nem vettem levegőt, amíg tartott. Még soha nem csókoltak meg így. Meg voltam döbbenve.
- Köszönöm. – nyögtem ki izgatottan.

Köszönöm? Tényleg ez jött ki a számon? Totál bepánikoltam, és kirohantam az üzletből.

Meg sem álltam egészen Lane-ék házáig. Feltéptem az ajtót, és bementem.
- Lane! Lane! – kiáltottam.
- Mi a baj? – kérdezte Lane.
- Meg… megcsókoltak – hebegtem.

Aztán észrevettem, hogy a kukoricalisztes doboz a kezemben maradt.
- És ezt véletlenül elcsórtam a boltból!

Ahol a történet játszódik

Stars Hollow

Luke egyszer valami olyasmit mondott, hogy az ember elindul az utcán, jobbra fordul, aztán megint jobbra, aztán megint jobbra, aztán visszajut oda, ahonnan elindult – mert ennyi Stars Hollow. Nos, eltekintve attól, hogy ezt a tőle megszokott mogorva, hogy azt ne mondjam, kioktató stílusban fejtette ki – ha jól emlékszem, Taylort akarta lehűteni vele, aki Stars Hollowt veszélyesnek minősítette -, tulajdonképpen igaza volt. Stars Hollow nem kifejezetten nagy város. Összesen 1124 lakosa van, ez nemrég derült ki, valami szavazás keretében tudtuk meg, hogy ennyien vagyunk. Ám ez egyáltalán nem baj, én szeretem ezt a kisvárosi életet, anyával ugyan időnként elruccanunk New Yorkba, főleg, ha Bangles-koncert van, amit mindketten imádunk, de általában remekül elvagyunk a megszokott környezetünkben. Itt mindenki barát, vagy legalábbis ismerős, az emberek köszönnek egymásnak az utcán, az újságossal éppúgy beszélgetnek, mint a zöldségessel, vagy Granttel, az utcai

zenésszel – merthogy az is van nálunk -, de szóba elegyednek az egyébként nem túl nagy népszerűségnek örvendő Taylorral is, vagy a kissé távolságtartó, szűkszavú Mrs. Kimmel.

Igazából nagy szerencse, hogy itt élünk anyával, ugyanis a legkülönfélébb helyeken hódolhatunk kedvenc időtöltésünknek, az evésnek. Ha megállunk a Fő téren, tíz méteren belül biztos, hogy találunk valami kedvünkre való kaját. Először is ott van második otthonunk, Luke kávézója. Erről később még lesz szó, most nem mennék bele, hogy naponta összesen hány órát töltünk itt, hány liter kávét iszunk meg, hány palacsintát, fánkot, muffint tömünk magunkba, és anyja hányszor szegi meg a kávézó alapszabályát, miszerint tilosa mobilhasználat.
Anya ennek ellenére naponta legalább egyszer a sírba viszi Luke-ot, mert rendszerint ott és akkor telefonál, amikor kedve tartja.

Luke kávézója mellett igen sűrűn látogatjuk még Al Palacsintavárát, ahol nemcsak palacsintát lehet kapni, hanem arab, mexikói, marokkói, olasz és egyáltalán, mindenféle nemzetiségű ételt. Általában akkor térünk be Alhez, ha az esti filmhez akarunk beszerezni némi finomságot. Némi „finomság” alatt többzacskónyi kaját kell érteni, mindenből veszünk egy keveset (na jó: sokat), és a fimnézést egy jó kis játékkal tesszük izgalmasabbá: aki kitalálja, melyik zacskóban mi van, az választ először.

Gyakran ücsörgünk a Weston cukrászdában is, amit egy idős hölgy, Fran Weston üzemeltet, és olyan süteményeket, tortákat készít, hogy mi magunk sem értjük, miért nem híztunk még el.

Feltétlenül meg kell említenem Pete pizzériáját, akitől többnyire rendelni szoktunk, és aki rendszerint elfelejti kihozni anya kedvencét, a sajtos kenyeret.

A Fő tértől nem messze található a város egyetlen temploma. Ennek érdekessége, hogy Stars Hollow a vallási türelem igazi mintapéldája: ugyanabba a templomba várja híveit Skinner tiszteletes és Barans rabbi. Ha a református istentisztelet elhúzódik, a rabbi udvariasan az órájára mutat, jelezve Skinnernek, hogy most a zsidó közösségé a terep. Ilyenkor a tiszteletes úr leakasztja a falról a feszületet, a hívők helyet cserélnek, Barans rabbi a helyére teszi a Dávid-csillagot, és belekezd a héber imádságba. Én ezt nagyon szórakoztatónak tartom.

Van a városnak egy gyönyörű tavacskája, Like időnként ide jár horgászni. A tavon egy fahíd ível át, aminek felújítására Taylor évek óta gyűjti a pénzt, pedig a híd egyáltalán nincs rossz állapotban. Csak évekkel később tudtam meg, hogy gonosz hattyúk tartják rettegésben a tavat, de erről most még kár lenne beszélni.

Szóval Stars Hollow számomra maga a paradicsom, már most félek attól, mi lesz velem, ha felvesznek a Harvardra, és elkerülök innen. Távol a barátaimtól, távol az anyámtól.

A szereplők

Rory Gilmore

Valójában nem Stars Hollow-ban születtem, hanem Hartford-ban, ahol anya nagyiékkal lakott. Tizenhat éves volt, amikor terhes lett velem, most pedig én vagyok tizenhat éves, ebből könnyen kiszámolható, hogy anya harminckettő. Ő igazából nemcsak az anyám, hanem a legjobb barátnőm is. Sőt néha az az érzésem, kettőnk közül én vagyok az érettebb, a józanabb, a megfontoltabb, ő pedig egy fiatal kamaszlány, akit nemegyszer észhez kell téríteni. Sokan zárkózottnak tartanak, ami nem igaz, csupán nem érzek égető vágyat arra, hogy mindig a középpontban legyek. Ha nem beszélgetek valakivel, az nem azért van, mert nem szeretem az illetőt, vagy nem érdekel, hanem azért, mert sokkal jobban leköt az aktuális könyv, amit olvasok. Ugyanis ez a szenvedélyem. A szobámban

minden lehetséges helyen könyvet tartok, igaz, az utóbbi időben egyre nagyobb teret hódítanak el maguknak a ruháim, de azért nem hagyom, hogy a szekrényekből, fiókokból véglegesen kiszorítsák a könyveimet. Az iskolába rendszerint öt-hat könyvet viszek magammal, hogy kedvemre váltogathassam őket a hangulatomnak megfelelően. Egyébként nincs ebben semmi furcsa: ha az ember a Harvardra készül, az a minimum, hogy elolvas mindent, ami a keze ügyébe akad. Különben is, egy újságírótól – merthogy annak készülök – elvárható, hogy olvasott, tájékozott és művelt legyen. Mint példaképem, a CNN riportere, Christiane Amanpour. Egyszer olyan leszek, mint ő. Ez tuti.

Lorelai Gilmore

Anya, mint már mondtam, tizenhat éves korában lett terhes. Amikor úgy döntött, köszöni szépen, nem kér tovább a szülei által felkínált életből, Stars Hollow-ba költözött. Először szobalányként dolgozott a Szabadság Szállóban, amit nagyanyám, Emily Gilmore azóta is szégyennek tart, majd fokozatosan felküzdötte magát a szamárlétrán, és ma már ő vezeti a szállót. A tulajdonost, Miát sajnos ritkán látjuk, ő az, aki a szárnya alá vett minket, amikor a városba érkeztünk. A szálloda mellett kis fészerben húztuk meg magunkat, anyának szinte semmi pénze nem volt, Ebben az időben tanult meg kitűnően varrni, az első rugdalózómat például egy Bangles-pólóból csinálta. Ezt a mai napig egy dobozban őrzi.

Akárki akármit mond, anyám gyönyörű nő. Nem mintha bárki az ellenkezőjét állítaná, de úgy érzem, ezt le kell szögeznem. Amit igazán irigylek tőle, az a sziporkázó humora, noha e téren (is) igyekszem lépést tartani vele. Mindenre van egy szellemes benyögése, csípőből odavetett megjegyzése, amivel rendszerint nagy tetszést arat, egyedül nagyiékat viszi vele sírba, ráadásul őket előszeretettel ugratja.

Anya egyébként nem tipikus családanya, már csak azért sem, mert nálunk a „család”, mint olyan, belőle meg belőlem áll. Apám kiskoromban otthagyott minket, de ezért én nem haragszom rá; úgy nőttem fel, hogy sosem volt mellettem. Anyával nem haragban váltak el, egyszerűen csak alkalmatlan volt a gyereknevelésre, ennyi. Ettől függetlenül mindkettőnket nagyon szeret, és időnként – azért nem mondom, hogy rendszeresen – meg is látogat bennünket.

Anya egyéb tulajdonságaiban sem hasonlít egy átlagos mamára. Főzni például egyáltalán nem tud: ha nagyon muszáj, a mikrosütőben elkészít egy pattogatott kukoricát, és az egyetlen konyhai eszköz, amit napi rendszerességgel használ, az a kávéfőző. A mosás terén már több tapasztalatot szerzett, de a mai napig tudunk vitatkozni azon, a színes ruhákat együtt kell-e mosni a fehérekkel vagy sem. Ő persze az előbbire szavaz.

Anyát a városban mindenki imádja, egyedül Taylor viseli nehezen szókimondó, energikus természetét, bár ő alapvetően megvet mindent, ami egy kicsit is eltér a megszokottól.

Márpedig anyánál jobban semmi, vagy inkább senki nem tér el a megszokottól.

Luke Danes

Ha Luke nem volna a világon, anya meg én minden áldott nap szomorúan, fáradtan, erőtlenül indulnánk munkába, illetve az iskolába. Ugyanis Luke kávézójában kapjuk a létező legfinomabb kávét, ami mindkettőnk lételeme. Luke nem nevezhető a legszívélyesebb embernek, legalábbis első ránézésre. Sokat morog, egészségmániás, bosszantja, hogy túl sok kávét iszunk, túl sok húst eszünk, mintha egyenesen zavarná, hogy pénzt költünk nála. Pedig csak aggódik értünk. Ez mindenesetre kedves tőle. Már-már érzelemnyilvánításnak vehetnénk Luke-tól, aki egy ölelésbe szinte egészen belevörösödik, mosolyogni pedig csak szökőévenként egyszer szokott. Luke különös ismertetőjele,

hogy munka közben kivétel nélkül mindig flanelinget hord (rendszerint kockásat) és hátracsapott baseballsapkát. Ez a viselet a védjegye. Többnyire borostás az arca, amit szintén annyira megszoktunk, hogy a megborotválkozott Luke látványa mindkettőnket őszinte megrökönyödéssel tölti el (ilyenkor anya szeret is hangot adni meglepődésének). Anya és Luke között érezhető valami olyan vibrálás, ami a gyanútlan megfigyelőnek egyáltalán nem tűnik fel. Én sem merném biztosan állítani, hogy „van köztük valami", de határozottan az az érzésem, hogy van köztük valami. Talán még ők maguk sem veszik észre. Olyan dolog ez, ami ott van a levegőben, ám a következő pillanatban eltűnik: anya és Luke évődő párocskából egy pillanat alatt változik vissza vendéggé-vendéglátóssá. Azt hiszem, hosszú időnek kell még eltelnie, míg végre meg merik vallani az érzéseiket egymásnak. És addig még nagyon sok tükörtojást, palacsintát, sült szalonnát, pudingot, pitét és omlettet fogunk elfogyasztani Luke isteni kávézójában.

Sookie St. James

Sookie konyhájában első ránézésre óriási a felfordulás. De második ránézésre is. Aztán az ember rájön, hogy nagyon is jól szervezett munka folyik, a fejetlenség csupán annak köszönhető, hogy Sookie egyszerre hat-hét fogás elkészítését vezényli. Időnként megvágja, megégeti magát, szerencsésebb napján csak felborít mindent maga körül. Tipikus szórakozott zseni. A főztjének egész Connecticutban csodájára járnak, igaz, egyszer kisebb botrány kerekedett abból, hogy egy éttermi kritikus nem nevezte tökéletesnek az ebédet, amit a Szabadság Szállóban elfogyasztott. Ráadásul Sookie előszeretettel változtatja meg a menüt az utolsó pillanatban, ebből néha vitája is támad anyával. Jacksonnal, a zöldségtermesztővel is majdnem minden reggel összeveszik. Hol a retek nem felel meg neki, hol a cukkinivel elégedetlen, amit Jackson persze személyes sértésnek vesz, hiszen nála nagyobb szeretettel senki nem gondozza a zöldségeket. Anya meg Michel időnként beülnek egy-egy bögre kávéval a konyhába, és végignézik az aktuális „fonnyadt-e a sóska levele vagy sem" vität.

Sookie mellesleg anya legjobb barátnője; amióta az eszemet tudom, azt tervezik, hogy közösen nyitnak egyszer egy szállodát. Én drukkolok nekik, bár ennek az esélye egyenlőre nem túl nagy, hiszen se pénzük nincs rá, se a célnak megfelelő épületet nem találták még meg. Ugyan van egy hely, amit kinéztek maguknak, a Szitakötő Szálló, de az Frané, a cukrászé, és nem hajlandó eladni a birtokot. Na nem baj. Mindegy, hogy Sookie melyik szállodában dolgozik, egy biztos: aki egyszer megkóstolja a főztjét, az jobb, ha beszerez egy fogyókúrás szakácskönyvet. És egy jó tanács: soha, de soha ne tegyünk megjegyzést az ételre, amit Sookie készít.

Emily Gilmore

A nagymamám. Ha arra gondolok, milyen szeretnék lenni öreg koromra, hát olyan, mint ő. Mármint külsőre. Nagyi mindig tökéletesen néz ki, igaz, pénze is bőven van hozzá. Alig fogott rajta az idő. A bőre szinte egyáltalán nem ráncos, igaz, a vonásai kemények. Szigorú nő, anyával különösképpen az. Ennek valószínűleg az az oka, hogy anya nem azt az életet választotta, amit a szülei szántak neki. Nem ment hozzá apámhoz, nem maradt Hartfordban, házasságon kívül neveli a gyerekét, ami nagyi szemében egyenesen szégyen. Anya és nagyi sosem értették meg egymást. Nagyi szerint a világ betartandó szabályokra, követendő példákra és mindenekelőtt jó modorra épül. Ha valaki egy olyan előkelő családba születik, mint a miénk, annak rangjához méltó férjet kell szereznie (vagy feleséget, ha az illető fiú, de ez a mi esetünkben nem így alakult), el kell végeznie egy elit egyetemet, majd egész életét a családnak kell szentelnie. Nagyi tökéletesen magáévá tette ezt a felfogást. Mindenben

támogatja nagyapámat, Richardot, partikat szervez, jótékonysági rendezvényeken vesz részt, tagja a Nőegyletnek, ám számára, a legfontosabb dolog megfelelni annak a közegnek, amelynek ők is tagjai a nagyapámmal: a felső tízezernek. És anya ennek a világnak fordított hátat – ez pedig egy gerenda méretű szálka nagyi szemében.

Anya szerint nagyi remekül manipulál mindenkit – őt kivéve -, és attól fél, ennek én is áldozatul eshetek. Mi tagadás, nehezen mondok nemet az embereknek – a nagyszüleimnek meg végképp nem, hisz alig ismerem őket, minden vágyam, hogy közelebb kerüljek hozzájuk, még ha anya ezt rosszallással nézi is. Márpedig akármilyen ember a nagyi, akármilyen sznob és lekezelő, szeretem őt, vagy legalábbis azon vagyok, hogy megszeressem.

Richard Gilmore

Nagyapám merőben más karakter, mint nagyi. Annak ellenére, hogy kevesebbet látom, vele valamiért jobb a viszonyom. Nagyapa egy biztosítási társaságnál dolgozik, sokat utazik, és mindig meglepődöm azon, hogy még mindig milyen jól bírja a tempót. Nagyapa is kifogástalanul öltözködik, rendszerint öltönybe fogad minket a péntek esti vacsorákon, csokornyakkendője pedig elmaradhatatlan. A legkevésbé sem nevezném „nagypapásnak" – ez alól csak az számít kivételnek, mikor néha-néha elszundít beszélgetés közben. Bárhol képes elaludni, ülve is. Nagyapa is haragszik anyára, amiért annak idején elhagyta a szülői házat, de számára ez talán nem okozott akkora sérelmet, mint nagyinak. Épp ezért nem is dörgöli folyton anya orra alá a „bűnét", viszont a vitákban rendszerint nagyi mellé áll.

Nagyapa energikus, célratörő üzletember, igazi „üzletemberhobbival", a golffal. Tagja a golfklubnak, ahová egyszer engem is magával vitt, amit nagyon élveztem, leszámítva a golfozás utáni szaunázást, ahol egy csapat törülközővel becsavart nővel kellett kiizzadnom magamból a mérgeket. Itt megtapasztaltam, hogy az átlagemberekhez hasonlóan a gazdagok is imádnak pletykálni, nagyapának pedig kellemes perceket okoztam azzal, hogy továbbadtam neki az információkat, amiket az izzadó nőktől hallottam.

Még ha nagyapa szerint egy tizenhat éves lányt semmi nem köt le jobban, mint egy napilap üzleti rovatának böngészése, akkor is határozottan jól érzem magam a társaságában.

Lane Kim

A legjobb barátnőmnek, a koreai származású Lane Kimnek két élete van. Az egyik az a kedves, humoros, okos, talpraesett lány, akivel nap mint nap találkozom; a másik a mélyen vallásos, iskola után az imáiba elmerülő, tisztelettudó Lane, aki sosem eszik gyorskajáldában, nem hallgat bűnös rockzenét, fiúkra pedig még véletlenül sem veti a tekintetét. Kivéve, ha az illető szintén koreai, minimum orvos vagy ügyvéd lesz belőle, és Mrs. Kim is áldását adja a kapcsolatra. Lane nehéz feladatot kapott a sorstól: meg kell oldania, hogy anyja szabályait megszegve a „normális" fiatalok életét élje. Ám ez komoly szervezést igényel. Lane-t ugyanis a zsoltáréneklés egy cseppet sem érdekli, a rockzene annál inkább: tekintélyes gyűjteménye van különféle CD-kből, amiket kénytelen szobájának deszkapadlója alatt rejtegetni. de nem csak rockzenét hallgat. A-tól Z-ig mindent, ami az útjába kerül; nem tudok neki olyan együttest mondani, amelynek ne ismerné az összes albumát, énekest, akinek ne tudná fejből az életrajzát, vagy számot, amiről ne tudná megmondani, melyik zenekar lopta el a másiktól, és mikor. Fantasztikus memóriája van. Ám Mrs. Kim szigora elől nem tud elmenekülni. Rendszeresen kell templomba járnia, vallási tárgyú szórólapokat osztogatnia a templom

előtt, tévét nem nézhet, a smink és a divatos öltözködés pedig szóba sem jöhet a Kim házban. Lane rendkívül körültekintően cselezi ki bigott anyját. Tudja, hogy amíg Mrs. Kim bibliaórán van, szabad a pálya, és azt is, hogy nálunk rendszerint van otthon pizza, csak át kell ugrania érte. Mrs. Kim nem különösebben kedveli anyámat, és bár a mi barátságunkat sem nézi jó szemmel, nem is tiltja. Ezért Lane számára többé-kevésbé mi jelentjük a szabadságot. Őszintén csodálom ezért a hihetetlen energiáért, amivel kiépítette azt a másik-világot", amihez tartozni akar, és amit Mrs. Kim nemes egyszerűséggel az ördögtől valónak tart. Ha tudná, hogy lánya minden vágya dobolni egy rockegyüttesben… talán még el is kergetné szegény Lane-t a háztól.

Michel Gerard

Igaz-e, hogy anyával szeretjük az undok, mogorva, kiállhatatlan embereket? Nos, amennyiben Michelről van szó, igaz. Michel a Szabadság Szálló recepciósa, aki kitűnő munkát végez – már ha ő úgy gondolja, hogy elvégzi a rá bízott feladatot. Aki idegenként betévedne a Szabadság Szállóba, és végighallgatna egy beszélgetést anya és Michel között, azt hihetné, Michel a főnök, anya a beosztott. Ha a vendégek a recepciós kedvessége alapján választanának szállodát, a Szabadság Szálló lehúzhatná a rolót. Még szerencse, hogy Michelnek erős francia akcentusa van, ezért a vendégek legtöbbször nem értik a fejükhöz vágott gorombaságokat. Ha anya mégis a sarkára áll, Michel rendszerint megsértődik, és érezteti, hogy csupán szívességből tesz eleget anya kérésének, nem pedig azért, mert ez a dolga. De akármilyen pökhendinek mutatja is magát, imádni való figura, valójában arany szíve van, csak ezt igyekszik mindenáron leplezni. Mindig a legutolsó divat szerint öltözik, odafigyel a kilóira, ami miatt Sookie-val – aki szerinte meg akarja mérgezni – késhegyre menő vitákat folytat, sőt még olyasmit is csinál, amit anya meg én a világért sem tenne meg: sportol. Legalábbis egyszer már biztosan láttam futni. Michel az a fajta ember, akire azt szokás mondani: a zord külső mögött érző szív lakik. Bízzunk benne, hogy egyszer valaki ezt fel is fedezi!

Dean Forester

Dean idén költözött Stars Hollow-ba a szüleivel és a húgával, Clarával. A Stars Hollow Gimnáziumba jár, amit sajnos épp most fogok otthagyni. Deanről és a vele való kapcsolatomról egyelőre nem szeretnék többet mondani, mert ebben a könyvben igen részletesen írok erről a témáról. Annyit azért elárulok: soha életemben nem gondoltam, hogy pont egy ilyen helyes fiúnak akad meg rajtam a szeme…

Paris Geller

Meglátni és meggyűlölni egy pillanat műve volt – kezdhetném ezzel az elcsépelt frázissal. Csakhogy ez így nem állja meg a helyét. Ugyanis nem én gyűlöltem meg Parist, hanem ő engem, mégpedig abban a pillanatban, hogy először betettem a lábamat a Chilton gimibe. Mindaddig Paris hozzá volt szokva ahhoz, hogy mindenkinél okosabb, tájékozottabb, olvasottabb, még ebben a nagy hírű magániskolában sem akadt versenytársa, míg én fel nem bukkantam a második év elején. Nekem ugyan eszem ágában sem volt versenyezni vele, de ő a fejébe vette, hogy a pozíciójára török: egy olyan pozícióra, ami természetesen csak az ő beteges világában létezett. Paris két barátnője – mondhatnék többet is -, Madeline és Louise mindenhová elkíséri őt, és Paris valami hihetetlen módon elérte, hogy istenként tiszteljék, lessék a kívánságait, utálják azt, akit ő utál (elsősorban engem), és szeressék azt, akit ő szeret (kétlem, hogy lett volna ilyen). Persze lenézi és megveti őket; valljuk be, valóban kilógnak a Chilton eminens diákjai közül: a fiúkon, a divaton és a sminkelési

trükkökön kívül nemigen érdekli őket más. Paris mégis a szárnyai alá vette őket, nem annyira rokonszenvből, mint inkább diktátori hajlamaitól vezéreltetve, hiszen, mint minden diktatórikus vonásokkal megáldott embernek, neki is szüksége van csicskásokra, akiket kénye-kedve szerint ugráltathat. Pedig Paris tényleg nem buta lány; ugyanakkor képtelen vagyok felfogni, miért kell önnön zsenialitását fennhangon hirdetnie. És főként miért kell ellenséget látnia bennem, aki soha nem ártottam neki. Azt a taktikát választottam, hogy ha csak lehet, nem veszek tudomást a csípős megjegyzéseiről, nem veszem fel a sértéseit. De egyvalamit kizártnak tartok: hogy Parisszel valaha az életben jó barátságban legyek.

Mrs. Kim

Nem állítom, hogy Lane anyukája ellenezné a barátságunkat, de nem tartozom a kedvencei közé, arra fogadni mernék. Csak azért nem veszem zokon, mert Mrs. Kimnek egyetlen ember sem tartozik a kedvencei közé. Talán Isten. De ő meg nem ember. Mrs. Kim eleve gyanakvással néz mindenkire, aki nem jár rendszeresen templomba, nem szereti a tofut, és akinek a vallás nem fontosabb minden másnál az életben. Ha rajta múlna, Lane soha nem enne húst, mert a hús bűnös étel, ráadásul remekül pótolható a szójából készült finomságokkal, amiknek Mrs. Kim egész garmadáját ismeri, és amikkel rendre megörvendezteti Lane-t, természetesen egy egészséges, zöld tea kíséretében. Napközben antikvitásüzletében tevékenykedik; itt már jó néhány pergő és ellentmondást nem tűrő alkunak voltam fültanúja. Mrs. Kim ilyenkor szeret néhány szavas mondatokban beszélni (amúgy sem túl közlékeny, kíváncsi lennék egy párbeszédre közte és Luke között), a vevőt rendszerint úgy kezeli, mint valami jöttmentet, aki egyáltalán nem várja el, hogy kedvesen bánjanak vele, Mrs. Kim ezzel nem is bajlódik. Sűrűn hallom tőle az „Ennyi, és kész”, „Vigye, vagy hagyja itt”, „Ha eltöri, megveszi”, barátságosnak távolról sem nevezhető utasításokat. Néha az az érzésem, a vásárlók inkább félelemből veszik meg a rájuk tukmált árut, mintsem azért, mert tényleg megtetszett nekik, vagy szükségük lenne rá – mintha attól rettegnének, hogy Mrs. Kim valóban a pokolra tudná juttatni őket.

Taylor Doose

Még szerencse, hogy minden közösségben van valaki, aki felelősséget érez a többiek iránt, aki kötelességének véli, hogy irányítsa mások életét, megmondja, mi a jó, mi a rossz. Persze ha nem hallgatnak az illetőre, az fölöttébb bosszantó lehet. Taylor valószínűleg nap mint nap átéli ezt a kudarcot. Stars Hollow lakói általában kigúnyolják az ötleteit – amelyek szerinte „csak a város és a város lakók érdekeit szolgálják” -, semmibe veszik a szabályait, amiket ránk akar erőltetni. Senki nem figyel rá, senki nem veszi komolyan. Egyetlen fegyvere velünk szemben a kalapács, amivel előszeretettel kopácsol a pulpituson a városi gyűlések alkalmával. Ezeket a gyűléseket rendszerint ő vezeti, és képtelenebbnél képtelenebb ötletekkel hökkenti meg az egybegyűlteket, mint például a város közelében élő szarvaspopuláció, vagy a villanydrótokról a gyanútlan járókelőkre pottyanó madarak kiirtására irányuló javaslat, amik természetesen hosszas hőbörgést váltanak ki a megjelentekből. Anya és én szórakozásból járunk el ezekre a gyűlésekre, és ha Luke-ot is sikerül magunkkal rángatnunk, teljes az élvezet: ő és Taylor ugyanis ősellenségek, és a gyűlések alkalmával (is) bármin képesek hajba kapni. Kihagyhatatlan poén. Ám nem lenne szép tőlem, ha nem ejtenék szót Taylor vitathatatlan érdemeiről: ő szervezi a város különféle fesztiváljait, hagyományőrző játékait, a húsvéti tojáskeresést, az élőképek fesztiválját, a kosárárverést, egyszóval mindazokat a

programokat, amiket anya meg én is imádunk, és amiket senki nem szervezne meg helyette. Valljuk be, Stars Hollow nem lenne igazi Taylor nélkül.

Miss Petty

Miss Patty pillanatnyilag ugyan megint nincs férjnél, de négyszer már biztosan férjhez ment, és ahogy őt ismerem, ezzel a szokásával nem szakított örökre. Fiatalabb korában már majdnem eljutott a Broadwayre mint énekesnő, saját bevallása szerint még Bette Davissel is találkozott, de az élet mégis Stars Hollow-ba sodorta, és most itt vezeti a helyi balettiskolát. Nincs az a – akár csak egy kicsit is – jóképű férfi, aki Miss Patty figyelmét elkerülné. Előfordul, hogy megáll az építkezések mellett, és szemérmetlenül bámulja a munkásokat. A városi rendezvényekre általában betanít valami táncot a kislányoknak, akikkel a balettiskolában foglalkozik. Miss Patty molett nő, ennek ellenére olyan erős a kisugárzása, hogy nem csoda, ha ragadnak rá a férfiak. Egyszer még nagyapámra is szemet vetett, és ha nem lett volna jelen a nagyi is, biztosan nem engedi ki a karmai közül. Amikor először találkozott apával – aki szintén nem egy csúnya pasi -, valósággal elalélt, és elmagyarázta neki, hogy én afféle közös lánya vagyok a város nőnemű lakóinak, ergo minden nőnemű lény a mamám, ha pedig Christopher a papám, akkor akár Miss Patty szolgálatait is elfogadhatja.
Csavaros észjárás, nem igaz?

Babette

Babette a közvetlen szomszédunk, a férjével, Moreyval él a mellettünk lévő házban. Babette elég alacsony nő, ezért a házuk ajtaja is kisebb a megszokottnál. Egy átlagos magasságú ember csak lehajolva tud bemenni rajta, hát még Morey, aki legalább két fejjel magasabb Babette-nél. Imádja a macskákat és a kerti törpéket, talán a hét törpéből mindegyik megvan neki, de erre nem vennék mérget. Jó barátnője Miss Pattynek, hozzá hasonlóan nagyszájú, energikus, ráadásul ő is tud énekelni, bár Miss Pattyvel ellentétben ezt nem hangoztatja annyit. Ő sem veti meg a férfiakat, igaz, neki ott van Morey, ezért nincs is szüksége arra, hogy kalandot keressen. Rendszeresen eljár a városi gyűlésekre, mindig nagyon komolyan figyeli Taylor fejtegetéseit, hogy aztán annál nagyobb élvezettel erősítse a Taylort lehurrogók hadát. Örülök, hogy ők a szomszédaink, és Babette, akinek egyébként nincs gyereke, úgy tekint rám, mintha a lánya volnék. Bár ezt sok mindenkiről elmondhatom a városban. Lehet, hogy mégis Miss Pattynek van igaza?

Előszó

„Azt utánozzuk, amivé lennünk kell.” Ezt Ml Brooks mondta a *Kétezer éves ember* című komédia show-jában. Tudjátok, amiben Carl Reiner is szerepelt. Na mindegy, állati jó. Vegyétek meg, hallgassátok, éljétek át. Anyám is pont ezt mondja. Az anyám. Ő az, „akivé lennem kell”, ami, ha ismeritek anyámat, nem is olyan vészes. Sőt valójában egészen szuper.

Igen, egyesek szerint anyám nem komplett. Szerintem csak tele van energiával.

A nevem Lorelei Gilmore. Csakhogy, mivel anyámat is Lorelai Gilmore-nak hívják, és ő volt itt előbb, joggal stoppolja le a teljes nevet. Ezért engem Rorynak hívnak. Ám nem csupán a nevünkön osztozunk. Ugyanazt a zenét szeretjük, hála az égnek ugyanazt a kaját utáljuk (avokádó? Az meg miféle kegyetlen vicc?), ugyanazokat a ruhákat hordjuk, egy rakás filmet nézünk, együtt lógunk, mindig megnevettetjük egymást, tulajdonképpen ő a legjobb barátom. Őszintén szólva elég

kényelmes, ha az ember egy fedél alatt lakik a legjobb barátjával. Nem egészen tudom, miért állunk ilyen közel egymáshoz. Talán azért, mert fiatalon szült engem. Ő harminckét éves, én tizenhat. Vagyis, ha jól belegondolok, együtt nőttünk fel. Szívesen mondanám, hogy szoros kötelékünk legfontosabb alapja a másik kölcsönös tisztelete, de ez nem így van. A legfőbb összekötő kapocs a kávé iránti teljes odaadás. A rabszolgái vagyunk. Beszélünk hozzá. „Üdv, Kávé Úr, hogy érzi magát? Jól? Örömmel hallom. Én is."
Anya bejelentette, ha egyszer fia születik, kénytelen lesz Juan Valdeznek nevezni. (Ő egy régi kávéreklám szereplője, a szüleitek biztosan tudják, kiről van szó.)
Na mindegy, ha olyanok vagytok, mint mi, és a kávé számotokra is létszükséglet, akkor meg kell ismernetek Luke kávézóját. Isteni a kávéja, ez vitán felül áll. z a pasi egy zseni! Az egészben az a legdurvább, hogy nem is szereti a kávét. Sőt egyáltalán nem szeret semmit. De nem számít, mennyit zsörtölődik, anya és én minden nap beülünk hozzá. Eső, szélvihar, havazás, kávéhiány, ami miatt az egekbe szöknek az árak – mind mellékes.
A napi barna boldogságadagtól semmi sem tántoríthat el bennünket.

Tegnap reggel elképesztően hideg volt. Kikászálódtam az ágyból, a takarómat leszámítva mindent magamra vettem, ami meleg volt, és elindultam Luke-hoz, hogy még suli előtt találkozzam anyával. Az a fajta hideg volt, amikor az embernek még belülről is fázik a füle. Eljutottam a kávézóig, bepréseltem magamat és a rajtam lévő tizenöt kilónyi gyapjút az ajtón, és megláttam anyát a szokásos asztalunknál.
- Szétfagytam odakint – mondtam, miközben felé tartottam.
- Mit kérsz? Forró teát? Kávét? – kérdezte mosolyogva.

Leültem az asztalhoz, és rájöttem, mire van szükségem leginkább.
- Szájfényt – válaszoltam.

Anya kotorászni kezdett az óriási fekete bőrretiküljében. Ő persze retikülnek hívja, de sokkal inkább olyan, mint egy bevásárlószatyor. Ami azért jó, mert így nekem soha nem kell magamnál hordanom semmit.
- Aha!

Kihúzott egy átlátszó műanyag zacskót amiben mindenféle csörgött-zörgött, és turkálni kezdett benne.
- Van vanília, csoki, eper és pirított mályvacukor ízű.
- De – és elővett egy másik nagy sminktáskát, amiből előhalászott egy újabb szájfényt. – Nincs illata, viszont a színe a hangulatoddal együtt változik.
- Jó ég, Liz Taylornak nincs szüksége ennyi sminkre – tettem hozzá, miközben anya átadta az ösze szájfényt.
- Harapós vagy – mondta.
- Ne haragudj. Elvesztettem a Macy Gray cédémet, és koffeint akarok.
- Nálam van a cédéd.
Azzal előhúzta a táskájából.
- Tolvaj – mondtam, amint anya az asztalra tette a cédét.
- Bocsi. Mindjárt hozok neked kávét.

És felugrott az asztaltól.

Amíg a pultnál álldogált, szagolgatni kezdtem a különböző szájfényeket. Éppen az ajkamra tettem az egyikből egy keveset, mikor az asztalunkhoz odalépett egy srác, kék ingben, skótkockás gyapjúkabátban.
- Jó reggel – mondta.

- Szia! – biccentettem felé.
- A nevem Joey – mondta -, Hartfordba tartok. Na és te?
- Én nem tartok Hartfordba – feleltem, miközben őt bámultam. Két kezével az asztalra támaszkodott.
- Szóval képzeld, még sosem jártam errefelé – mondta.
- Ó, dehogyisnem – szólt közbe anyám, aki ekkor jelent meg a srác háta mögött. Vigyorogni kezdtem.
Joey megfordult, köpni-nyelni nem tudott.
- Á, helló! – mondta feszengve.
- Á, helló! Tetszik az asztalom, igaz? – kérdezte anya.
- Én épp csak… - makogott.
- Meg akartál ismerkedni a lányommal – mondta anya, miközben mellém lépett és megállt a keze a székemnél.
Joey zavarba ejtően elsápadt.
- Ő a maga… - kezdte, miközben rám pillantott.
Rámosolyogtam.
- Csak nem te vagy az új apukám?
Azt hittem, Joey elájul.
- Nahát! – bökte ki végül Joey. – Maga nem néz ki annyi idősnek, hogy lánya legyen. De most frankón.
Anya továbbra is hamiskásan mosolygott r.
Joey hozzám fordult.
- Te pedig nem úgy nézel ki, mint a lánya.
- Ez bizonyára állati kedves tőled – felelte anya. – Kösz.
- Szóval… a lánya – mondta Joey. Egy huszonvalahány éves, elég mamlasznak tűnő srác felé intett, aki a pultnál ült, és reménykedve vigyorgott ránk.
- Egy barátommal utazom, úgyhogy…
- Úgyhogy Rory tizenhat éves – szakította félbe anya.
Joey hevesen bólogatott. Téma lezárva. Igyekezett villámgyorsan eltűnni a kávézóból.
- Szia!
- Vezess óvatosan! – mondta neki anya.
Azzal álmaink férfiai leléptek. Olyan szomorú. Anya pontosan 2,1 másodperc múlva kezdte el utánozni Joey arckifejezését, ezzel egyébként rekordot döntött, majd mindkettőnkből kibuggyant a nevetés. Valahányszor egymásra néztünk, csak még jobban nevettünk, és nem tudtuk abbahagyni. Végül a dolog annyira elfajult, hogy Luke kis híján kidobott bennünket a kávézóból. Meg kell mondanom, nincs annál jobb, mint ücsörögni és nevetni az anyámmal. (Anyám erre azt mondja, legfeljebb egy pár bőr go-go csizma, de ezt a megjegyzést figyelmen kívül hagyhatjuk.)

1.

A legjobb barátnőm, Lane Kim éppen öltözködik, iskolába készül. Alapvetően a teljes ruhatárát átalakítja, hogy egy kicsit menőbb legyen. Ma reggel például egy rózsaszín, hosszú ujjú póló volt rajta, amikor találkoztunk. Nem mintha baj lenne ezzel, csak nem illett Lane-hez. Kihajtogatott egy batikolt pólót, ami a teletömött hátizsákjába volt begyömöszölve, és felvette a rózsaszínre. Így már nem azt sugallta, „bájos, ártatlan kislány vagyok”, hanem sokkal inkább azt, „Woodstock, ’99”.
Lane majdnem azóta csinálja ezt, mióta együtt kezdtük el az első osztályt.

- Mikor akarod bevallani a szüleidnek, hogy gonosz rockzenét hallgatsz? – kérdeztem Lane-től, miközben mellette sétáltam, és cipeltem a hátizsákját meg a farmerdzsekijét, amíg átöltözött. – Amerikai tinédzser vagy, az isten szerelmére.

Lane a fejét rázta.

- Rory, amíg a szüleim továbbra is kiakadnak az amerikai ételadagok felháborító nagyságán, erősen kétlem, hogy Eminem terén bármilyen haladást elérhetnék.

Miközben Lane visszavette a farmerdzsekijét, megálltunk egy hirdetőtábla előtt, amelyen ez állt: „Szekértúra fiataloknak".

- Erre el kell mennem – mutatott Lane a táblára, miközben belebújt a dzsekibe.
- A szekértúrára? Nem mondod komolyan! – mondtam. – Ugyan miért? A városunk – a connecticutbeli Stars Hollow -, amelyet 1779-ben alapítottak, számos hihetetlenül szép, ódon épülettel, macskaköves járdával és régimódi hagyománnyal büszkélkedhet, ami legalább olyan érdekes, mint egy szekértúra. No nem?
- A szüleim össze akarnak hozni egy üzletember fiával. A srác orvos lesz.

Lane mosolygott, ahogy ezt mondta, de tudtam, hogy az ismeretlenekkel összehozott randevúk, amiket a szülei szerveztek közte és a reménybeli „udvarló" között, valóságos kínszenvedést jelentettek neki. Lane a vállára vette hátizsákját, és mentünk tovább az iskola felé.

- Mennyi idős? – kérdeztem.
- Tizenhat éves – felelte Lane, miközben vállig érő fekete haját kihúzta dzsekijének gallérja alól.
- Ezek szerint száz év múlva lesz orvos – tettem hozzá.
- A szüleim szeretnek jó előre tervezni – viccelődött Lane.

Elmosolyodtam.

- És vele kell elmenned a szekértúrára?
- Meg a bátyjával – válaszolta.
- Ugye csak viccelsz? – kérdeztem.

Lane a fejét rázta.

- A koreaiak sosem tréfálnak a jövő orvosaival. Gondolom, te nem jössz, igaz? – kérdezte tőlem.
- Nem. Még mindig nem értem igazán, mi a poén abban, hogy két órán át ülsz a hidegben, miközben széna lóg ki a feneked alól – tűnődtem, amint felmentünk a Stars Hollow Gimnázium kőlépcsőjén.
- Ne tőlem várd, hogy elmagyarázzam – felelte Lane.

A szekrényünk felé vettük az irányt, aztán kezdődött az első órám, az amerikai irodalom.

- Aki még nem olvasta el a Huckleberry Finn utolsó fejezeteit, most megteheti – mondta Mrs. Traister. – Aki már végzett vele, hozzákezdhet a fogalmazáshoz. Mindegy, melyiket választjátok, csak maradjatok csöndben.

Természetesen a fogalmazást kezdtem el írni.

Az előttem ülő három lány pedig a körmét kezdte lakkozni.

Na igen, kinek mi az elsődleges.

Én a Harvardra akarok bekerülni. Ők a Harvard melletti mulatóba.

Néhány perc múlva éreztem, hogy mind engem bámulnak, de írtam tovább.

- Talán szerelmes levelet ír – suttogta az egyik lány.
- Vagy a naplóját – tette hozzá a másik.
- Esetleg egy durva kritikát – töprengett a harmadik.

Sophie Larson, aki mellettem ült, felállt a padjából, hogy belenézhessen a jegyzeteimbe.

- Ez a *feladatot* csinálja – mondta, némi undorral a hangjában.

Egy másodpercig csak néztek rám, majd megfordultak, és folytatták a körömlakkozást.

Elmosolyodtam, és írtam tovább Huckról. Nem zavar, hogy más vagyok. Tulajdonképpen bírom.

- Legalább jó színe volt a körömlakknak? – kérdezte Lane, mikor délután, az iskola végeztével a házuk felé tartottunk.
- Csillámok voltak benne – válaszoltam. – És olyan illata volt, mint a rágóguminak.
- Kizárt, hogy Mark Twain ezzel felvegye a versenyt – mondta Lane, amint bementünk az ajtón.
- Mama! Itthon vagyunk! – kiáltotta.

Lane-ék házának alsó szintjén egy elég klassz régiségüzlet van: a Kim Antikvitás. Tele elképesztően sok bútorral, lámpával, vitrinbe rakott műtárggyal, köztük járkálva az ember úgy érzi magát, mint patkány a labirintusban. Lane és az anyja folyton szólongatják, vagy megpróbálják betájolni egymást.

- Na jó, majd a konyhában találkozunk – mondta Lane végül az anyjának.
- Tessék? – hangzott Mrs. Kim válasza, amely mintha egy tölgyfa szekrény mélyéről érkezett volna.
- A konyhában! – kiáltottam hangosabban.
- Ki van ott? – firtatta Mrs. Kim.
- Csak Rory, mama – kiáltott neki Lane.

Egy érdektelen és közönyös „Ó” volt erre a válasz.

Mrs. Kim sosem fog megkedvelni.

- Hűha, hallom a csalódottságot a hangjában – mondtam.
- Ugyan már, fejezd be – vigasztalt Lane.

Lehajoltam, hogy kitérjek egy felakasztott csillár elől.

- Szívás, hogy ennyi év után a mamád még mindig utál.
- Dehogy utál – tiltakozott Lane.
- Anyámat utálja – emlékeztettem.
- Nem bízik a nem férjezett nőkben – válaszolta.
- Te sem vagy férjezett – mutattam rá.
- Én egy jövőbeni proktológussal megyek szekértúrára. Előttem ott a lehetőség – mondta Lane, miközben bevettük a konyhába vezető kanyart.
- Menjetek fel – közölte Mrs. Kim, mikor meglátott bennünket. Az én jelenlétemben nem a legkellemesebb ember a világon, azonkívül elég szigorú és hagyománytisztelő. Időnként nehezemre esik nem sajnálni Lane-t. Mellesleg a ruháit dugdossa az anyja elől, a cédéit pedig a hálószobájában, a padló deszkái alatt kénytelen tárolni.
- Kész a tea – jelentette be Mrs. Kim. – Van muffin is. Nagyon egészséges. Cukor nélkül. Teába kell áztatni, különben nem lehet elharapni, de nagyon egészséges.

Bágyadtan mosolyogtam.

- És? Mi volt az iskolában? – kérdezte Mrs. Kim. – Egyetlen lány sem lett terhes? Nem lógtak?
- Nem tudunk róla – nyugtatta meg Lane.
- Habár, ha belegondolok, Joanna Posner mintha kicsit meghízott volna – szólaltam meg.
- Micsoda?

Mrs. Kim szeme kikerekedett Ez lehetett a legszörnyűbb rémálma.

- Semmi, mama. Rory csak viccel – mondta Lane finoman.
- A fiúk nem szeretik a viccelődő lányokat – mondta Mrs. Kim, miközben szúrós tekintettel méregetett, és mutatóujjával minden szónál a levegőbe bökött.
- Megjegyzem – válaszoltam egyszerűen. Szerencsére ekkor belépett egy vevő, és ez véget vetett a beszélgetésnek.

- Egyétek meg a muffint. Frissen sarjadt búzából készült. Csak huszonnégy óráig fogyasztható – adta ki Mrs. Kim az utasításokat. – Minden féláron van! – kiáltotta, amint elrobogott mellettünk, hogy megkeresse az üzletben kóborgó vásárlót. Lane meg én egymásra néztünk. Már régen megállapodtunk abban, jó, ha az ember legjobb barátnője nem érzi szükségét, hogy folyamatosan rávilágítson, milyen őrült is a másik családja, habár tisztában van vele.

Másnap iskola után anyával a munkahelyén, a Szabadság Szállóban találkoztam. Igazából régen itt éltünk, a szálloda fészerében. Az épület valami hihetetlen, nagyon klasszikus, nagyon jellemző Connecticut megyére a hatalmas, fehér oszlopaival és a teraszos verandával. Anya imádja a munkáját – minden szempontból kiválóan működteti a szállodát.

Ahogy elmentem a pult előtt, a recepciós, Michel Gerard becsmérlő pillantást vetett rám. Miért is ne? Mindenkire becsmérlően néz. A munkáját kiválóan végzi, és tulajdonképpen nem rossz ember, ha túltesszük magunkat rémes akcentusán és viselkedésén. Úgy döntöttem, nem kérdezem meg Micheltől, hol van anya. Nyilván még mindig dühös volt rám, amiért előző nap arra kértem, olvassa át a franciadolgozatomat. Mintha öt percnél több idejét venné igénybe. Michel ugyanis francia.

- Anya! – kiáltottam, miközben a konyha felé tartottam.
- Erre! Idebent van! – kiabálta Sookie St. James a csukott ajtó mögül.

Sookie a szálloda séfje, amellett anyám egyik legjobb barátnője. Anya és Sookie valójában arról ábrándoznak, hogy egy nap majd megnyitják a saját szállodájukat. Sookie csodálatos ember, isteni séf, egy kicsit béna, nem mintha ez elítélendő dolog lett volna, csak ettől rendszerint különféle sérüléseket szerez. Szerencsére a konyha személyzete még azelőtt közbelép, hogy valami igazi tragédia következne be.

Beléptem a konyhába, és megláttam, hogy anya meg Sookie veszettül vigyorognak.

- De vidámak vagytok! – állapítottam meg.

Anya egyre csak mosolygott. A szeme valósággal ragyogott.

- Igen.
- Valami mocskosat csináltál? – kérdeztem.
- Annyira nem vagyok vidám – válaszolta.

Megint vihogni kezdtek. Aztán anya felém nyújtott egy lila, műanyag ajándékzacskót.

- Nesze.

Elvettem a zacskót, és én is elvigyorodtam. Imádok ajándékot kapni – főleg anyától, mert tőle elég jókat kapok.

- Mi folyik itt? – kérdeztem.

Halvány gőzöm sem volt róla, mi ez az egész, de mindketten olyan vidámnak tűntek, hogy csak valami nagy dologról lehetett szó.

- Nyisd ki! – sürgetett anya.

Elvettem a zacskót, és a selyempapír alól kihúztam egy kék-fehér skótkockás szoknyát. Gyapjúból lehetett, és sűrű redőzése volt. Muszáj volt rákérdeznem.

- Szerepelni fogok egy Britney Spears-videoklipben?
- A Chiltonba mész! – vágta rá Sookie izgatottan. Majd azonnal anyához fordult. –Bocs.

A Chiltonba? A környék legelőkelőbb magániskolájába? Abba az iskolába, amely az érettségi napján buszos ingajáratot indít az elit egyetemekre? Ezt nem hittem el. Hogyhogy? Mikor?

- Anya? – kérdeztem. – Ez igaz?

Egy levelet tartott a kezében.

- Sikerült, szívem. Felvettek.

Széles vigyor jelent meg az arcán. Nem tudom, láttam-e valaha ilyen boldognak.
- Ez… ez hogy történt? – kérdeztem izgatottan. – Ugye nem kellett… az igazgatóval édelegned?
- Jaj, édesem, azzal csak vicceltem – legyintett anya. – Üresedés volt náluk, hétfőtől oda jársz – tette hozzá.
- Komolyan?
Még mindig nem hittem a fülemnek. Én a Chilton Magániskolában? Annyira hivatalosnak hangzott, annyira nagyszerűnek, annyira… Harvard előttinek.
- Komolyan – felelte anya.
- Ez hihetetlen! Uram atyám! A Chiltonba megyek! – lelkendeztem. Azonnal megöleltem anyát.
- Sookie, a Chiltonb megyek! – kiáltottam, és őt is megöleltem.
- Majd készítek zabsütit! – mondta Sookie vigyorogva. Kibuggyant belőlünk a nevetés, és nem bírtuk abbahagyni. – A protestánsok imádják a zabsütit! – tette hozzá.
- Fel kell hívnom Lane-t!
Sarkon fordultam, és kirohantam a konyhából. Aztán arra gondoltam: *Elment az eszem?* Megfordultam, és visszaszaladtam anyához, majd újra megöleltem. Elvégre elképesztően jó hírt kaptam.
- Szeretlek – mondtam.
- Óóó! Én is szeretlek – válaszolta.
A konyhából kifutottam az előcsarnokba.
Michel ellenségesen bámult rám, amint kezembe vettem a telefont.
- Ez a szálloda telefonja. Nem arra való, hogy kislányok hívogassanak róla kislányokat. Barátnőket – morogta Michel.
- Felvettek a Chiltonba! – közöltem vele izgatottan.
Arcizma sem rándult.
Meglóbáltam a szoknyát.
- A Chiltonba! Az egy nagyon előkelő magániskola – tettem hozzá. – Nagyon kevesen jutnak be oda.
- Bentlakásos iskola?
- Nem – válaszoltam.
- Ó! – Csalódottnak tűnt. – Legalább messze van?
- Innen fél óra – mondtam.
- Remek. Néha talán lekésed a buszt, amivel hazafelé jössz – tűnődött Michel.
Tündéri egy pasi. De tényleg.

2.

Másnap este anya meg Sookie odakint üldögéltek és beszélgettek a teraszon, mikor kimentem, hogy megmutassam magam a chiltoni egyenruhámban. Még be kellett hozzá szereznem az előírt blézert, a blúzszerű inget, a kétszínű cipőt és a nyakkendőszerű bigyót.
- Na, mit szóltok hozzá? – kérdeztem.
- Nahát! Olyan okosnak látszol benne! – állapította meg Sookie.
Ránéztem egy pillanatra. A korlátra támaszkodott, és az arca valami különös rózsaszínben játszott.
- Na jó, nem igyál több bort – mondtam Sookienak. – Anya?
- Úgy nézel ki, mint akit lenyelt egy skót szoknya – viccelődött.
- Hát jó, felhajthatod – mondtam tétován.

Anya izgatottan tapsolni kezdett.
- Egy kicsit – tettem hozzá -, csak egy kicsit.
- Jól van – mondta, miközben bementünk a házba, Sookie pedig a konyhába indult. Anyám kiváló varrónő, gyakorlatilag bármibe bevarr, beszeg vagy beépít egy cipzárt.
- Hihetetlen, hogy a péntek lesz az utolsó napom a Stars Hollow Gimiben – mondtam.
- Tudom – mondta anya, mint aki maga sem hiszi el.
- Ma annyira boldog voltam, hogy még a tornaórára is átöltöztem – lelkendeztem.
- Jó ég! Ezt nem mondod komolyan! – szörnyülködött.
Ez ugyanis nem volt rám jellemző.
- És még röplabdáztam is – folytattam.
- A többiekkel? – kérdezte, miközben a nappaliban felvette a tűpárnát az asztalról, én pedig odébb húztam a puffot, hogy felállhassak rá.
- És ráébredtem, hogy egész idő alatt kivontam magam a csoportos sporttevékenységek alól.
- Tényleg? – kérdezte anya, majd térdmagasságban feltűzte a szoknyámat.
- És nagyon jól tettem, mert állati bénán játszottam.
- Hát, ezt tőlem örökölted – mondta mosolyogva anya.
- Mond csak, hol tartjátok a pástétomot? – érdeklődött Sookie, mikor visszatért a konyhából.
- Talán Gábor Zsazsa házában? Vagy máshol? – morfondírozott anya.
- Na jó – mondta Sookie. – Elugrom a boltba, mert nincs itthon semmi. Szeretitek a kacsát? – kérdezte.
- Ha csirkével készíted, mindenképp – válaszolta anya.
- Mindjárt jövök! – kiáltott vissza Sookie a válla fölött.
- Szia! – kiabált vissza anya, miközben még néhány helyen feltűzte a skót szoknya szegélyét, majd azt mondta:
- Oké, most már nagyjából el tudod képzelni, milyen lesz. Menj, nézd meg, hogy tetszik.
Leugrottam a puffról, és a hálószobámba indultam. Útközben megfordultam, és belekapaszkodtam a lépcsőkorlátba.
- Imádok magániskolás lány lenni! – örvendeztem.
Amint ezt kimondtam, anya ugyan elmosolyodott, de valamelyest idegesnek tűnt. Arra gondoltam, talán csak a közelgő szabás-varrás aggasztja.
A szobámban megálltam a tükör előtt, és bámultam a tükörképemet. Alig vártam, hogy elkezdjem az új iskolát.

- És egyenruhát kell hordanunk – meséltem Lane-nek, miközben csütörtök délután a suliban segített kipakolni a szekrényemet. A felső polcról levettem az utolsó köteg könyvet, és ezzel végeztem. Egy doboz teljesen megtelt. – Senki nem fogja azt vizslatni, milyen farmer van rajtad, mert mindenki ugyanúgy fog öltözni, és azért leszünk ott, hogy tanuljunk – magyaráztam.
- Oké, tehát vannak a született zsenik, meg az amisok – fűzte hozzá Lane. Elindultunk a folyosón a főbejárat felé.
- Vicces – vigyorogtam rá.
- Köszi – válaszolta. – Meséltem a mamámnak, hogy új iskolába mész.
- Örült neki? – kérdeztem.
- Nem látszott rajta. Pénteken tartjuk a bulit – nevetett Lane. – Jaj, mennem kell. A szekértúra előtt meg kell innom egy csésze teát a jövőbeni doktorral. Elég koreainak nézek ki?
- Rólad mintázhatnák Koreát – feleltem mosolyogva.

- Jó. – Kezét rátette hatalmas dobozomra. – Szia.
- Szia! – kiáltottam utána. Amint megfordultam, hogy kövessem Lane-t a tekintetemmel, néhány cucc leesett a dobozom tetejéről. Leguggoltam, letettem a dobozt a földre, és összeszedtem pár összegyűrt sárga papírlapot, meg egy könyvet.
Egyszer csak megpillantottam két lábat, amely fölöttem magasodott, és halálra rémített.
- Jézus, úgy állsz itt, mint Ruth Gordon, kezében a Gyilkos Gyökérrel. Legalább csaphatnál egy kis zajt.
- *Rosemary gyermeke* – mondta fölöttem a lábhoz tartozó hang. – Erről beszélsz?
Végigmértem a két lábat. Egy nagyon jóképű fiú arcához vezettek. Magas volt, legalább száznyolcvan centi. Az embernek az volt az érzése, hogy ez a srác élete végéig nőni fog. Barna haja lágyan hullámzott. Bőrdzsekit viselt, és állatira helyes volt. Teljesen megdöbbentett, hogy értette a *Rosemary gyermeke*-poént. Általában senki nem érti. Legalábbis aki nem látta a filmet.
- Igen – mondtam, miközben felálltam.
- Nagyon jó film – folytatta, és egy félmosoly jelent meg az arcán. – Jó ízlésed van.
Ránézett a rengeteg holmira, aminek a cipelése komoly gondot okozott a számomra. –Költözöl?
- Nem én, csak a könyveim – válaszoltam.
- Az én családom most költözött ide. Chicagóból – magyarázta.
- Chicagóból – ismételtem. Szóval városi fiú. – A Szeles város, az Oprah-show…
- Igen, ez az a város – helyeselt.
A linóleumot bámultam. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék még. Hirtelen lehajolt, és azt mondta:
- Dean vagyok.
- Szia – hebegtem.
Felvonta szemöldökét, mintha azt kérdezné: „Ennyi az egész? Mást nem akarsz hozzátenni?” De korábban még egy Dean nevű fiúval sem találkoztam, és egy pillanatra leblokkoltam.
- Ó! Rory. Mármint… Rory vagyok.
- Rory – ismételte.
- Valójában Lorelai – tettem hozzá.
- Lorelai. Tetszik – mondta, miközben egy pillanatra sem hervadt le a mosoly az arcáról. Kezdtem attól félni, hogy ez a srác komplett bolondnak néz.
- Anyámat is így hívják – folytattam. – Saját magáról nevezett el. Feküdt a kórházban, és azon töprengett, ha a férfiak folyton magukról nevezik el a fiukat, a nők vajon mért ne tehetnék? Azt magyarázta, kitört belőle a feminista. Persze személy szerint úgy vélem, a döntését nagyban befolyásolta az a halom fájdalomcsillapító, amit kapott. – Gyorsan abbahagytam és ránéztem Deanre. – Általában nem beszélek ennyit.
De most mégis. Ez ellentmondott a logikának.
Még néhány másodpercig szótlanul álltunk egymással szemben.
- Nekem most már mennem kell – mondta Dean.
- Jó. Persze – feleltem talán túlságosan is közönyösen. Elvégre ki ne lépne le azok után, hogy ennyit dumálok.
- Próbálok valami munkát keresni – folytatta.
- Á, remek – vágtam rá. Dean elindult a kijárat felé. – Nézz be Miss Pattyhez! – böktem ki.
- Tessék? – Megfordult és a szemembe nézett.
- A munka miatt. Fel kéne keresned Miss Pattyt – válaszoltam. Tánctanár. Egyszer még a Broadwayn is fellépett – magyaráztam.
Dean zavartnak látszott.
- Én… én nemigen tudok táncolni.

- Jaj, nem azért – helyesbítettem -, csak ő mindenről tud, ami a városban történik. Ha valaki állást hirdet, ő azonnal értesül.
- Á, szuper – mosolygott, de még mindig zavarban volt egy kissé. – Kösz.
Újra a földet kezdtem bámulni. Megállapítottam magamban, hogy ezt elég gyakran csinálom ennek a fiúnak a jelenlétében.
Ismét odalépett hozzám. Ha lehet, most hangyányit még magasabbnak tűnt, mint az előbb.
- Te amúgy most mit csinálsz? – kérdezte.
- Semmit. Semmi különöset – mondtam, és felemeltem az összegyűrt sárga papírlapokat. – Azt terveztem, hogy ezeket kidobom valahol.
- Nem volna kedved megmutatni nekem, hol találom ezt a Miss Pattyt? – kérdezte.
- De, szívesen. Tulajdonképpen semmi fontos dolgom nincs, úgyhogy… menjünk! – mondtam.
Dean kikapta a kezemből a hatalmas, könyvekkel és papírokkal teli dobozt, és kimentünk az iskolából. Annyira izgatott voltam, hogy eszembe sem jutott, talán most lépkedek utoljára ezek között a falak között.
Csodálatos őszi délután volt.
- Mondd csak, egész életedben itt laktál? – érdeklődött Dean, miközben átvágtunk a füvön.
- Igen. Vagyis csak részben – feleltem. – Valójában Hartfordban születtem.
- Az nincs túl messze – tűnődött Dean.
- Innen harminc perc, ha nincs forgalom – helyeseltem.
- Komolyan? – kérdezte Dean őszinte érdeklődéssel, ami elképesztő volt ahhoz a fergetegesen érdekfeszítő témához képest, hogy két város között mennyi a távolság.
- Lemértem – tettem hozzá.
- Akkor jó. – Elmosolyodott, és mentünk tovább.
- Mondd csak, szereted a süteményt? – kérdeztem, amikor elérkeztünk a város legjobb cukrászdájához. A cukrászdát Fran Weston, egy nagyon kedves idős hölgy vezeti, aki olyan süteményeket és tortákat készít, hogy az ember legszívesebben beköltözne a cukrászdába.
- Tessék? – kérdezte Dean.
- Itt állati jók a sütemények – mondtam -, nagyon-nagyon kerekek.
Mi a fenéről beszélek? Legjobb lenne, ha mostantól egyetlen szót sem szólnék. A szám tökéletesen kiszámíthatatlanná vált, ettől kezdve nem bíztam meg benne.
- Rendben, ezt megjegyzem – nevette el magát Dean. Nagyon udvarias volt, ahhoz képest, hogy milyen hülyeségeket beszéltem.
- Jó. Helyes. Jegyezd meg – mondtam. – Nehogy elfelejtsd, hol eheted a világ legkerekebb süteményeit.
Néhány másodpercig csöndben lépkedtünk egymás mellett. Az járt az eszemben, Dean talán már a menekülési útvonalat keresi. Aztán egyszer csak megszólalt.
- Na és neked hogy tetszett a *Moby Dick*? – kérdezte.
- Ó, eléggé bírtam – válaszoltam, miután megkönnyebbülve vettem tudomásul, hogy a süteménytémát ezzel lezártuk.
- Tényleg? – kérdezte Dean.
- Az volt az első Melville-könyvem – mosolyogtam.
- Klassz – mondta Dean.
- Na persze tudom, hogy kissé közhelyes a *Moby Dicket* választani az első Melville-könyvnek, viszont…
- hirtelen elakadt a szavam, és megálltam. – Te honnan tudod, hogy olvastam a *Moby Dicket*? – kérdeztem.

Dean szembefordult velem. Látszott rajta, hogy feszeng egy cseppet.
- Hát… onnan, hogy figyeltelek.
Micsoda?
- Figyeltél engem? – kérdeztem
- Mármint nem abban az ijesztő „kémkedtem utánad” értelemben – magyarázta -, egyszerűen csak… csak észrevettelek.
- Engem? – Nem hittem a fülemnek.
- Téged – ismerte be.
- Mikor? – kérdeztem.
Dean felsóhajtott.
- Mindennap. Suli után idejössz, és leülsz az alá a fa alá – mutatott egy tölgyfára -, és olvasol. Múlt héten a *Bovarynét*, ezen a héten a *Moby Dicket*.
Még mindig nem értettem.
- Na de miért… - kezdtem.
- Mert jó téged nézni – válaszolta.
Alig bírtam elhinni, hogy ott állt előttem, és ezt anélkül mondta ki, hogy akár egy pillanatra is zavarba jött volna.
- És mert elképesztően tudsz összpontosítani.
- Tessék?
- Múlt héten két srác dobálózott egy labdával, az egyik arcon találta a másikat. Óriási zűrzavar támadt – mesélte Dean -, folyt a vér mindenfelé. Megjelent egy nővér, nagy volt a felfordulás, a srác barátnője hisztizni kezdett, te pedig csak ültél és olvastál. Még csak fel sem néztél. Arra gondoltam, még soha nem láttam senkit, aki ennyire képes koncentrálni egy könyvre. Azt gondoltam, ezt a lányt meg kell ismernem.
Izgatottan szorongattam a kezemben lévő papírgombócot. A gondolat, hogy Dean figyelt engem, izgalmas és nagyszerű érzés volt, de még hozzá kellett szoknom.
- Talán azért nem néztem fel, mert döbbenetesen egoista vagyok – mondtam.
- Lehet – szünetet tartott -, de kétlem. – Mélyen belenézett a szemembe, és mosolygott. Nem bírtam elviselni ezt az intenzív szemkontaktust, és máshová néztem. Muszáj volt valami másról beszélnem.
- Mondd csak, kérdeztem már, hogy szereted-e a süteményt?
Ismét sétálni kezdtem.
- Igen, kérdezted – mondta Dean, és mellém lépett.
- Ó! Mert itt nagyon finom sütiket kapni – közöltem vele.
Dean csak nevetett.
- Tudom, már mondtad.
Okos volt, humoros, és nagyon-nagyon helyes.

3.

- Szóval, ma elég későn értél haza – mondta anya.
A kávézóban ücsörögtünk, és a köretnek szánt salátánkat piszkálgattuk, miközben a sajtburgerre vártunk.
- Igen, bementem a könyvtárba – válaszoltam, miközben gondolataim a Chilton és Dean körül kavarogtak, legfőképp azon, hogy Dean nem fog a Chiltonba járni.

- Ó!
Úgy tűnt, anyát is valami más foglalkoztatja. Belekortyolt a kávéjába, majd azt mondta:
- Ja, el is felejtettem mondani, hogy holnap este a nagyszüleidnél vacsorázunk.
- Komolyan? – kérdeztem meglepetten.
A nagyszüleim Emily és Richard Gilmore. Annak ellenére, hogy Hartfordban laknak, tőlünk mindössze félórányira, nem túl gyakran látjuk őket. Épp ezért lepett meg anya kijelentése.
- Aha – mondta anya.
- De hát szeptember van – tűnődtem.
- És? – kérdezte anya.
- Milyen ünnep van szeptemberben? – kérdeztem. Nagyit és nagyapát kizárólag akkor látogatjuk meg, ha ünnep van. Sátoros ünnep.
- Figyelj, ez most nem ünnepi látogatás – mondta anya kissé ingerülten. – Csak egy vacsora, világos?
- Jó – hagytam rá -, bocsánat!
De vajon miért volt ennyire kiakadva?
Luke jelent meg az asztalnál, kihozta, amit rendeltünk.
- A vörös hús méreg – mondta, amint letette a sajtburgereket az asztalra. – Jó étvágyat!
- Ma felhajtottam a szoknyádat – folytatta anya könnyedén, miközben Luke visszament a pulthoz.
Nem szóltam egy szót se. Még mindig Deanen járt az agyam. Na és mi van, ha nem én olvasom a Stars Hollow Gimi előtt a *Moby Dick*-et, hanem valaki más?
Anya megköszörülte a torkát.
- Egy elismerő vakkantás azért jólesne – szakította félbe a gondolataimat.
- Nem értem, mért megyünk holnap este vacsorázni a nagyiékhoz. És ha valami programom van? Engem meg se kérdeztél.
- Ha programod lenne, arról tudnék – mondta anya.
- Honnan? – érdeklődtem.
- Onnan, hogy mondtad volna – felelte.
- Nem mondok el neked mindent. Megvannak a magam dolgai – mondtam duzzogva.
- Jó – anya megvonta a vállát -, elismerem, hogy megvannak a magad dolgai.
- Úgy bizony. Megvannak a magam dolgai – ismételtem.
Anya rám bámult.
- Figyelj, ma este nekem van jogom undoknak lenni.
- Csak ma este? – morogtam.
Erre aztán igazán kiakadt rám.
- áruld el, neked meg mi a franc bajod van? – kérdezte.
- Nem biztos, hogy át akarok menni a Chiltonba – válaszoltam.
- Micsoda? – anya totál le volt döbbenve.
- Elég rossz az időzítés – mondtam.
- Elég rossza az időzítés? Ez mit jelent?
- És tudod, mennyi a buszút innen Hartfordba, meg vissza? Körülbelül harminc perc – közöltem.
Anya a fejét rázta.
- Egyszerűen nem hiszek a fülemnek!
- Ezenkívül nem hinném, hogy most el kéne szórnunk ennyi pénzt – mondtam -, tudom, hogy a Chilton egy vagyonba fog kerülni neked.
- Ó, arról halvány fogalmad sincs – mondta anya.

Utálok anyával veszekedni. Ilyesmi szerencsére nem sűrűn fordul elő, de ha mégis, mindketten eléggé bele tudunk melegedni. Aztán persze mindig kibékülünk egymással, jó sok kaja társaságában. De ennek most még nem jött el az ideje.
- Minden pénzed arra kellene tartalékolni, hogy megnyisd a saját szállódat Sookie-val – érveltem. Én ugyanis mindkettőnkre gondoltam. Nekem a Stars Hollow Gimiben kell maradnom Deannel, neki pedig meg kell vennie a szállóját.
- És mi lesz az egyetemmel – kérdezte anya most már teljesen összezavarodva -, mi lesz a Harvarddal?
- Nem biztos, hogy abból az iskolából, ahová most járok, nem jutok be a Harvardra – válaszoltam.
- Na jó, elég! Elég ebből az őrültségből – fakadt ki. – Jólesik, hogy aggódsz, de a pénz legyen az én gondom.
- Akkor sem akarok oda járni – erősködtem.
- De miért? – kérdezte anya.
- Mert nem akarok – vágtam rá. – Mert megismerkedtem egy fantasztikus sráccal, aki nem a Chiltonba jár.
Anya hátratolta a székét.
- Na én most elhúzok innen. – Teljesen ki volt bukva. Megfogta a kabátját, és sietve az ajtó felé indult.
- Előbb fizetnünk kéne – figyelmeztettem.
Visszament az asztalhoz, és letett valamennyi pénzt. Ilyen durva vitánk még soha nem volt egymással. Ez a Chilton-ügy mindkettőnkből a legrosszabbat hozta ki.
Hirtelen kerekek csikorgására lettem figyelmes. Amint átvágtunk az úttesten Miss Patty balettiskolája felé, megláttam a lovas szekereket, amiken az ismerkedésre kényszerített tinédzserek ültek. Rámosolyogtam Lane-re, aki az egyik szekér hátulján ült, két udvarlója közé szorulva. Megállapítottam, hogy az egyikük lehet a fiú, akivel össze akarták hozni, a másik ennek a bátyja. Az egyik srác bézs színű gombos kabátot hordott, a másik srác is bézs színű gombos kabátot hordott. Az egész rettentően bézs volt. Egyikük sem beszélgetett Lane-nel, miközben elhaladtak mellettünk, és épp olyan nyomorultnak tűntek, amilyennek én éreztem magam.
Megérkeztünk Miss Patty stúdiójához, amelynek tárva-nyitva volt az ajtaja, és Miss Patty épp esti balett-órát tartott hatévesforma lányoknak. Miss Patty kifejezetten vidám, csípős humorú nő volt, az illendőség kedvéért nevezzük teltkarcsúnak. Valójában Patríciának hívták, és már legalább négyszer ment férjhez, de mindenki csak Miss Pattynek hívta.
- Egy, két, há', egy, két, há' – hallatszott bentről -, ez keringő, lányok.
Miss Pattyben az volt a legszórakoztatóbb, hogy táncóra közben is folyamatosan dohányzott. De nem ám akárhogyan – szipkából szívta a cigarettát, a hamut pedig elegáns, királynői mozdulattal pöccintette a hamutartóba.
- Jaj, Rory! – kiáltott fel, és ragyogott az arca, amikor meglátott. – De jó, hogy itt vagy – mondta reszelős, mély hangján -, azt hiszem, találtam munkát hímnemű barátodnak.
- Milyen hímnemű barátodnak? – csapott le anya.
- Raktárosfiút keresnek a boltban – folytatta Miss Patty. – Már beszéltem Taylor Doose-zal. Holnap küldd el hozzá a srácot – mondta nekem, majd beleszívott a cigarettába.
- Rendben – mondtam bátortalanul. – Kösz.
- Milyen hímnemű barátodnak? – ismételte meg anya a kérdést.
- Ó, állati helyes fiú. Jó ízlésed van, aranyom – fordult felém Miss Patty széles mosollyal. Aztán vidáman visszatért az apró balerinák közé, és folytatta az órát.
- A kezek a levegőben, nem az orrunkban! Egy, két, há', egy, két, há'!

Hazafelé vettem az irányt, még mielőtt anya megmozdulhatott volna. Ha elég gyorsan megyek, talán kibújhatok a kérdései alól.
De anya máris ott termett a sarkamban.
- Sokkal gyorsabban kell rohannod ahhoz, hogy elmenekülj előlem – kiáltotta utánam. – Ahhoz úgy kéne repülnöd, mint az idétlen Pindúr Pandúroknak!
Beléptem a bejárati ajtón, és becsaptam magam mögött. Csakhogy anya a nyomomban volt, újra kinyitotta.
- Szóval egy fiúról van szó! – dühöngött, majd ő is becsapta az ajtót. – Hát persze! Nem is értem, hogy nem esett le rögtön a tantusz. Ez a sok mellébeszélés a pénzről, meg a hosszú buszútról! Elkezdődött valami ezzel a fiúval, és nem akarod otthagyni az iskolát!
Összeszedtem a könyveket és a jegyzetfüzeteket, amiket a kanapén hagytam, és begyömöszöltem őket a táskámba.
- Lefekszem – mondtam szárazon. – Erről most nem akarok beszélni.
- Jó ég, de lassú a felfogásom – folytatta anya. – Kapásból erre kellett volna gondolnom. Elvégre te *én* vagyok.
- Én nem vagyok *te*! – szögeztem le, és anyát kikerülve a szobámba indultam.
- Valóban? Valaki, aki hajlandó lemondani élete egyik nagy lehetőségéről csak azért, hogy együtt lehessen egy fiúval? – gúnyolódott anya. – Márpedig ez pont úgy hangzik, mintha *én* lennék.
- Tökmindegy – mondtam a szobám felé tartva.
- Na és ki ez a srác? – kérdezte anya, miközben követett.
- Nincs semmiféle srác – füllentettem.
- Sötét haj, romantikus tekintet, hangyányi veszélyes külső? – kérdezte.
- Ennek a beszélgetésnek vége – közöltem nyomatékkal.
- A tetkó is pluszpont! – kiáltott utánam. – Ha van neki valahol.
Megfordultam az előszobában.
- Ezerszer elmondtam, miért nem akarok másik iskolába menni. Ha nem akarsz hinni nekem, nem baj. Jó éjszakát.
- Nincs véletlenül motorja? – kiáltott anya. – Mert ha már el akarod dobni az életedet, legalább legyen a srácnak egy motorja!
Bementem a szobámba, és becsuktam az ajtót. Nem akartam erről tovább vitatkozni. Az, hogy találkoztam Deannel, meglepő és izgalmas volt. Most pedig egyszerre anya úgy beszélt róla, mintha egy gengszterbanda tagja lenne, és megpróbálna engem a bűnbarlangjába csábítani. Pár perccel később lefekvéshez készülődtem, amikor kinyílt az ajtó.
- Hát ez elég szépen sikerült, nem gondolod? – kérdezte anya, amint belépett.
- Kösz, hogy kopogtál – mondtam, miközben a pulóveremet az ágyra dobtam.
- Figyelj csak, nem kezdhetnénk elölről? – kérdezte. – Rendben? Te mesélsz erről a srácról, a fejem pedig nem fog szétrobbanni, ígérem.
Leültem az ágyamra és elkezdtem kifűzni a cipőmet, egyetlen szó nélkül.
- Rory, kérlek, beszélgess velem – kérlelt anya, és leült az ágyam végére. Eszemben sem volt beszélgetni vele.
- Na jó. Majd én beszélek. Figyelj, félre ne érts. Semmi baj a fiúkkal. Én nagy rajongójuk vagyok. Az ember nem esik teherbe tizenhat évesen, ha közömbös a fiúk iránt – mondta. – De kicsim, a fiúkra később is lesz idő d. Erre az iskolára nem. Ez sokkal fontosabb. Sokkal fontosabbnak kell lennie.
Előkerestem a Moby Dicket.
- Aludni szeretnék – mondtam neki.

- Rory! – Anya közelebb húzódott hozzám. – Kettőnk közül mindig te voltál az érzékenyebb, igaz? Szeretném, ha most is eszedbe jutna ez az érzés. Később a saját fenekedet fogod szétrúgni, ha ezt elszúrod.
Letettem a könyvet.
- Sebaj, az én fenekem.
A fejemet a párnára hajtottam, és elfordultam tőle.
- Jó kis fricska –mondta.
- Köszönöm.
- Szívesen. – Pillanatnyi szünetet tartott. – Rory… ne csináld – könyörgött.
- Nem akarok beszélni erről – mondtam idegesen -, megkérhetnélek rá, hogy hagyjál békén?
- Jó, rendben.
Anya felállt.
- Tudod, hogy ebben a házban mindig demokrácia volt. Csak olyasmit csináltunk, amiben közösen megállapodtunk. De azt hiszem, most kénytelen leszek kijátszani az anyakártyát. – Vett egy mély levegőt és így szólt:
- A Chiltonba mész, akár tetszik, akár nem. Hétfőn reggel ott kezdesz. Erről nem nyitok vitát.
- Majd meglátjuk – mondtam, miközben könnyek szöktek a szemembe.
- Igen, meglátjuk! – Anya kiment a szobából, és hangosan csapta be maga után az ajtót.
Szörnyen dühös voltam. Ekkorát sosem veszekedtünk, nem szoktam hozzá, milyen rossz érzés, ha magamra haragítom. De nem tudtam megállni, hogy ne gondoljak Dean-re, meg arra, meg arra, hogy ha átmegyek a Chiltonba, az tönkretehet mindent, ami esetleg történhetne köztünk.
Kinyújtottam a karom, és bekapcsoltam a rádiót, hogy elterelje a gondolataimat. Az a Macy Gray-dal szólt, amit anya és én egyformán szerettünk, és ettől csak még rosszabb kedvem lett. Az elmúlt huszonnégy órában elég fura fordulatot vettek a dolgok. Azt kívántam, bárcsak ne vettek volna fel a Chiltonba. Ugyanis ha nem vesznek fel, ez az egész nem történik meg.

4.

- Szóval. Bemegyünk, vagy csak állunk itt, és újra eljátsszuk *A kis gyufaáruslányt* ? – kérdezte anya, amint a nagyszüleim házának bejáratánál megálltunk péntek este. Már jó néhány perce ácsorogtunk ott anélkül, hogy becsengettünk volna. Hatalmas, impozáns ház volt. A kertben több, kőből készült szökőkút is volt, a bejárati ajtót két kőoroszlán őrizte. Hogy a nagyi hogy nem rémül halálra tőlük, mikor hazaér, azt sosem értettem. Mindenesetre az épület sokkal inkább egy kis magánmúzeum benyomását keltette, mint házét.
Az autóban egész úton idefelé egyetlen szót sem szóltunk egymáshoz – ez volt életem leghosszabb fél órája. Délután, a szállóban is csak alig beszélgettünk. Mindkettőnk számára teljességgel természetellenes volt, hogy beszélünk. Ugyanis *imádunk* fecsegni. Ez a mániánk.
- Na jó, figyelj – kezdte anya -, tudom, kettőnk között keletkezett egy kis nézeteltérés, és azt is, hogy most utálsz. De szeretném, ha legalább vacsora közben normálisan viselkednél. Aztán hazafelé anyagyilkosságot is elkövethetsz. Megbeszéltük?
- Rendben – vágtam rá.
Anya végül előrelépett és megnyomta a csengőt. Pár másodperccel később a nagyanyám szélesen mosolyogva sarkig tárta a súlyos tölgyfa ajtót. Nagyi tökéletesen nézett ki. Mindig valami elegáns ruhát visel, többnyire blézert, ezenkívül papucscipőt és harisnyát; a frizurája pedig mindig

kifogástalan. Akkor is makulátlan külsővel nyitna ajtót, ha az elnök toppanna be az éjszaka közepén, és még teával is meg tudná kínálni. Ebből a szempontból lenyűgöző személyiség.
- Szia, nagyi! – köszöntem mosolyogva.
- Nahát, éppen időben érkeztetek – mondta.
Nagyi hanglejtésében mindig volt valami furcsa. Ugyanúgy lehetett ténymegállapításnak értékelni a mondatait, mint elismerésnek, de akár gúnyolódásnak is. Azt hiszem, az utóbbi volt a leggyakoribb.
- Igen, igen – mondta anya, amint bementünk az ajtón. – nem volt forgalom.
- Meg kell mondjam, különleges alkalom, hogy meglátogattok bennünket, lányok – folytatta nagyi, miközben elvette a kabátunkat.
Csodálkoztam, hogy sehol nem látom a szobalányt.
Ha nagy ritkán eljövünk ide, mindig ő nyit ajtót, ő veszi el a kabátokat, ő vezet be minket a nappaliba. Azt mondom „ő”, holott ez nem egyetlen személyre vonatkozik. Amióta az eszemet tudom, kétszer ugyanaz a szobalány még nem fogadott bennünket. Na igen, ez is jellemző a nagymamámra. Finoman szólva maximalista. Kevésbé finoman szólva egy cseppet rigolyás. Eddig minden szobalányában talált valami kivetnivalót, az egyik túl csöndes, a másik túl hangos, a harmadik trappol, a negyedik nem pucolja megfelelően az ezüstöt. Talán most azért nincs itt senki, mert a legutóbbi, akit húsvétkor láttam, felmondott. És azóta a nagyi maga főzne, maga takarítana, maga vásárolna? Na ne.
- Na igen. Mi is izgatottak vagyunk – felelte anya.
Nagyi a papír kávéspohárra meredt, amit anya szorongatott a kezében.
- Adományt gyűjtesz, vagy kidobhatom a kukába? – kérdezte.
- Ó – mondta anya, majd körülnézett, és megpillantott egy papírkosarat az ajtó mellett. Ebbe akarta beledobni a poharat.
- A konyhába, légy szíves – kérte nagyi.
- Jaj, bocsánat – szabadkozott anya. Fura volt, ahogy egymással kommunikáltak. Mintha anya tízéves lenne, vagy ilyesmi, és folyamatosan megdorgálják, mert rossz fát tett a tűzre. Nagyi átkarolt, és bevezetett minket a nappaliba.
- Mindent hallani akarok a Chiltonról – mondta izgatottan.
- Tulajdonképpen még el sem kezdtem – válaszoltam. Még mindig nem voltam benne biztos, hogy *valóban* oda fogok járni. Beértünk a nappaliba, ami hihetetlenül puccos volt, a kristálycsillárral, meg az antik bútorokkal, amik többe kerültek, mint a mi házunk.
- Richard, nézd, kik vannak itt! – kiáltotta nagyi.
Nagyapám az egyik kanapén ült, éppen újságot olvasott. Lecsúsztatta orrán az olvasószemüvegét, hogy jobban szemügyre vehessen.
- Rory – döbbent meg. – De megnőttél! – Gyapjúnadrágot, oxfordi vászoninget, kardigánt és csokornyakkendőt viselt – ez a szokásos öltözéke, amennyiben nem öltönyt hord. Nagyapám elég magas, ennélfogva számon tartja a centimétereket.
- Lehet – mondtam vállat vonva.
- Milyen magas vagy? – kérdezte.
- Százhetvenhárom centi – tippeltem. – Az utóbbi időben nem igazán mértem meg magam.
- Az elég magas! – mondta, mintha ez legalábbis az én érdemem volna. Nagyanyámhoz fordult, aki italokat kevert a kanapé mögötti kisasztalnál.
- Rory magas – közölte vele.
- Szia, apa – köszönt anya, amint belépett a nappaliba.
- Lorelai. A lányod magas – jelentette be neki is nagyapa.
- Ó, tudom, rémisztő – felelte anya. – Megfordult a fejünkben, hogy rádióadónak használnánk.

Nagyapa úgy nézett anyára, mint egy eszelősre, én pedig elfojtottam magamban egy mosolyt. – Á! – legyintett -, majd ismét az újságja mögé bújt.
- Kér valaki pezsgőt? – kérdezte nagyi, majd odajött hozzánk, és egy finoman megmunkált ezüsttálcán felénk nyújtott négy kristálypoharat. Amikor itt vagyunk, az pont olyan, mintha egy másik világegyetembe csöppentünk volna. Az ő életük mindenben különbözik a miénktől.
- Ó! Milyen elegáns – mondta anya, miközben elvett egy poharat. Én is megfogtam egyet. Sosem iszom alkoholt, de nagyit nem lehetett visszautasítani. Udvariatlanság lett volna.
- Elvégre elég szokatlan, hogy nálam vacsoráznak a lányok egy olyan napon, amikor nyitva vannak a bankok – mondta nagyi.
Egy dolgot el kell ismerni a nagyiról: állati szellemes. Azt hiszem, ezzel anya is egyetért.
De ami nagyi viccét illeti a bankok nyitva tartásáról, még mindig azon tűnődtem, mit keresünk is egy átlagos péntek estén. Hálaadás, karácsony, húsvét, születésnapok. Pontosan ennyi alkalommal tartózkodunk ebben a házban évente. Talán megünnepeljük, hogy felvettek a Chiltonba? Ha így van, anya miért nem említette?
- Pohárköszöntőt mondok – jelentette be nagyi, és felemelte a poharát. – Igyunk arra, hogy Rory bekerült a Chiltonba. Ezzel az élete egy izgalmas, új szakaszba lépett. –Elmosolyodott és belekortyolt a pezsgőjébe.
- Éljen, éljen – értett egyet nagyapa, anélkül, hogy felpillantott volna az újságból. A pénzügyi hírek megszállottja. Ha ott rekedne egy lakatlan szigeten, akkor is megtalálná a módját, hogy hozzájusson az újságjaihoz.
Amint a pezsgőmet ittam, feltűnt, hogy nagyi túlságosan is jókedvűen és büszkén mosolyog rám, mintha számítana valamire. Tehát *valóban* a Chilton miatt jöttünk. Túl nagy nyomás nehezedett rám. Nem is akartam a Chiltonba járni, erre nagyi máris újnak és izgalmasnak nevezte. Nagyi, anya és én koccintottunk, amitől szörnyen képmutatónak éreztem magam.
- Nos, üljünk le – utasított minket a nagyi. – Üljetek le.
Leültem nagyapa mellé, nagyi pedig a velem szemben lévő heverőn foglalt helyet.
- Hiszen ez csodálatos – kezdett bele -, a neveltetés a legfontosabb dolog a világon, persze a család mellett.
- Meg a pite mellett – tette hozzá anya idétlen vigyorral.
A nagyszüleim csak bámultak rá. Akárcsak én. Anya imádja a pitét, de akkor is.
- Vicc volt – magyarázkodott anya, miközben lehuppant a nagyi mellé. – Vicceltem.
- Egek – rázta meg a fejét nagyi, aztán elfordult anyától. Mindketten jó nagyot kortyoltak a pezsgőspoharukból.
Fülsüketítő csend ereszkedett a nappalira. Olyan volt, mintha ugyanabban a pillanatban mindnyájan egyszerre fogytunk volna ki a mondanivalóból. Bíztam benne, hogy a vacsora hamarosan készen lesz. Nagyapám átnyújtotta az üzleti újság egyik rovatát, én pedig elmerültem a tőzsdepiac híreiben. Úgy festett, hosszú estének nézünk elébe.

- Rory, hogy ízlik a bárány? – érdeklődött nagyi, mikor nagyjából a vacsora felénél jártunk.
- Finom – válaszoltam.
Hosszú, fehér gyertyák égtek az asztalon, középen pedig egy virágköltemény díszelgett. Megint elfogott az az érzés, hogy mi csak az első vendégek vagyunk aznap, de számítani lehet az angol királyi család felbukkanására is. Csalódni biztosan nem csalódnának a kiszolgálást illetően. Nagyapám széke mögött be volt gyújtva a kandalló.
- Túl száraz? – kérdezte nagyi.

Megráztam a fejem.
- Nem, pont jó.
- De azért a krumplit nem ártana megsózni – tette hozzá anya.
- Parancsolsz? – kérdezte nagyi.
Lehetett rá számítani, hogy vita kerekedik a krumpli és a só ügyében, ezért gyorsan témát váltottam.
- Mondd csak, nagyapa, hogy megy a biztosítási üzlet? – kíváncsiskodtam.
Felsóhajtott és lenyelte a falatot.
- Az emberek meghalnak, fizetünk. Összetörik az autójukat, fizetünk. Elvesztik egy lábukat, fizetünk.
- De legalább megvan az új szlogenetek – viccelődött anya.
Elvigyorodtam.
- És hogy mennek a dolgok a motelban? – fordult nagyapa anyához.
- A szállodában? – javította ki anya. – Minden rendben – mondta, majd belekortyolt a borába.
- Lorelai a megbízott üzletvezető – áradozott nagyi -, hát nem csodálatos?
- Erről jut eszembe, Christopher telefonált tegnap – mondta nagyapa, miközben szájához emelte a borospoharat.
Meglepetten hallottam, hogy nagyapa apámat emlegeti. Én magam mindössze heti egyszer, ha beszélek apámmal – elég gyakran költözik, és nem erőssége tudatni velünk, hogy éppen merre jár.
- „Erről jut eszembe”? – kérdezte anya. – Hogy érted azt, hogy „erről jut eszembe”? – Bosszúsnak tűnt, értettem, hogy miért. Idegesen nagyapára pillantottam, kíváncsi voltam, mért kellett előjönnie ezzel.
- Nagyon jól érzi magát Kaliforniában – folytatta nagyapa. – Az internetes honlapja a jövő hónaptól nyilvánossá válik. Ez nagy előrelépést jelenthet neki.
Nagyapa rám nézett az asztal felett.
- Tehetséges ember az apád.
- Tudja – mondta anya.
- Mindig is okos fiú volt – folytatta nagyapa, és rám mosolygott. – Az eszedet tőle örökölted.
Anya szúrós pillantást vetett nagyapára.
- Erről jut eszembe, hozok egy kólát – jegyezte meg epésen anya, miközben szalvétáját az asztalra tette és felállt. – Vagy egy kést.
Azzal elindult a konyhába.
Alig tudtam elhinni, hogy a nagyapám ezt mondta. Oltári nagy sértés volt a részéről kijelenteni, hogy apám miatt vagyok okos, aki még csak nem is élt együtt velünk. Ültem az asztalnál, és néhány másodpercig szörnyen kellemetlenül éreztem magam. Rossz érzésem volt anya miatt, és tudtam, hogy neki most még rosszabb. , mintha püfölné az edényeket. Letettem a villámat és felemelkedtem a helyemről.
- Azt hiszem, beszélek vele.
- Nem, majd én megyek – ugrott talpra nagyi -, te itt maradsz, és társalogsz nagyapáddal.
Kötelességtudóan visszaültem, bár alig vártam, hogy megtudjam, mi történik odakint. Bár teljesen mindegy volt. Akár ki is mehettem volna a konyhába nagyival, mert a beszélgetésük minden egyes szavát hallottam.
- Mostantól erre kell számítanom minden péntek este? – dühöngött anya. – Átjövök ide és hagyom, hogy rám támadjatok?
Minden péntek este? Mi a fenéről beszél?
- Ne fogd fel ilyen tragikusan – szólt rá nagyi.
- Ott voltál az asztalnál az imént? – kérdezte anya.

- Igen, ott voltam – válaszolt nagyi -, és szerintem félreértetted, amit apád mondott.
- Félreértettem? Mégis hogy érthettem volna félre? Mit lehetett itt másképp értelmezni? – kérdezte emelt hangon anya.
Megpróbáltam nem oda figyelni.
- Miért csapsz le minden egyes kijelentésemre? –firtatta.
- Ez abszurdum. Egész este alig szóltál egy szót – felete nagyi.
- Ez nem igaz – védekezett anya.
- Azt mondtad „pite" – hagyta helyben nagyi.
- Jaj, ugyan már – morgott anya.
Aztán hallottam, amint ezt mondja:
- És miért kellett emlegetnie Christophert? Feltétlenül szükség volt rá?
- Szereti Christophert – felelte nagyi nyugodtan.
- Hát nem különös? – Anya egyre hangosabbam kiabált. – Bezzeg, amikor Christopher teherbe ejtett, apa nem szerette annyira!
Éreztem, hogy az egész vacsorám egy gombóccá áll össze a gyomromban. Most éppen rólam veszekedtek. Ugyan közvetve, de én voltam a téma.
- Ugyan, kérlek! – vágott vissza nagyi. – Tizenhat éves voltál! Mire számítottál? Hogy partit rendezünk a tiszteletedre?
Anya egyszer mesélte, a szülei valójában pontosan így éreztek, amiért olyan döntést hozott, amilyet, én mégis nehezen hittem el, hogy ilyen erősen tiltakoztak volna az ellen, hogy anya gyereket vállaljon. Elvégre minden remekül alakult, legalábbis kettőnk számára.
- Csalódottak voltunk – folytatta nagyi -, mindkettőtök előtt fényes jövő állt.
- Úgy van – helyeselt anya -, és azzal, hogy nem házasodtunk össze, meg is maradt a fényes jövőnk.
- Ha az embert teherbe ejtik, férjhez megy – ragaszkodott hozzá makacsul nagyi. – Egy gyereknek anyára és apára van szüksége.
Ki akartam menni, hogy ellenkezzek. Szeretem az apámat, és örülnék neki, ha a közelünkben élne. De anya és én remekül megvoltunk magunkban is. Sőt istenien. Az ismerőseim közül senki nincs ilyen jó viszonyban az anyjával. Ő a legjobb barátom.
- Anya, gondolod, hogy Christopher létrehozott volna egy saját céget, ha akkor összeházasodunk? Gondolod, hogy vitte volna bármire is? – kérdezte anya.
- Igen, gondolom – szögezte le nagyi -, apád állást szerzett volna neki a biztosítótársaságnál, és most boldogan élhetnétek.
- Csakhogy ő nem akart biztosítótársaságnál dolgozni, én pedig így is boldogan élek – vágott vissza anya tomboló dühvel. Ebben egyetértettem vele, valóban boldogan éltünk.
- Így igaz . felete nagyi. – Távolt tőlünk. Magaddal vitted a kislányt, és teljesen kizártál bennünket az életedből.
- Mert irányítani akartál! – vitázott tovább anya.
- Hiszen még gyerek voltál – magyarázta nagyi.
- Attól a pillanattól fogva nem voltam gyerek, hogy rózsaszín lett a csík a terhességi teszten, érted? – mondta anya.
Éreztem, hogy elvörösödöm, nagyapa pedig megköszörülte a torkát. Úgy éreztem, mindketten be szerettünk volna mászni az asztal alá.
- Meg kellett oldanom az életemet – folytatta anya -, találtam munkát.
- Szobalány lettél – mondta nagyi becsmérlőn. – A te eszeddel és tehetségeddel.

- De felküzdöttem magam. Most én vezetem a szállodát – válaszolta anya. – Felépítettem a saját életemet anélkül, hogy bárkitől is segítséget kaptam volna.
- Úgy van. És gondolj bele, mire jutottál volna, ha elfogadsz egy kis segítséget. Hm? És hova jutott volna Rory? De nem – csüggedt el nagyi. – Mindig túl büszke voltál ahhoz, hogy bármit is elfogadj bárkitől.
- Ahhoz bezzeg nem voltam túl büszke, hogy eljöjjek hozzátok, és pénzt kunyeráljak a gyerekem iskolájára, igaz? – kérdezte anya.

Micsoda? Hát erről szólt ez az egész? Teljesen ledöbbentem. Nem akartam elhinni, hogy anya képes ilyesmire – büszke volt rá, hogy függetlenül él. Nahát! Az egész veszekedés azért robbant ki, hogy én megkaphassak valamit. Miért nem mondta el anya, hogy nem engedhetjük meg magunknak a Chiltont?
- Ahhoz viszont túl büszke vagy, hogy bevalld neki, honnan származik a pénz, igaz? – kérdezte nagyi. – Hát jó. Megtarthatod a büszkeségedet, cserébe hetente egyszer nálam vacsoráztok.

Heti egy vacsora. Tehát igaz volt. Mostantól minden péntek este itt leszünk.

Nem tudtam, mitévő legyek. Menjek be és köszönjem meg nagyinak, amiért pénzt ad arra, hogy a Chiltonba járhassak? Vagy anyának köszönjem meg, hogy pénzt kért tőlük? Esetleg kérjek bocsánatot azért, amiért a Chiltonba akartam járni?

Ránéztem nagyapára, hátha előáll valami bölcs tanáccsal, de tőle nem várhattam választ. Ugyanis elaludt.

Anya meg én tíz perc múlva indultunk haza, miután úgy tettünk, mintha ennénk a tizenkét rétegű csokoládétortából. Megállapítottam, hogy a nagyszüleim házában nem számít, ha az emberek veszekednek egymással, vagy nem szólnak egymáshoz – desszert akkor is van.

Amint kiléptünk a házból, anya az ajtó melletti kőfalnak támaszkodott.
- Anya? – kérdeztem aggódva. Sápadtnak tűnt, azt hittem, elájul. Szinte alig vacsorázott valamit.

Rám mosolygott.
- Jól vagyok. Csak… kisebbnek látszom? – kérdezte. – Mert kisebbnek érzem magam.
- Figyelj csak… mit szólnál, ha meghívnálak egy kávéra? – kérdeztem.
- Rendben. – Átkarolta a vállamat, és együtt mentünk le a lépcsőn. – Inkább vezess te, jó? Mert én nem hinném, hogy elérném a lábammal a pedálokat.

Amint Luke kávézója felé sétáltunk vagy fél órával később, úgy döntöttem, megtöröm a jeget. Akárcsak odafelé, a visszaúton sem váltottunk túl sok szót.
- Na. Jól sikerült a vacsi a nagyiéknál – böktem ki.
- Igen – mondta anya fáradtan. – A nagyi edényei még sosem voltak ilyen tiszták.
- Úgy tűnt, jól elbeszélgettél a nagyival.

Megállt, mielőtt menetünk volna a kávézóba.
- Mennyit hallottál?
- Ó, nem sokat – mondtam vállat vonva. – Foszlányokat.
- Foszlányokat – ismételte.
- Apró foszlányokat – tettem hozzá.
- Tehát gyakorlatilag mindent – mondta.
- Gyakorlatilag mindent – ismertem el.

Anya kinyitotta a kávézó ajtaját, és bementünk.
- Ennyit a gondosan kidolgozott tervekről.

Levettem a kabátomat, és leültünk egy üres asztalhoz az ajtó mellett. Csönd volt Luke-nál. Ezt szerettem. Jó érzés volt, hogy van egy hely, amit majdnem a magunkénak mondhattunk. Egyébként a

kávézó nem volt mindig kávézó. Luke alakíttatta át az apja üzletét, ami korábban egy vasáru-kereskedés volt. Egyszer megkérdeztem anyát, miért van a kávézó bejárata fölé „William Vasárú Üzlete” írva. Elmagyarázta, hogy Luke édesapja már meghalt, de a táblát kint hagyta az ő emlékére. Ezt szép gesztusnak tartottam.
- Szerintem bátor dolog volt, hogy pénzt kértél tőlük – mondtam anyának.
- Jaj, annyira nem szeretnék most erről beszélni – válaszolt.
- Pontosan hányszor fogunk náluk enni, míg megszabadulunk a kötöttség alól? – kérdeztem, valami pozitívumot keresni a dologban. Mostantól kezdve a péntek estéink merőben megváltoznak – de végre talán egy kicsit jobban megismerhetem a nagyszüleimet.
- Azt hiszem, a halotti torom lesz az utolsó – jegyezte meg anya. Aztán elmosolyodott. – Várjunk csak… ez azt jelenti… - Anya félbeszakította a mondatot.
- Nem hagyhattam veszendőbe menni egy tökéletes skótkockás szoknyát – mondtam vigyorogva.
- Jaj, édesem! Nem fogod megbánni. – Nagyon boldognak tűnt. Eszembe jutott, hogy egy ideje már nem is láttam mosolyogni. A Chilton miatt bizonyára kezdettől zaklatott állapotban volt, ki kellett találnia, miből fizeti ki a tandíjat. Mire én csak úgy közöltem vele, hogy nem megyek. Sosem tettem volna ilyet, ha tudom, min ment keresztül. Ez annyira jellemző volt rá. Nem árulja el nekem, csak elintézi, és úgy tesz, mintha gyerekjáték lett volna az egész – miközben óriási áldozatot hozott értem.
Luke odajött hozzánk, hogy felvegye a rendelést. Ki volt öltözve, már magához képest, legombolt gallérú inget viselt, ami nem flanelból volt. És még a baseballsapkáját sem vette fel. Már el is felejtettem, hogy néz ki a feje sapka nélkül. Ugyanis ha az ember Luke-ra gondolt, két dolog jutott eszébe: kockás flaneling és baseballsapka. Méghozzá hátracsapott baseballsapka. Ez afféle védjegy volt nála. A kávézóban ez volt a munkaruhája, de máshol sem igen láttuk másféle öltözékben. Lehet, hogy ebben a szerelésben pottyant ki a világra?
Anyának is feltűnt a változás.
- Anyám! – kiáltott fel. – Csini vagy. Nagyon csinos.
- Korábban volt egy találkozóm a bankban – magyarázta Luke. – Ők élnek-halnak a gallérét. De te is jól nézel ki.

- Mesélj erről a srácról – kérlelt anya, miután Luke otthagyta az asztalunkat. „Uramisten, kezdődik” – gondoltam. Most vallatni fog Deanről.
- Tudod, mi az, ami nagyon különleges a kettőnk kapcsolatában? – kérdeztem. – Hogy tiszteletben tartjuk egymás magánéletét. És te *pontosan* tudod, hol húzódnak a határok.
- Igen. Tehát mesélj a fiúról – erősködött.
- Anya… - kezdtem,
- Álmodozó? – kérdezte.
Álmodozó? Csak forgattam a szememet.
- Nem baj, úgyis rájövök – mondta.
- Tényleg? Hogyan? – érdeklődtem.
- Kémkedek – felelte.
Luke letett az asztalra két bögre kávét, meg egy tányér chilis sült krumplit. – Kávé… krumpli… - mondta, amint elénk rakta őket. Majd megállt az asztal mellett, és pár másodpercig figyelte, ahogy belekortyolunk a kávéba. – Nem bírom nézni – jelentette ki végül. – Ez annyira egészségtelen. Rory, kérlek, tedd le azt a bögrét. Nem akarhatsz ugyanolyan lenni, mint az anyád.
Luke-ra néztem, aztán pedig anyára.
- Sajnálom – mondtam. – Már késő.

Egymásra pillantottunk. Annyira boldog voltam, hogy a Chilton miatt kitört veszekedésnek vége. Anyának igaza volt. Ezt az alkalmat nem hagyhattam ki, akár ott van Dean, akár nincs.
- Na, mesélj már erről a fiúról! – nyaggatott anya, mikor Luke ismét visszament a pult mögé.
- Főúr, a számlát! – viccelődtem.
. De most komolyan, ennyire kínosan érint, ha beszélned kell róla? – szekált tovább.
Tudtam, hogy az este hátralévő részében Deanről fog kérdezősködni. De nem zavart. A Chiltonba fogok járni. És ezt anya tette lehetővé.

5.

Nem tartott sokáig, amíg hozzászoktunk, hogy péntek esténként a nagyszülőknél vacsizunk.
Én tulajdonképpen élveztem. Szerettem a nagyszüleimnél időzni, egyszer nagyapám még a klubba is elvitt, hogy megtanítson golfozni. Nem mondhatnám, hogy túl nagy tehetség vagyok. A labda helyett többször csak a földet találtam el, és olyan lyukat vágtam, amit egy ürge is megirigyelhetett volna. Viszont a közös golfozás emlékére kaptam egy csinos kis golfsapkát. A sport szempontjából tehát teljes csőd volt a program, viszont nagyapával való kapcsolatom szempontjából teljes siker. Felfedeztünk közös érdeklődési területeket, és kaptam tőle néhány nagyszerű, első kiadású könyvet, amiket nagyon szerettem. Ettől függetlenül, most, hogy a Chiltonba jártam, más programot is el tudtam volna képzelni péntek estére, például Lane-nel lógtam volna Vagy véletlenül összefuthattam volna Deannel. Mostanában nem találkoztam velük annyit, mint szerettem volna. A Chiltonban sokkal többet követeltek tőlem, mint a régi gimnáziumomban, ezért a hétköznap estéimet leckeírással töltöttem. Tanáraink erősítették bennünk a versenyszellemet, ráadásul ebben a suliban senki nem szeretett engem.
Paris Geller gyűlölt a legjobban. Megfogadta, hogy szó szerint nyomorúságossá teszi az életemet, miután bekerültem a Chiltonba, és rájött, hogy személyemben komoly versenytársra talált az órákon. Megjelenésemmel felborítottam alaposan kidolgozott tervét. A barátnői, Madeline és Louise is utálták. Ez náluk afféle csoportos tevékenység volt.
Aztán ott volt Tristin Dugary, akinek a számára nem volt nagyobb izgalom az életben, mint rajtam gúnyolódni. Onnantól, hogy a Chiltonba kerültem, két hétig Máriának szólított. Szűz Mária után.
Mire az iskolahét véget ért, rendszerint elég lemerült voltam, és még ezután következett a kötelező jellegű péntek esti vacsora a nagyszülőknél. Mindennel kiszolgáltak bennünket, az étel mindig mennyei volt, a társalgás pedig sosem volt lapos.
- Tehát holnap az ügyvédünk, Joseph Stanford ugrik át hozzánk – jelentette be nagyi, miközben vacsora utáni kávéját kortyolta.
- Áááh! – mordult egyet anya. – A bolond Sissy apja?
- Ez borzasztó! – méltatlankodott nagyi. – Sissy jó barátnőd volt.
- Anya, Sissy kitömött állatokhoz beszélt, akik válaszoltak neki – mondta anya.
- Mi lenne, ha új témát kezdenénk? – javasoltam, remélve, hogy ezzel megakadályozok egy vitát.
Ám a nagyi nem hagyta annyiban.
- Lehetetlen vagy - mondta anyának.
- Rory azt mondta, *új* témát – közölte anya.
Nagyi egyre jobban felbőszült.
- Mindenből viccet kell csinálni, mindig kell lennie egy poénnak? – fakadt ki undorral.
- Jól van, sajnálom – visszakozott anya.

Nagyapám lépett be az ebédlőbe.
- Elnézést a késésért – szabadkozott. Majd leült az asztalhoz. – Egy kis probléma volt a kínai irodában. Miről maradtam le?
- Semmi más, csak lehetetlenül viselkedtem – világosította fel anya.
- Á! Pompás. Folytassátok! – mosolygott nagyapa. A legkevésbé sem zavartatta magát. Többek között ezt is nagyon szerettem benne, sosem vett részt anya és nagyi ostoba civódásaiban.
- Köszönöm. Hol is tartottam?- töprengett nagyi.
-Öööö… Joseph Stanford átjön holnap hozzátok – emlékeztettem.
- Úgy van! Tehát, Rory, nagyapád és én arra gondoltunk, vacsora után körülnézhetnél a házban, és kiválaszthatnád azokat a tárgyakat, amiket szeretnél, ha rád hagynánk a végrendeletünkben – mosolygott rám nagyi.
Ez elég bizarr volt. Halálról meg végakaratról beszélt vacsora közben. Holnap eljön hozzájuk egy ügyvéd, hogy leltárt készítsen az életükről, és arra kér, válasszam ki, ami tetszik?
- Vedd szemügyre az íróasztalomat is. Igen szép György korabeli darab.
A váratlan fordulattól anya legalább annyira padlót fogott, mint én.
- Miért nem hozok soha magnót ezekre a vacsorákra? – morfondírozott anya.
- Ó, nekem teljesen mindegy, mit szeretnétek rám hagyni – mondtam. – Különösebben nem vágyom semmire. – Szerettem volna, ha a nagyszüleim addig maradnak életben, ameddig lehetséges, hogy ne legyen szükségük végrendeletre.
- Badarság – mondta nagyi. – Ami tetszik, azt megkapod. Nézz csak körül, és ha meglátsz valamit, ami tetszik, ragassz rá egy cetlit – mondta szélesen mosolyogva.
Cetlikkel vásároljak a nagyszüleim házában? Írjak egy kívánságlistát arra az időre, amikor ők már nem lesznek? Teljesen meghibbantak? Elakadt a lélegzetem.
- Na jó, ezennel hivatalosan is elértétek a hibbantságnak azt a szintjét, ami még engem is ámulatba ejt – tette hozzá anya.
- Te is válogathatsz kedvedre, ugye tudod? – fordult nagyi anyához.
- Ja, vili, így már sokkal kevésbé rémisztő a dolog – mondta anya.
- Hallottad ezt, Richard? – kérdezte nagyi. – Ezek szerint hibbantak és rémisztőek vagyunk.
- Na igen, jó pap holtig tanul – felelte nagyapa szárazon.
Az asztal felett anyára pillantottam, és igyekeztem nem nevetni.
Ekkor belépett a szobalány, és egy ezüsttálcán négy kristálytálkát hozott be, amikben, ha jól láttam, csokipuding volt.
- Á, szuper! – kiáltottam, amint a szobalány lerakta elém a tálkát.
- Az micsoda? – kérdezte anya.
- Desszert – mondta nagyi sietve.
- Puding – állapította meg anya.
- Ha tudtad, hogy micsoda, minek kérdezed?
- nem is szereted a pudingot – csodálkozott anya.
Uram atyám. Most meg a csokipudingon cívódtak.
- Igen, viszont te szereted a pudingot – mondta nagyi.
- Ó, én imádom a pudingot, sőt hódolok neki – folytatta anya. – Tartok is otthon egy pudingostálat a kandallón, közvetlenül Szűz Mária, egy üveg bor meg egy egydolláros bankjegy mellett.
Nagyi a szemét forgatta.
- Még soha életemben nem ettem pudingot kristálytálkából – ámuldoztam. – Nem is hinnétek, hogy más íze lesz tőle, pedig így van.

- Tetszik a tálka? – kérdezte nagyi. – Tegyél rá egy cetlit ha végeztél.

Miután befejeztük a vacsorát, anya és én körbejártunk a házban, kezünkben egy-egy Post-ittel. A nagyszüleimnek rengeteg szép tárgya volt, nem volt könnyű dolgunk. Először semmit nem akartam választani, de nagyi nyomatékkal figyelmeztetett, hogy ragasztgassam csak fel a cetliket, különben később megbánom. Anya meg én lemerevedtünk egy hatalmas váza előtt, ami úgy nézett ki, mintha a japán szamurájharcok idején használták volna.

- Erről mi a véleményed? – kérdezte anya.

- Mégis hová tennénk? – tűnődtem.

- Fogalmam sincs – mondta. – A Richard és Emily Gilmore Elmegyógyintézetbe?

- Ez a legfurább este, amit eltöltöttem itt – mondtam, miközben nagyi visszatért a nappaliba.

- Na, hogy állunk? – érdeklődött vidáman.

- Remekül – felelte anya. – Éppen készülünk a nagy napra – viccelődött, miközben letépett egy Post-itet, és felragasztotta a hatalmas vázára.

- Nagyon helyes – bólogatott nagyi elismerően.

- De most már késő́re jár – tette hozzá anya. – Szóval hacsak nem szeretnéd, hogy kidekoráljuk a sírhelyeteket, most már elmennénk.

- Van valami különleges kívánságod a jövő heti vacsorát illetően? – mosolygott rám nagyi.

- Ó… izé… - Anyára pillantottam. Ezt már megbeszéltük korábban a kocsiban. Meg otthon. Meg az elmúlt két hétben. A következő pénteken volt a születésnapom, és nagyszabású partit szerettünk volna rendezni otthon, ahogy minden évben. z már hagyomány volt.

- Anya, szeretnék veled beszélni egy percre – fordult anya nagyihoz. – Rory, menj be és búcsúzz el nagyapádtól.

- Milyen elegáns – mormogtam alig hallhatóan, miközben kimentem a szobából. Pár percet beszélgettem nagyapával, aztán anyával kimentem a kocsihoz.

Anya bekászálódott a dzsipbe, majd becsukta az ajtót.

- Mondd csak, mit szólnál hozzá, ha idén *két* szülinapi bulid lenne? –nézett rám bocsánatkérőn.

- Nem tudtad megtörni nagyit – állapítottam meg.

- Nem, abba viszont beleegyezett, hogy a születésnapi partidon a zenét szolgáltató vonósnégyes megtanulja a „Like a Virgin” –t – válaszolta mosolyogva.

- Legalább megpróbáltad – mondtam egy cseppet csalódottan.

- Édesem, megígérem – vigasztalt -, hogy szombat este otthon megtartjuk az igazi bulit. Ez lesz a Stars Hollow-i Parádé.

Tudtam, hogy igaza van. A szülinapi bulijaink eseményszámba mentek a városban.

- Gondolod, hogy ez a nagyiféle parti valami nagy durranás lesz? – tűnődtem. Kíváncsi voltam, mivel rukkol elő egy születésnapon, ha egyszer a péntek esti vacsora már-már hivatalos látogatássá minősült náluk.

- Nem hinném – mondta anya. – A kormány szünnapot rendel el aznapra. A zászlókat félárbocra eresztik. Barbra Streisand pedig búcsúkoncertet ad – már megint.

- Aha – mondtam.

- Na most, a pápának ugyan előzetes tervei voltak, de megpróbálja kimenteni magát – folytatta. – Viszont Elvis és Jim Morrison eljönnek, és hoznak chipset is.

- Az ember feltesz egy egyszerű kérdést… - mondtam, miközben anya beindította a dzsipet. Próbálta elviccelni a dolgot, de engem tényleg érdekelt, miféle partit rendeznek a tiszteletemre.

A buli, amit otthon tartottunk, *igazi* buli volt.

Eszemben sincs megbántani a nagyszüleimet, de anya meg én mindent a magunk módján csinálunk, és ide tartozik a fergeteges bulik szervezése is.

Azon töprengtem, meghívjam-e Deant. ott kéne lennie. Azt akartam, hogy ott legyen. Mindeddig csigalassúsággal alakultak a dolgaink, ám a múlt héten nagyobb sebességfokozatra kapcsoltunk. Egyik nap felszállt a buszra, amivel a Chiltonba mentem, és leült mögém, csak hogy köszönjön. Én pedig beugrottam az üzletbe, hogy találkozzam vele, és noha a beszélgetés kimerült a „Papír- vagy műanyag zacskóba?" kérdésnél és az arra adott válasznál, akkor is jelentőségteljesnek tűnt. Olyan volt, Olyan volt, mintha apró gesztusokat tennénk egymás felé.

Aztán a múlt héten ott járt a környékünkön, üdítőt hozott egy virrasztásra. Ugyanis a szomszédaink, Babette és Morey macskája, Marcipán elpusztult. (Nagyon ragaszkodtak ahhoz a macskához, érthető?)

Babette és Morey egyébként a közvetlen szomszédaink. Babette, a kissé dundi, nagyszájú nő gyakran jön át hozzánk, mindkettőnket úgy szeret, mintha a gyerekei volnánk. A férje, Morey fura alak, mindig feketében jár, kalapot hord, és rendszerint napszemüveg van rajta, amit még vaksötétben sem vesz le. Nem sokat beszél, ellentétben Babett-tel, akinek viszont be nem áll a szája. Épp ezért egészítik ki olyan jól egymást. Babette és Morey tehát a rajongásig szerették Marcipánt, akárcsak a kerti törpéket, akiknek több előnyük is volt a macskákkal szemben: egyrészt nem kellett őket etetni, másrészt nem haltak meg.

Tehát Dean szállította az üdítőket a virrasztásra. Volt egy fura pillanat az udvaron, mikor Dean közölte velem: úgy látta, nem érdeklődöm iránta, ezért felhagyott a „zaklatásommal". Annyira megdöbbentem, hogy fogalmam sem volt, mit mondjak. Már elmenőben volt, amikor nagy nehezen kinyögtem, hogy de, érdekel. Most már mindketten tudtuk, hogy tetszünk egymásnak. És most mi lesz? Kínos csöndek hosszú sora.

Nagyon szerettem volna, ha eljön a születésnapi bulimra, de nem voltam biztos abban, hogy készen állok erre. Nem nehezedne túl nagy nyomás mindkettőnkre? Talán *három* születésnapi bulit kellett volna tartanom, egyet kettesben Deannel.

Kedden reggel éppen beértem a Chiltonba, és a szekrényemet nyitottam ki, mikor megjelent Tristin, és az enyém mellett lévő szekrénynek támaszkodott. Magas fiú volt, szőke, alapjában véve helyes, mégis volt valami tenyérbemászó a modorában. Az a fajta srác, akinek meggyőződése, hogy minden lány érte van megőrülve. Hát engem cseppet sem vett le a lábamról.

- Szia – mondta, és egy kicsit közelebb húzódott.
- Mi az, Tristin? – fordultam felé.
- Csak boldog születésnapot akartam kívánni – mondta.
- Nincs születésnapom – feleltem.

A kezében egy fehér borítékot tartott.

- Még nincs, de lesz. – Kinyitotta a borítékban lévő üdvözlőkártyát, és olvasni kezdett. – „Pénteken, hajnali négy óra három perckor…"
- Ez meg mi? – kikaptam a kártyát a kezéből, és a szemem egyre jobban elkerekedett, amint átfutottam.

Hivatalos meghívó volt, sőt hivatalos értesítés a születésnapomról. „…Emily és Richard Gilmore-t tökéletes lányunokával áldotta meg az ég, a neve Lorelai Leigh. Kérem jöjjön el pénteken, hét órakor, hogy megünnepeljük ezt az örvendetes eseményt. Fekete nyakkendő nem kötelező."

- Ki kapott még ilyet? – kérdeztem Tristint elborzadva.
- Gőzöm sincs – vonta meg a vállát -, gondolom, az egész évfolyam.

Az egész évfolyam? Egy egész csapatni másodikos diák, akik ráadásul nem is szeretnek engem? Bezártam a szekrényemet.
- Mennem kell. – Elindultam a folyosón.
- Pénteken találkozunk, szülinapos! – kiáltott utánam Tristin.
Csak mentem és bámultam a kezemben lévő meghívót. Hogy tehették velem ezt a nagyszüleim? „Ő az”, hallottam Louise hangját, miközben elmentem mellette, meg a lány mellett, akivel beszélgetett.
- A szüleim erőszakoskodnak, hogy menjek el – nyafogott a lány.
- Egy újabb kötelező party – panaszkodott Louise.
- Az élet szívás – sóhajtott a lány.
Méghogy az *ő* élete szívás? – gondoltam, miközben legszívesebben belebújtam volna az egyik szekrénybe.
Az évfolyamom minden egyes tagja rá lett kényszerítve, hogy ott legyen a születésnapi partimon. Kész rémálom!
Még sosem rettegtem a születésnapomtól.
Az életem hivatalosan is egy zsákutca.

6.

- Anyám! Ez aztán a csinos arc! – kiáltott fel vidáman anya, mikor a kávézóban találkoztam vele. Vonszoltam a lábamat, vonszoltam a hátizsákomat, vonszoltam a lelkemet.
- Kávét – szólaltam meg, miután leültem.
- Rossz napod volt? – kérdezte anya.
- Annyiszor használtam a „szívás” szót, hogy számomra minden értelmét elvesztette – mondtam.
- Ez majd felvidít – mondta, és a kezében lévő zacskóból előhúzott egy nagy halom szürkészöld tüllt.
- Ez micsoda? – kérdeztem.
- Ezt vesszük fel a bulira – mondta boldogan.
Nem tudtam elképzelni magunkat ezekben a ruhákban.
- Ezek szerint Halloween-partit rendezünk? – kíváncsiskodtam.
- Képzeld csak – vigyorgott anya -, ma vásároltam nagyanyáddal, ami egy három órán át tartó „Ezt mégis kinek veszed, anyám? Találkoztál már Roryval?” folyamat, míg végül én beszéltem, ő hallgatott, aztán megvett neked valamit, ami szerintem állatira fog tetszeni.
Anya szó szerint ragyogott. Ez általában nem jellemző rá, mikor a nagyiról beszél. Örültem, hogy örül, habár jobb kedvem nem lett tőle.
- Igazán? – kérdeztem.
- De még mennyire – nyugtatott meg anya. – Persze ragaszkodott hozzá, hogy ezeket a göncöket is megvegyük, de azt hiszem, egy kis átalakítással kihozhatunk belőlük valamit.
- Jesszus – döbbentem meg -, még sosem láttalak ilyennek azután, hogy együtt voltál a nagyival.
- Hosszú idő óta ez volt az első alkalom, hogy találkoztunk, és nem lett veszekedés a vége. Üdítő élmény volt. Mókának éppen nem nevezném, viszont nem hasított a szemembe az a kínzó fájdalom, mint általában – viccelődött anya.
- Nahát. Ez nagyszerű – mondtam.
Luke jelent meg, két óriási bögre kávét tett le elénk.
- Hallom, szombaton bulit rendeztek – mondta.
- Úgy bizony, anya és az ő híres dáridói. – válaszoltam.

- A legjobbat a nyolcadik szülinapodon rendeztem – nézett rám anya az asztal fölött.
- Ja, igen, az jó volt – bólogattam.
- A zsaruk leállították – mondta anya Luke-nak.
- Zsaruk állították le egy nyolcéves gyerek szülinapi zsúrját? – csodálkozott Luke.
-*És* letartóztatták a főbohócot – tettem hozzá. Anya meg én felnevettünk.
- Erről többet nem is akarok hallani – morogta Luke, majd visszament a pult mögé.
Anyával belekortyoltunk a kávénkba.
- Szóval, áruld el, mi ez a citromba harapott arc? – kérdezte anya. Nem mondhattam el anyának, milyen dühös voltam amiatt, hogy az egész chiltoni évfolyamom ott lesz a szülinapi partimon. Elvégre a nagyi meg ő épphogy csak elkezdtek kötődni egymáshoz.
- Semmi – füllentettem. – Jól… jól vagyok. Csak ötös alát kaptam a francia dolgozatomra, pedig ötöst kellett volna. – Tulajdonképpen ez nem volt hazugság. Egy ötös alától tényleg harapós tudtam lenni. Utálom az ötös alát. Valójában gúnyolódó ötösök.
- Jaj, szívem, egy ötös alá kiváló osztályzat – vigasztalt anya őszintén.
- Igen, az – hagytam rá -, elmegy.
Anya újra tanulmányozni kezdte a zacskóban lévő ruhákat.
- Lássuk csak. Mit lehetne kihozni ennyi tüllből? Megalkothatnánk egy ultramodern Hamupipőkét. Mit szólsz hozzá? – kérdezte. – Elvégre a *te* születésnapod.
- Igen – kényszerítettem ki magamból egy mosolyt. – Milyen mázlim van.

Pénteken, hajnali 4 óra 3 perckor anya bejött a szobámba és felébresztett. Megpuszilt és azt mondta:
- Boldog születésnapot, kislányom.
Nehéz küzdelmek árán felébredtem.
- Szia – mormogtam, miközben anya bemászott mellém az ágyba. Belékaroltam és odabújtam hozzá. Amióta az eszemet tudom, a születésnapomon minden évben ez a szertartás. Ez volt az egyik kedvenc születésnapi hagyományunk.
- Hihetetlen, hogy milyen gyorsan nősz – mondta anya halkan, és rám nézett.
-Tényleg? – kérdeztem bizonytalanul. – Pedig olyan lassúnak tűnik.
- Higgy nekem, gyors. Eddig milyennek látod az életedet? – érdeklődött.
- Szerintem elég jó – válaszoltam, arcomat a párnámba fúrva.
- Semmi panasz? – kíváncsiskodott anya.
- Hát… - töprengtem -, örülnék, ha a páratartalom alacsonyabb lenne.
- Rendben – mondta anya -, megoldjuk.
- Öregebbnek nézek ki? – kérdeztem.
Anya elfordította a fejét, hogy közelebbről szemügyre vehessen.
- Ó, hogyne. De ha öt óra előtt bemész egy játékboltba, leértékelve vásárolhatsz ezt-azt.
- Megdumáltuk – mondta, majd becsuktam a szemem és a vállára hajtottam a fejem.
- Na és neked mi a véleményed? – faggatott tovább anya. – Mert szerintem nagyszerű, aranyos gyerek vagy, amellett a legjobb barát, akit csak el tudok képzelni.
- Egyetértek – suttogtam.
- Annyira nehéz elhinni, hogy pontosan ugyanebben az időben, sok-sok évvel ezelőtt pont ugyanebben a pozícióban feküdtem…
Mély levegőt vettem.

- Jóságos ég. Kezdődik.
- Csak hatalmas, kövér pocakom és dagadt bokám volt – folytatta anya -, és úgy káromkodtam, mint egy matróz.
- Eltávon – emlékeztettem rá.
- Eltávon, így igaz! Szóval ott feküdtem…
- Vajúdtál – szóltam közbe megint.
- És amit egyesek életük legjelentősebb élményének tartanak, az számomra inkább olyan volt, mint spárgázni egy láda dinamiton.
- Kíváncsi vagyok, a prérifarkas a *Gyalogkakukk*ból vajon csinált-e ilyet – tűnődtem.
- Ordítottam és szitkozódtam – folytatta anya -, miközben vagy száz neves orvos sündörgött körülöttem, és csak *feltételeztem*, hogy a jégkása, amit felém nyújtottak, használható valamire.
- De tévedtél – jegyeztem meg.
- Viszont megdobálni vele a nővért, az jó poén volt – mondta anya.
Megszorítottam a karját és még közelebb húzódtam hozzá-
- Szeretlek, anya.
- Csss! – szólt rám. – Most érek ahhoz a részhez, ahol a doki meglátja a fejedet.
Türelmesen végighallgatom a történetet. Századszor, de legalábbis sokadszor.

- Nem kéne ma iskolába menned – jelentette ki Lane, amint Luke kávézója felé közeledtünk.
- Muszáj – bosszankodtam -, latindolgozatot írunk.
- Mindennap dolgozatot írtok – állapította meg Lane. – Mikor van idődd megtanulni azt a sok mindent, amit számon kérnek rajtad? – Rátapintott a lényegre.
- Rossz helyre ültetek – közölte Luke, miután odaértünk a kávézóba és helyet foglaltunk a pultnál.
- Mióta vannak jó helyek? – kérdeztem.
- Amióta a kávétorta, amit neked sütöttem, meg a lufik, amiket felfújtam, ott vannak, annál az asztalnál. – Luke a kávézó hátsó felére mutatott, ahol öt piros, fehér és kék lufi volt a szalvétatartóhoz kötözve.
- Lufikat fújtál nekem? – kérdeztem csodálkozva. – Jaj, Luke, te szentimentális, vén medve.
- Háromig számolok, és elviszem őket – közölte nyersen. Megállapítottam, hogy a kedvesség meg a lufik rombolták Luke imázsát.
- Köszönöm! – mondtam Lane meg én sietve átültünk az asztalhoz.
- Jól érzed magad? – kérdezte Lane, amint leültem vele szemben.
- Jól, csak… öregszem, Lane –sóhajtottam, és felemeltem a villámat.
- Kicsit mintha csöndes lennél ma reggel – jegyezte meg Lane.
Megfogtuk a villánkat, majd enni kezdtük a kávétortát. Fenomenális volt.
- Rettegek a mai estétől – vallottam be. – Az is épp elég rémes, hogy a Chiltonban mindennap látnom kell ezeket az embereket. De még ma este is? A születésnapomon? A legtöbbjükkel még csak nem is beszélek. Jézusom, azt fogják hinni, hogy egy eszelős vagyok, akinek a nagymamája segítsége kell ahhoz, hogy valaki elmenjen a bulijára.
- Mit mondott Lorelai, mikor elmesélted neki? – kérdezte Lane.
- Nem meséltem el.
- Miért nem?
- A puding miatt – közöltem.
Lane úgy nézett rám, mintha meghibbantam volna.

- Ja, a puding miatt – mondta -, világos, meg is feledkeztem a pudingról!
- A nagymamám valamelyik este pudingot készíttetett neki, aztán pedig együtt mentek vásárolni, és nem vesztek össze – magyaráztam. – Nem is tudom. Sosem jöttek ki egymással, most pedig hirtelen mégis, és tudtam, hogyha beszélek anyával a meghívókról, őrjöngeni kezdene, felhívná a nagyit, és azzal vége lenne a pudingnak.
- - Ugye tudod, hogy *venni* is lehet pudingot – szólalt meg Lane kisvártatva.
Bólintottam.
- Csak egy este, igaz?
- Igaz – értett egyet Lane.
Egy estét kibírok. Ezzel próbáltam nyugtatni magam azóta, hogy a születésnapi meghívók tömegesen árasztották el a Chiltont. Elvégre mi volt még egy estényi megaláztatás és kellemetlenség az összességében is rettenetes állapotokhoz képest?
A kávézó ajtaja csilingeléssel kinyílt, és belépett Dean. Becsukta maga után az ajtót, és körülnézett. Egy pillanatra megállt, mikor észrevett engem, aztán odament a pulthoz.
- Egy kávét kérek elvitelre – szólt Dean Luke-hoz.
Amíg Luke kitöltötte neki a kávét, Dean hátrafordult, és a válla fölött ismét rám pillantott. Aztán ismét elfordult, és szélesen elvigyorodott.
- Parancsolt – mondta Luke, és átadta neki a kávét.
Dean megköszönte, aztán lassú léptekkel elindult az ajtó felé. Mielőtt kiment, újra rám nézett.
- Boldog születésnapot! – suttogta felém, majd megint elmosolyodott.
Éreztem, hogy elvörösödöm, ezért elfordítottam a fejem, de azért én is mosolyogtam. Pár nappal ezelőtt beszéltem Deannel a boltban, és megemlítettem neki, hogy születésnapom lesz. Dolgoznia kellett szombaton, de azt mondta, este benéz hozzánk, ha vége a bulinak. Még mindig titkolóztunk.
- Mit vigyorogsz? – kíváncsiskodott Lane.
- Ó! Csak a pudingon járt az agyam – füllentettem.
Bármi történjék is ma este, most már nem lehet olyan rémes a születésnapom. Egyszerűen lehetetlen.

Rápillantottam az órámra: 7 óra 58 perc volt. Már egy órája tartott a parti a nagyiéknál. Egy óra eltelt, egy óra volt még hátra. Egyelőre sikerült elkerülnöm a chiltoni szekciót, de tudtam, idő kérdése, és szembe találom magam velük. Több felszolgáló nyüzsgött mindenfelé, tálcán kínálva az italokat és harapnivalókat, mint ahányan a chiltoni évfolyamomba járnak. Mégis szívesebben vettem volna részt a szokásos péntek esti vacsorán. Ehelyett a ház zsúfolásig megtelt a nagyszüleim barátai és a Chiltonba járó diákok bizarr elegyével.
- Tessék. – Anya átnyújtott egy poharat és leült mellém.
- Ez micsoda? – kérdeztem.
- Shirley Temple – válaszolta.
- Mit iszol? – kérdeztem.
- Fekete Shirley Temple-t. – Beleszagoltam az italába.
- Ejha! – mondtam.
- Hoztam önnek egy Nyalókás Csónakot, miszter – mondta anya, és belekortyolt az italába. – Nincs kedved enni valamit?
- Mindennek fura szaga van – mondtam, és megigazítottam a cipőm sarokpántját.

- Á, hát itt vagytok! - lépett oda hozzánk a nagyi. Ma különösen elegáns volt, kékesszürke blézert, a nyakában pedig egyszerű gyöngysort viselt. – Gyere, van itt néhány ember, akinek szeretnélek bemutatni – azzal megfogta a kezem, és fölsegített.

Nagyi vagy harminc barátjának mutatott be, mikor végre el tudtam szabadulni, hogy megkeressem nagyapát. Végül néhány kollégája társaságában találtam rá, akikkel üzleti ügyekről beszélgetett. Mikor nagyapa sorra bemutatott nekik, egyszerre belenyúltak zakójuk zsebébe, és átadtak nekem egy-egy fehér borítékot, majd odébbálltak, hogy felhívjanak valakit az irodájukban.

Nagyapának ez egyébként rendszeres szokása volt. Kis fehér boríték születésnapra, kis fehér boríték iskolakezdésre, kis fehér boríték csak úgy. Gondolom, ez is azért alakult így, mert az elmúlt években nagyon keveset találkoztunk, így nagyapának alkalma sem volt rá, hogy jobban megismerjen, és kitalálja, mivel tudna nekem örömet szerezni. Ez egyszerű és kényelmes megoldás volt számára, de nem hibáztatom érte.

Az persze átfutott az agyamon, vajon ez a sok öltönyös úr hogy hangolta össze ezt a mozdulatsort? Talán próbáltak előtte? És mi van, ha nincs is pénz a borítékban, csupán ennyi a születésnapi ajándékom? Néhány fehér boríték, és nem több? Az legalább jó poén lett volna.

A tekintetemmel anyát kerestem, amikor ismét elkapott a nagyi.

- Rory, a barátaid az iskolából a könyvtárban várnak rád – szólt izgatottan. – Menjünk és üdvözöljük őket!

Barátaim a Chiltonból? Kötve hiszem. nagyi bekísért a könyvtárba. Beléptünk az ajtón, és megláttam vagy húsz diákot a Chiltonból, nem mintha egyiküknek is tudtam volna a vezetéknevét. Úgy látszott, legfőbb ideje lelécelni.

- Ki kell mennem a mosdóba – mondtam nagyinak, hogy megpróbáljak elszabadulni innen.

- Előbb köszönj nekik. Rajta, ezeket majd megfogom. – Azzal elvette a születésnapi üdvözlőkártyáimat, majd finoman meglökött. Aztán eltűnt, én pedig egyedül maradtam a könyvtárszoba közepén.

- Ez kicsoda? – kérdezte a barátjától egy srác, aki a kandalló előtt ácsorgott, mikor egy kicsivel beljebb léptem.

- Azt hiszem, ez az ő bulija – válaszolta a fiú.

- Ó!

Csak álltak ott és bámultak rá, de egyetlen árva szót nem szóltak hozzám. Életemben nem voltam még ennél kínosabb szituációban. Megfordultam, és gyorsan elindultam kifelé, hogy megszökjek. Aztán megláttam egy alacsony, szőke, hosszú hajú lányt, aki egy igen drágának tűnő ruhát viselt. Ez nem lehet igaz!

- Paris? – kérdeztem.

Megfordult.

- A szüleim kényszerítettek rá, hogy eljöjjek – vetette oda.

- Uramisten – motyogtam.

- Máskülönben nem lennék itt – suttogta, amint magára hagytam. – Remélem ezzel tisztában vagy!

Sohasem ismertem még ilyen agresszív lányt, mint ez a Paris. Nagyon okos volt, ezt meg kell hagyni. Művelt, olvasott, intelligens. De egyszerűen képtelen voltam felfogni, miért lát bennem ellenséget. Az iskolában egyetlen mondatomat sem hagyta gúnyos megjegyzés nélkül, és olyan megvető pillantást tudott mérni rám, amilyet senki más. A két csatlósa, Louise és Madeline mindenhova követték. Ők hárman állandóan együtt lógtak. Persze Parisnek nem sikerült megtévesztenie engem: biztos voltam benne, hogy ezt a két lányt még nálam is jobban lenézi. Ők ugyanis igazi buta libák voltak. Gyakran tűnődtem el azon, hogy vették fel őket a Chiltonba. Azt hiszem, gazdag és befolyásos

szülők álltak a hátérben. Louise néha kifejezetten undok tudott lenni, Madeline jóval ártatlanabb jelenség volt. Néha arra gyanakodtam, ők ketten valójában nem is gyűlölnek engem, csupán Parisnek akarnak megfelelni. Parisnek, ennek a kis pukkancsnak.

Hihetetlen, hogy mind itt voltak. Valahogy el kellett tűnnöm innen. Elindultam a bejárati ajtó felé – legalább pár percig távol maradok, hogy friss levegőt szívjak.

Ám ahogy odaértem az ajtóhoz,Tristin lépett be, öltönyben-nyakkendőben. Két kezét zsebre dugta, és tökéletes nyugalom áradt belőle, mintha otthon lenne.

- Á, azért jöttél, hogy üdvözölj? – kérdezte szokásos, arrogáns stílusában.
- Helló, Tristin – mondtam.
- És mi lesz a születésnapi puszimmal? – kérdezte.
- *Nekem* van születésnapom – válaszoltam.
- Akkor *én* adok *neked* születésnapi puszit – ajánlkozott Tristin, és közelebb lépett.
- Mi a fene bajod van? – kérdeztem.
- Na jó, be kell vallanom valamit – mondta. – Őrölten beléd vagyok esve.
- Hát, sok szerencsét hozzá – hagytam rá.
- nem eszem, nem alszom… felébredek az éjszaka közepén, és a te nevedet kiáltom. Rory! Rory!
- Befognád végre a szád? – szóltam rá ingerülten.
- Rory, ki a barátod? – kérdezte nagyapa, aki ekkor jelent meg a hallban.
- Fogalmam sincs, de ez itt Tristin – feleltem, és már alig vártam, hogy leléphessek.
- Hogy mondtad? – csodálkzott nagyapa.
- Tristin Dugray vagyok, uram.
- Dugray? – Nagyapa kezet fogott Tristinnel. – netán rokonságban áll Janlen Dugrayvel?
- Ő a nagyapám, uram – felelte Tristin. Egyszerre milyen kedves lett és udvarias! Annyira művi volt az egész, felfordult tőle a gyomrom.
- Évekig álltam üzleti kapcsolatban Janlennel – mondta nagyapa. – Nagyon rendes ember.
- Ez így van – helyeselt Tristin.
- Nos, Rory – fordult hozzám nagyapa -, jó ízléssel válogatod meg a barátaidat. Elismerésem! – Ekkor nagyapát egy barátja szólította, így Tristin meg én megint kettesben maradtunk.
- Bír engem – nagyképűsködött Tristin.
- Alighanem részeg – közöltem vele.
- Na gyere – mondta Tristin, és megfogta a kezemet. – Sétáljunk.

Elengedtem a kezét.

- Ez beteges! Még csak nem is szeretsz engem. Csak idétlenül azt akarod bizonygatni, hogy veled járok. Ettől még nem fogsz kedvelni!
- Miért hadakozol ellene? – kérdezte Tristin. – Végül úgysem tudsz majd ellenállni.
- Megkeresem anyámat – jelentettem ki. Azzal elindultam vissza a nappaliba.
- Nahát, megismerhetem anyukádat? – Tristin a tenyerét dörzsölte. – ez egy kicsit váratlanul ért, de rendben – kiáltott utánam -, én készen állok!

Alig vártam, hogy megszabaduljak tőle. Alig vártam, hogy elszabaduljak erről a partiról.

- Ó, hát itt vagy! – kapott el nagyi, majd magához vont. – Szerintem itt az ideje, hogy szólj egy pár szót a vendégeidhez.
- Micsoda? – Esdeklően anyára néztem.
- Röviden köszönd meg a jelenlévőknek, hogy eljöttek – folytatta nagyi, miközben pontosan tudta, mennyire kényelmetlenül érzem magam -, és meséld el, milyen egy évvel öregebbnek lenni.

Anya megrázta a fejét, és megpróbált közbeavatkozni.

- Anya, nem hinném, hogy Rory…
- ő a házigazda, Lorelai – szakította félbe nagyi. – Ez az ő kötelessége.
- Tessék? Nem én vagyok a házigazda! – tiltakoztam. – Hanem te!
- Na, szívem, nyugodj meg – mondta anya aggódva.
Annyira mérges voltam, hogy könnybe lábadt a szemem, ahogy nagyira néztem.
- Ez a te partid, ezek a te vendégeid, nekem nincs mit mondanom a számukra, úgyhogy beszélj hozzájuk te!
- Rory! – szólt nagyi, akit teljesen letaglózott a kifakadásom.
- Elnézést –mondtam, majd felrohantam az emeletre, és becsaptam magam mögött anya régi szobájának az ajtaját.

7.

- hahó! Bemehetek? – kukkantott be anya az ajtón pár perc múlva- Az ágyon feküdtem, bámultam a mennyezetet, és azon gondolkodtam, milyen borzalmas unoka vagyok. Tiszteletlen voltam. Nagy valószínűséggel goromba. Ezenkívül hálátlan.
De úgy éreztem, csapdába ejtettek. Nagyi nem értette meg, hogy ami neki természetes, az számomra lehetetlen.
- A te szobád – mondtam anyának, amint belépett.
- Hogy érzed magad? – kérdezte, és odajött az ágyhoz.
- Sajnálom, hogy ráripakodtam a nagyira – mondtam, miközben felültem.
- Igazán? – Anya leült az ágy szélére. – Szép kis „Péntek 13.” jelenetnek lehettünk tanúi az imént.
- Fogta magát és meghívott mindenkit a Chiltonból – magyaráztam. – Ez szörnyű!
- Nem mondod komolyan! Azt hittem, egyeztetett veled. – Anya masszírozni kezdte a lábamat.
- Nem kérdezett meg, nem beszélte meg velem – fakadtam ki.
- Ó, istenem, annyira sajnálom! – mondta anya.
- Csak hát… nem is tudom, annyira feldühített az egész.
- Édesem, miért nem mondtad el nekem? – kérdezte anya.
- Azért, mert boldog voltál – magyaráztam. – Nem túl gyakori, hogy te meg nagyi békében megvagytok egmással. Nem akartam ezt elszúrni.
- Rory, nagyra értékelem, hogy szeretnéd, ha anyám meg én jobb viszonyban lennénk – mondta anya -, de ilyesmit nem szabad eltitkolnod előlem.
- Szörnyen éreztem magam – ismertem el. – Még soha életemben nem kiabáltam a nagyival.
- Figyelj rám, majd bocsánatot kérsz tőle, és el lesz felejtve az egész – nyugtatott meg. – majd meglátod.
Felállt és járkálni kezdett a régi hálószobájában, megvizsgálta a plakátokat, a függönyt, a fésülködőasztalt, amihez senki nem nyúlt, mióta elköltözött innen.
- Jó ég! Mintha megállt volna az idő.
- Biztosan fura neked újra ebben a szobában lenni – tűnődtem.
- Akkor volt fura nekem ebben a szobában élni.
Bólintottam.
- Most már hivatalosan is tudom, milyen érzés ebben a házban felnőni.
- Addig nem lesz valós a dolog, amíg nem tudod, milyen is egy sarokban kuporogva rágni a hajadat – világosított fel anya.

- Emlékszel az itteni utolsó születésnapodra? – kérdeztem.
- Igen. Éppen összevesztünk, és pont ugyanúgy feküdtem ezen az ágyon, mint most te.
- Min vesztetek össze? – faggattam. Nagyi őt is kínos helyzetbe hozta?
- Ó! – Anya leült az ágyra és nekidőlt a fejtámlának. Mellé telepedtem és egy halom párnára dőltem. – Ugyebár terhes voltam – kezdte.
- Ja, igen.
- Az asztalnál valami olyasmit mondtam, hogy a pástétomnak olyan szaga van, mint a Cloroxnak, majd szó szót követett, végül itt kötöttem ki. Az állapotomról akkor még senkinek nem beszéltem – fordult felém mosolyogva. – Tehát rólad.
- Állati nehéz lehetett neked – mondtam együttérzőn.
Bólintott.
- Az volt. Emlékszem, amikor végül bevallottam nekik, az volt az egyetlen eset életemben, hogy kicsinek láttam őket.
El sem tudtam képzelni, milyen nehéz lehetett megmondani nekik, főleg most, hogy valamelyest jobban ismertem a nagyszüleimet.
- Azt hiszem, megyek és előkerítem a nagyit – döntöttem el.
- ne. Várj még egy percet…
Nagyi jelent meg az ajtóban.
- Hát ide bújtatok!
- …majd ő megtalál – fejezte be anya a gondolatot.
- Mindketten szörnyen udvariatlanok vagytok – mérgelődött nagyi, amint belépett a szobába. Nem tűnt túl vidámnak. – Nem nekem van születésnapi partim.
Anya fölült az ágyban.
- Bocs, anya.
- Őszintén szólva ahogy ti ketten viselkedtek… - folytatta nagyi
- Nagyi, csak azt szeretném… - kezdtem bele.
- Majd később megbeszéljük – szakított félbe kurtán. – Most menjetek vissza a vendégekhez.
Anya és én lemásztunk az ágyról, és elindultam utána. Olyan érzésem volt, mintha két kislány lennénk, akiket az imént teremtettek le. Bántott, hogy nagyi miattam rosszul érzi magát, meg hogy kellemetlen helyzetbe hoztam. de ő késztetett erre.
Semmi kedvem nem volt lemenni, de tudtam, hogy nincs más választásom. Viszont legalább anya mellettem volt.

Mikor a parti végén búcsút vettünk nagyitól, még mindig fagyos volt velem – mindkettőnkkel.
- Szia, anya. Klassz volt a buli! - próbálkozott anya. – Az egyik legjobb, amit rendeztél. Még az a barna, gombás izé is ízlett.
A nagymamám még egy erőltetett mosolyt sem csikart ki magából.
- Nagyi, beszélhetnék veled egy pillanatra? – kérdeztem félénken. Nem volt hajlandó a szemembe néni.
- Richard, a lányok indulnak! – kiáltott nagyapámnak. Aztán elment mellettünk anélkül, hogy tudomást vett volna a kérdésemről.
- Nos, Rory, remélem, jól érezted magad – mondta nagyapa, amikor odajött hozzánk.
- Igen. Jól – válaszoltam

- Tudom, hogy a nagymamád már megvette az ajándékodat, és az én nevemet is ráírta. Ez része volt az egyezségünknek, amikor összeházasodtunk – mosolygott. – Ennek ellenére úgy érzem, a különleges alkalom megkíván még egy kis figyelmességet. – Azzal átadott nekem egy fehér borítékot. Na, mit mondtam? Az a bizonyos fehér boríték. – Ezt tedd félre Fezre.

Fezre? Hát emlékezett rá? Meglepődtem, mert nagyapa nem mindig figyel oda az emberre. általában lefoglalják a saját gondolatai, a vállalat ügyei, csak a fontos kínai, svédországi, angliai telefonhívások foglalkoztatták, a mindennapi témákra sokszor ügyet sem vetett. Fez akkor került szóba, amikor egyszer elmeséltem neki, hogy a gimnázium elvégzése után be szeretném utazni a világot, vagy ha nem is az egész világot, van néhány hely, ahova feltétlenül el szeretnék jutni. Ezek közé tartozott Párizs, Róma, London, vagy a dél-amerikai Fez. Nagyapának rendkívül tetszett az ötlet, azt mondta büszke, hogy az unokája ilyen nagy horderejű terveket dédelget magában. Én pedig boldog voltam, hogy ehhez az utazáshoz most ő is hozzájárult.

- Jaj, nagyapa! – hálálkodtam.
- Remek lány vagy Rory. Boldog születésnapot – mondta szívélyesen.
- Ezt nem érdemlem meg – mondtam, a kezemben lévő borítékra célozva.
- Jó, akkor add ide nekem – javasolta anya.

Nagyi megállt előttünk, kezében egypár piszkos pohárral, amikkel a konyhába készült. – Már indulnotok kéne. Hosszú út áll előttetek. – Csakhogy még nem akartam elmenni, mert nem szerettem volna, ha így ér véget az este – nem számít, milyen rosszul sült el a parti, mégiscsak a nagymamám szervezte nekem.

- Nagyi, holnap rendezünk otthon egy bulit – kezdtem bele -, persze a legkevésbé sem fog hasonlítani erre, de jó móka lesz, és nagyapával együt eljöhetnétek – mondtam.
- Nahát, ez nagyon kedves tőled, drágám, de attól tartok, más programunk lesz – utasított vissza. A hangsúlyból világossá vált számomra, nem érdekli az ötlet. Még mindig túlságosan haragudott rám.
- Ó! – Nagyi még sosem beszélt velem így. Kis híján elsírtam magam. – Jó. Rendben – hebegtem.
- Jó utat hazafelé – mondta nagyi, mintha vadidegenek lennénk.

Minden tekintetben borzasztóan éreztem magam. Alig hittem el, hogy így ünnepeltük meg a születésnapomat. A nagyanyám per pillanat utált.

Valahogy muszáj volt kiengesztelnem. Kétségbeesetten vágytam rá. De hogy érjem el, ha egyszer beszélni sem hajlandó velem?

Másnap reggel korán felkeltem, és kocsival elmentem a Chiltonba, hogy részt vegyek egy egyetemi vásáron. Sookie és az anyám már az esti születésnapi bulimat készítették elő. Útközben megpróbáltam nem gondolni arra, milyen katasztrofálisan sikerült az előző napi parti – valamint, hogy mekkora csalódást okoztam a nagymamámnak. Reméltem, hogy nem botlok bele senkibe, aki ott volt a partin. És ha mégis? Bíztam benne, hogy senki nem fogja megemlíteni.

Leparkoltam a dzsipet, és elindultam az asztalok és bódék között, amiket különböző egyetemek és főiskolák képviselői állítottak fel. Majd' elállt a szívverésem, amikor megláttam a Harvard asztalát.

- Új brosúra? – kérdeztem a Harvard képviselőjétől. Nem ismertem fel a fotót a borítóján.
- Igen. – A lány átadott nekem egy katalógust. Elmosolyodtam. Éppen belemélyedtem volna, amikor ott termett Paris, és megállt előttem.
- Te mit keresel itt? – vont kérdőre.
- Ma van az egyetemi vásár – válaszoltam.
- Nem. Úgy értem, mit keresel *itt*? – Paris rámutatott a „Harvard" táblára.
- Elolvasom az új brosúrát – mondtam.

- Minek? – fürkészett szúrós tekintettel.
- Mert nem árulnak pizzát – gúnyolódtam. Aztán felfogtam. Ő, én, Harvard. – Jaj, ne! – nyögtem.
- Az nem lehet! – közölte.

Mint mondtam, Paris az egyik legokosabb lány volt az évfolyamon, ha nem a legokosabb. Mindenre tudta a választ. Amikor megismerkedtünk, az első, amit bejelentett nekem, az volt, hogy az iskolai újság szerkesztője lesz, valamint érettségi után ő fogja tartani a búcsúbeszédet. Azt is hozzátette, hogy sosem leszek képes felzárkózni, őt pedig sosem fogom legyőzni.
- Jelentkezel a Harvardra? – kérdeztem. Ebben az életben többé nem akartam őt egyetlen iskolában sem látni. Egyszer megesküdött, hogy pokollá teszi az életemet. És ezt mindeddig sikerrel teljesítette.
- Igen – válaszolta.
- Nem! – Ez nem lehet igaz.
- A Geller család tíz generációja a Harvardra járt – magyarázta. – nekem *muszáj* bekerülnöm a Harvardra.
- Ezt nem tudom elhinni – mondtam döbbenten.
- Jelentkezz máshová – javasolta Paris, mintha legalábbis a pályaválasztási tanácsadóm lenne. – Menj a Brandeisre. A Brandeis is jó.

Nem értette meg.
- Világ életemben a Harvardra akartam jelentkezni. Ennyi. Sehova máshová. – Pár pillanatig csak álltunk ott, farkasszemet nézve egymással. Kemény meccs volt, amit egyikünk sem adott fel. Ha pár évszázaddal ezelőtt férfinak, gazdag férfinak születünk, most párbajra kellett volna hívnunk egymást.
- Elég nagy iskola – szólaltam meg.
- nyilván – vont vállat Paris.
- Valószínűleg sosem találkoznánk.
- Gondolod? – kérdezte paris, aki legalább annyira reménykedett ebben, mint én.
- Ha látjuk egymást, majd elfordulunk.
- Rendben – értett egyet Paris. – Úgyhogy…
Úgyhogy kifogytunk a témából.
Paris elment mellettem, majd megállt.
- Mondd csak: Tristinnel jársz? – érdeklődött.
- Micsoda? Dehogy! – fakadtam ki. – Isten ments!
Paris egyik lábáról a másikra állt.
- Tetszik neked? – kérdezte.
- Egy kicsit se – válaszoltam.
- Komolyan?
- Komolyan.
Úgy tűnt, a válasz elégedettséggel tölti el.
- oké – mondta, majd megfordult, hogy továbbmenjen. Aztán megállt. – Te. Klassz volt a parti. – Ez vajon őszinte megjegyzés volt, vagy csak gúnyolódott rajtam? Nem tudtam eldönteni.

Úgy határoztam, nagylelkűen elfogadom a bókot, annak érdekében, hogy jó modorommal javítsak valamit a karmámon, amit előző este rontottam le nagyiéknál.
- Kösz – böktem ki.

Aznap este éppen a tortámat szeleteltem, amikor megszólalt a csengő. Sookie bevonta cukormázzal, ami engem ábrázolt – marha jól nézett ki. Miután a vendégek elénekelték a „Happy Birthday”-t, anya felköszöntött, Sookie pedig a kezembe nyomta a kést.

- Van valami állati fura abban, hogy belevágok a saját fejembe – mondtam, amint épp a fülemet metszettem le. Hatalmas, rózsaszín tollboát viseltem a nyakamban, a fejemen pedig egy papírtiara volt, „Boldog születésnapot!" felirattal. A házban nyüzsögtek az emberek, gyakorlatilag egész Start Hollow megjelent, Deant kivéve. Másodszor, majd harmadszor is csengettek.
- Jézusom, ki a fene csönget? – kiáltott anya. – Buli van, vonszold be a segged!
Fölnéztem, és megláttam, hogy a nagyszüleim állnak a nappalink boltíves bejárata alatt.
- Vagy a seggeteket, ezek szerint – mormogta anya alig hallhatóan.
Eldobtam a kést, és odafutottam hozzájuk.
- Nagyi, nagyapa! Hihetetlen, hogy eljöttetek! – Mindkettőjüket átöleltem. Ez fantasztikus volt! – Örülök, hogy itt vagytok! Mi az, nincs rajtad nyakkendő? – kérdeztem nagyapától.
- Gondoltam, ma lazára veszem a figurát – mosolygott.
- Nagyi, idenézz! – felemeltem a csuklómat, hogy lássa, az a karkötő van rajtam, amit tőle kaptam a születésnapomra. Szerettem a karkötőt, mert nagyitól kaptam, ő választotta nekem. További különlegessége az volt, hogy világított, ha az ember megnyomott rajta egy gombot.
- Nahát, istenien áll! – mondta nagyi.
- Bemutatlak titeket a többieknek. Emberek, ők itt a nagyszüleim – fordultam a tömeg felé.
Ez elképesztő, gondoltam, amint elvegyültek a vendégek között. Nagyi és nagyapa még sosem jártak nálunk. Boldog voltam, hogy elfogadták a meghívásomat. Tudtam, hogy a partit követően anya beszélt nagyival, de arról sejtelmem sem volt, mit mondott neki. De bármi volt is az, mindenesetre bejött.
Ezután a buli elég hamar véget ért. Szükségszerűen eljött az idő, amikor mindenki leült és kínos gyereksztorikat mesélt rólam. Túl sok tortát ettem, Mss Patty pedig rámozdult nagyapára. Mindent összevetve jól sikerült buli volt.
Amint a vendégek lassan jó éjszakát kívánva elszivárogtak, anya és Sookie hozzáláttak a buli utáni takarítás rituáléjához. Ránéztem az órámra – ideje találkozni Deannel. Felkaptam a kordbársony dzsekimet, és kirohantam.
Dean a sövénykerítés mellett állt, a házunk hátsó felén, a konyhaajtónál.
- Szia – mondta. – Boldog szülinapot. – Mosolygott, miközben odamentem hozzá.
- Szia – mondtam. Átnyújtott egy kis dobozt. Újságpapírba volt csomagolva, piros szalaggal átkötve.
- Ez a tiéd – mondta.
Rettentően meglepett – tőle nem számítottam ajándékra.
- Nem kellett volna ajándékot hoznod – mondtam.
- Sajnálom, de ez a szabály. Ha öregszel, ajándékot kapsz.
- Ne haragudj, amiért titokban találkozunk. Csak eddig még nem beszéltem rólad anyámnak. Nem mintha lenne bármi is, amit elmondhatnék, csak… - összevissza hadováltam, és nem bírtam abbahagyni.
- Semmi vész – szakított félbe Dean. – Így jobb.
Igaza volt. Sokkal jobb volt kettesben ácsorogni kint a holdfényben. Kibontottam a csomagot és felemeltem a dobozka tetejét. Egy ezüstmedált találtam benne, amibe kelta minta volt gravírozva.

-Uramisten - felnéztem Deanre, ő pedig mosolygott. - Ez gyönyörű! - Kivettem a medált, ami egy bőrzsinórra volt felfűzve.

- Megvettem a medált, aztán szétvágtam egy bőrszíjat, majd fúrtam egy lyukat... - magyarázta Dean egy kissé idegesen. - És... szóval... tetszik?

Hogy teszik-e? Azt szavakkal képtelenség lett volna leírni.

- Hisz ez... ez... csodálatos - hebegtem.
- Örülök - mosolygott rám kedvesen.
- Köszönöm - mondtam.

-Várj. - Dean kivette a karkötőt, megfogta a kezemet, a bőrzsinórt a csuklóm köré tekerte, majd összekötözte. Egyikünk sem állta meg vigyorgás nélkül.
Amikor végzett a művelettel, Dean ujjait az enyéim közé csúsztatta, majd néhány percig csak álltunk ott, egymás kezét fogva, amíg észbe nem kaptam, hogy vissza kell mennem, mielőtt anyám brigádot indít a keresésemre. De nem akartam, hogy véget éljen az este. Nem akartam elbúcsúzni Deantől. Valami történt kettőnk között. Igazán történt.
-Uramisten - felnéztem Deanre, ő pedig mosolygott. - Ez gyönyörű! - Kivettem a medált, ami egy bőrzsinórra volt felfűzve.
- Megvettem a medált, aztán szétvágtam egy bőrszíjat, majd fúrtam egy lyukat... - magyarázta Dean egy kissé idegesen. - És... szóval... tetszik?
Hogy teszik-e? Azt szavakkal képtelenség lett volna leírni.
- Hisz ez... ez... csodálatos - hebegtem.
- Örülök - mosolygott rám kedvesen.
- Köszönöm - mondtam.
-Várj. - Dean kivette a karkötőt, megfogta a kezemet, a bőrzsinórt a csuklóm köré tekerte, majd összekötözte. Egyikünk sem állta meg vigyorgás nélkül.
Amikor végzett a művelettel, Dean ujjait az enyéim közé csúsztatta, majd néhány percig csak álltunk ott, egymás kezét fogva, amíg észbe nem kaptam, hogy vissza kell mennem, mielőtt anyám brigádot indít a keresésemre. De nem akartam, hogy véget éljen az este. Nem akartam elbúcsúzni Deantől. Valami történt kettőnk között. Igazán történt.

8.

A születésnapom után egy héttel suli után hazafelé sétáltam a buszmegállóból. Mint mindig, most is elmentem az áruház mellett. Hirtelen ötlettől vezérelve bementem. Végignéztem néhány sort, mire ráakadtam Deanre, aki Taylor Doose-zal egy konzervdobozoszlopot rendezgetett. Taylornak mániája a dekoráció. Az ünnepekért él, az új évszakokért, minden alkalmat megragad, hogy krepp-papírt használhasson. Fogalmazzunk úgy, hogy könnyedén az üdvözlőkártya-piac vezéralakja lehetne, az áruház pedig futhatna a pénze után.

- Nem tudom - töprengett Taylor, amint közelebb mentem. Szemügyre vette a konzervépítményt. - Nem egészen úgy néz ki, mint a *Mayflower.*
Ék alakban helyeztek el egy halom áfonyaszószt, fölötte egy táblán ez állt: „Őszi fesztivál", valamint: „Tengernyi áfonya mindössze 1.29-ért."
Elmentem az építmény mellett, bóklásztam a sorok között, úgy tettem, mintha vásárolnék. Dean az áruházi zöld kötényét hordta, amiben állati helyes volt.
-Tehetnénk rá egy feliratot, vagy valamit »javasolta Dean.
- Nem tudom, nem tudom - nyugtalankodott Taylor, mert a konzervdobozok sehogy sem akartak hajóalakot ölteni.
Taylor rendkívül furcsa ember volt. Azt hiszem, minden városban él egy hozzá hasonló típus: az örökké elégedetlen, zsémbes alak, aki mindenben talál valami kivetnivalót, aki semmivel nem elégedett, akinek nem lehet a kedvére tenni, aki szerint az utcán gördeszkázó fiatalok veszélyt jelentenek a közösségre, és akit valahogy senki nem szeret. Nem mondhatnám, hogy rajongtunk volna Taylor Doose-ért. Szürke kardigánjában, bozontos szakállával afféle negatív Télapófigura volt. Szerette

kioktatni a körülötte lévőket, az egész lényében volt valami atyáskodó, annak ellenére, hogy valójában kicsinyes volt, és nem állok messze az igazságtól, ha még a „pitiánert" is megkockáztatom. Persze nem volna szép, ha csak a rossz tulajdonságairól beszélnék. Rajta kívül senki nem vállalta volna el, hogy levezesse a hetenként megrendezett városi gyűlést, ahol a közösséget érintő fontos dolgokat vitattuk meg. Borzasztó körülményesen, többszörösen ösz- szetett mondatokban beszélt, és a kelleténél többször csapott kalapácsával a pulpitusra, hogy csendre intse a jelenlévőket. Ehhez a kalapácshoz nagyon ragaszkodott, a folytonos kopácsolással is saját szerepének jelentőségét hangsúlyozta ki.
És az ünnepi rendezvények, fesztiválok megszervezése és lebonyolítása is Taylor nevéhez fűződik, tehát összességében mégiscsak fontos szerepe volt abban, hogy Stars Hollow a világ *legszórakoztatóbb, legelevenebb városkája legyen.*
- Inkább mégis térjünk vissza a Plymouth Rock megjelenítéséhez? - kérdezte Dean Taylortól.
Taylor egy utolsó konzervdobozt helyezett el az építményen.
- Egy napra kibírjuk úgy, ahogy van - legyintett Taylor.
- Jól van. Hát... rendben - mondta Dean.
Miközben egy kukoricalisztes doboz oldalát olvasgattam, a szemem sarkából megláttam, hogy felém közeledik. Kikukkantott a sor végéről.
- Most kettőt vehetsz három dolcsiért.
- Tényleg? - kérdeztem, amint rápillantottam. - Micsoda üzlet!
- Hirtelen égető szükséged lett egy kis kukorica- lisztre?
- Igen - válaszoltam -, sürgős habarhatnékom támadt, köszönöm. Szép a kötényed.
- Szép az egyenruhád - vágta rá.
- Tudod, ezüstszínű cérnával varrtam fel a gombomat, hogy kitűnjek a tömegből - magyaráztam, fekete kabátomra célozva, amit a Chiltonban kötelezően viselnünk kellett. Valamiért az „ezüstcérna" emlegetése véget vetett a beszélgetésnek. Nem maradt több témánk, amiről elcseveghettünk volna. Zavarba jöttem, ezért azt mondtam:
- Azt hiszem, én most hazamegyek.
-Várj egy kicsit! - tartott vissza Dean.
- Kérsz egy szúrós löttyöt, vagy valamit? - A helyiség végébe mutatott, ahol a hűtőládák álltak.
- Szúrós löttyöt? - kérdeztem.
-Jaj, ne csináld már! - mondta Dean. - Chicagóban szúrós löttynek hívják.
- Connecticutban viszont egyszerűen üdítőnek - válaszoltam. És köszönöm, kérek.
Egy kihúzható tetejű hűtőládához mentem vele. Kihalászott két doboz üdítőt, és a háta mögé dugta őket.
- Na jó. Ha eltalálod, mi van a kezemben, megkapod az üdítőt.
-Figyu, az ingyen üdítőnek éppen az a lényege, hogy ingyen van - érveltem. - Nem kell megdolgozni érte.
Vállat vont.
- Bocsi. A vacsoráért teljesíteni kell.
- Vagy az üdítőért. - Rábámultam.
- Találgass - utasított finoman.
- Na jó. - Egy pillanatig töprengtem. - Ebben a kezedben... - kezdtem, és előrehajoltam, hogy megérintsem a kezét. - Ebben van a...
Mielőtt bármit szólhattam volna, lehajolt és megcsókolt. A számon. A haja a szemébe hullott, és az arcomat cirógatta. Nem vettem levegőt, amíg tartott. Még soha nem csókoltak meg így.
Aztán egyszer csak vége lett.
Egy darabig pislogtam, majd felpillantottam rá, ő pedig belenézett egyenesen a szemembe, és boldognak látszott.
Meg voltam döbbenve.
- Köszönöm - nyögtem ki izgatottan.
Köszönöm? Tényleg ez jött ki a számon? Totál bepánikoltam, és kirohantam az üzletből.

Fogalmam sem volt, hova megyek, csak azt tudtam, hogy ezek után tovább nem maradhatok ott. Autók dudáltak rám, amint átvágtam az úttesten, átugrottam az út szélére kirakott sütőtököket, és csak rohantam. Feltéptem Lane-ék házának kapuját, és beestem a bejárati ajtón.
- Lane! Lane! - kiáltottam.
Megjelent Lane, kötény volt rajta, a kezében pedig konyharuha.
- Mi a baj? - kérdezte.
- Meg... megcsókoltak - hebegtem.
Aztán észrevettem, hogy a kukoricalisztes doboz a kezemben maradt.
- És loptam a boltból! - emeltem fel a dobozt.
- Ezt komolyan mondod? - Lane majdnem izgatottabbnak tűnt, mint amilyen én voltam. - Ki csókolt meg?
-Dean.
- Az új srác? - kérdezte hitetlenkedve.
- Igen.
- Te szerezted meg az új srácot? Atyaisten! - kiáltotta Lane.
- Annyira hirtelen történt - magyaráztam zihálva. - Csak álltam ott...
- Hol? - kérdezte Lane.
- Az áruházban.
- Ott csókolt meg? - Egyre jobban lenyűgözték a hírek.
- A harmadik sorban - pontosítottam.
- A hangyairtóknál? - kérdezte.
- Igen - válaszoltam.
Ezt meg honnan tudja?
- Ó, az egy jó sor - állapította meg Lane.
Elnevettem magam.
- Mitől lesz valami jó sor?
- Az a sor, ahol az új srác megcsókol téged, az jó sor - szögezte le.
Imádtam Lane-nek azt a képességét, hogy bármit bele tudott sűríteni egy éppen odaillő mondatba. Annyira igaza volt.
Egyszer csak élesen kirajzolódott előttem, ahogy Dean megcsókol, és remegni kezdett a lábam.
- Uramatyám - mondtam Lane-nek. - Nem kapok levegőt.
- Ülj le. - Lane odahúzott egy széket.
- Nem bírok leülni. Még túl... túl... Szentséges isten, megcsókolt!
Mrs. Kim varázslatos módon öltött testet a könyökömnél.
- Ki csókolt meg? - kérdezte vádlón.
- A Teremtő, mama - vágta rá Lane.
- Ó! Akkor jó. - Azzal Mrs. Kim eltűnt, de látszott, hogy nem hitte el, amit Lane mondott, mi pedig megint kettesben maradtunk.
- Mesélj el mindent! - sürgetett Lane, és közelebb húzott magához. - Lépésről lépésre.
- Bementem az üzletbe, Dean megkínált üdítővel, aztán kettőt a háta mögé tett, azt mondta, válasszak, majd megcsókolt - meséltem.
- Annyira féltékeny vagyok! - irigykedett Lane. - Végeztem veled. Csúnya és buta emberekkel fogok barátkozni!
El kell mondanom az anyámnak - döbbentem rá. I Azonnal be kellett róla számolnom neki. Keresztül-vágtam a bútorútvesztőn és elindultam az ajtó felé.
- Jól van - mondta Lane. - Majd hívj fel!
- Oké. - Aztán rám tört a felismerés. Mit művelek? I Mi jutott eszembe? Hazarohanok anyához és mindent elmesélek neki, holott semmit nem tudott Deanről azon kívül, hogy életünk legnagyobb veszekedése miatta robbant ki nem is olyan régen.
Megálltam és szembefordultam Lane-nel. Majd' meghaltam, hogy elmondhassam anyának a csókot, de mi van, ha ez egy újabb veszekedést indít el?
- Mi a baj? - csodálkozott Lane.

- Nem lehet - mondtam.
- Nem mehetsz el? - Lane úgy nézett rám, mintha nem lennék komplett. - Ma „Énekeld el a kedvenc himnuszodat" est van a Kim házban. Menekülj, ha kedves az életed!
- Anyám még nem is tud Deanről - magyaráztam.
- Hát aztán? Mondd cl neki.
Lane szájából olyan egyszerűnek hangzott.
- Mikor a legutóbbi alkalommal szóba kerültek a fiúk, annak állati csúnya vége lett - emlékeztettem.
- Az egészen más volt - érvelt Lane. - Akkor Lorelai azt hitte, nem mész át a Chiltonba egy fiú miatt.
- Úgy van. Dean miatt.
-Jó, rendben. De azt nem kell megtudnia, hogy Deanről volt szó.
Megráztam a fejemet.
- Tudni fogja.
- Honnan?
- Mert tudni fogja. Mert ő Lorelai. Most mit csináljak?
-Talán nyitottabb lesz az egészre, most, hogy a Chiltonba jársz, jól tanulsz, meg minden - biztatott Lane.
- Talán - mondtam.
- Próbáld ki - sürgetett. *
- Oké. Mennem kell. - És ismét elindultam az ajtó felé.
- Te! - kiáltott Lane.
- Tessék?
- És jó volt?
Elmosolyodtam.
- Tökéletes! - Legalábbis számomra annak tűnt. Nem mintha lett volna összehasonlítási alapom, de annak éreztem.
Leszámítva, hogy a végén annyit bírtam kinyögni: „Köszönöm".

Anyám a hűtőszekrényt babrálta, amikor negyedórával később hazaértem. Hanyatt feküdt a padlón, a feje félig a hűtő mögött, és élénk, nyekergő hangokat hallatott a telefonba.
Megálltam előtte, készen arra, hogy beszámoljak a csókról meg Deanről, meg arról, hogy milyen nagyon szoros összefüggés van a csók és Dean között.
- Igen, múlt héten kezdődött - magyarázta a hűtőgépszerelőnek. - De most élesebb és állandóan szól, szóval, felteszem, megnőtt az önbizalma. Nézze, ezt már három embernek elmondtam, van ott valaki, aki meg tudná állapítani, mi baja van a hűtőszekrényemnek? Nem. Még egyszer nem utánzóm a hangját. Nem fogom... - Aztán mégis megismételte ezt az „eeeeeeeehhhh" hangsort. Már nem voltam annyira magabiztos. Mi van, ha újra összeveszünk?
Levettem a hátizsákomat, és bementem a szobámba. Letettem a csomagomat, előhúztam a kukoricalisztes dobozt, majd elhelyeztem a fésülködőasztalon. Tökéletesen nézett ki rajta - még akkor is, ha véletlenül loptam.
Kimentem a konyhába a házi feladatommal, és leültem az asztalhoz. Anyára néztem és mosolyogtam. El akartam neki mesélni, mi történt Deannel. Komolyan, de ő még mindig a hűtőgépszerelővel vitatkozott.
- Íme az ajánlatom - mondta. - Maguk holnap reggel nyolc és kilenc óra között ideküldenek valakit, mert dolgozom, és nem tudok négy órát várni arra, hogy az egyikük megjelenjen. - Anya hallgatott néhány másodpercig, majd azt mondta: - Rendben. Viszlát - és letette a kagylót.
- Tehát kijönnek holnap? - kérdeztem reménykedve.
- Nem. Hétfőn három és nyolc között. Tökéletesen hasznavehetetlen vagyok.
- Sajnálom - mondtam.
- Atyavilág, nézz körül itt - panaszkodott anya, miközben talpra állt. - Kész disznóól. Na, most aztán zsémbes vagyok. Zsémbes és hasznavehetetlen. Hülye hűtő - mondta, és belerúgott. - Hülye hűtőszerelők! Utálom az életemet! - Azzal kiviharzott a konyhából.

Egy másodperc múlva bekukkantott az ajtón.
- Milyen napod volt? - érdeklődött.
Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy elmondok neki mindent, aztán úgy döntöttem, nem alkalmas az időpont.
- Ó, remek. Kösz.
- Helyes - válaszolt, majd eltűnt.
Borzasztó, hogy amikor az az ember, aki a legközelebb áll hozzánk, pont életünk legjobb napján közli, hogy utálja az életét.

9.

- Na jó, csak még egyszer - könyörgött Lane.
- Már egy órája mesélem a történetet - tiltakoztam. - Ennél mocskosabb nem lesz.
Lane-nel együtt az őszi fesztiválon vettünk részt, és a Fő téren ücsörögtünk, bevándorlónak öltözve. Fekete ruhát hordtunk, a gallérunkról fehér sál lógott, a fejünkön pedig valódi főkötő díszelgett. Az utóbbi két évben a Konzervek Bőségszarujánál vállaltunk önkéntes munkát. Az emberek konzerveket adományoztak, hogy a szegényeknek legyen mit enniük a télen: egy hatalmas bőségszarut töltöttek tele konzervekkel.
- Nem bírom megállni - erősködött Lane. - Megszállott vagyok. Én teljes egészében csak rajtad keresztül élek.
- Miért? *Téged* csókoltak meg a múlt hétvégén - juttattam eszébe. - Emlékszel? Az a fiú csókolt meg, akivel a szüleid hoztak össze. Aki azt a Lincoln Continentalt vezette. Mi is a neve? Patrick Cso.
Oké, végezzünk egy kis összehasonlítást és szem- beállítást. Téged szájon csókolt egy helyes, jófej, szexi srác, aki tetszik neked - mondta Lane szinte sipítva.
Aztán hangnemet váltott. - Engem pedig homlokon csókolt egy teológushallgató, aki „Csak klubtagoknak" dzsekit hordott, és szentül hitte, hogy a rockzene keménydrogokhoz vezet.
-Ám legyen - hagytam rá. - Élhetsz rajtam keresztül. De ne feledd, halvány fogalmam sincs róla, mit csinálok.
-Azzal tisztában vagyok - mondta Lane. - Ezért gyűjtöm szorgalmasan az információkat mindkettőnk számára. - Lane az ujjai között forgatta a tollát.
- Miféle információkat? - érdeklődtem.
- Lássuk csak - kezdte -, Dean Chicagóból való. Ezt tudtuk.
- Igen.
- Szereti Nick Drake-et, Liz Phairt és a Sugarplasticet, ezenkívül halálos dióallergiája van - folytatta.
- A dió rossz. Értettem. - Örültem neki, hogy Dean ugyanazt a zenét szereti, mint én.
- Volt egy barátnője Chicagóban - mondta Lane.
Ez valamilyen oknál fogva meglepett.
- Barátnője? - kérdeztem. - Nem lehetne inkább több mindenre allergiás, chicagói exbarátnő nélkül?
- A neve Beth, és egy évig jártak, de barátságban váltak el, mielőtt Dean elköltözött, most pedig a lány Dean unokatestvérével jár, ami Deannek azért nem fura, mert nem hiszi, hogy igazán szerette a lányt.
Hát nem fantasztikus ez a Lane? Olyan gyorsan beszél, hogy pillanatok alatt túljut a rossz híren.
- Beth? - kérdeztem.
-A helyedben nem aggódnék miatta - nyugtatott meg Lane a fejét rázva.
- Hogy szerezted ezeket az információkat?
-A legjobb barátján keresztül. Aki egyébként nagyon jó srác. Szóval, ha elrendeződtek a dolgok Deannel, nem kérdeznéd ki részletesen Toddról?
- Ó, dehogyisnem. - De képtelen voltam kiverni a fejemből, hogy van egy exe. - Szóval Beth - ismételtem. - Utálom a Beth nevet. Annyira... *Beth.* - Egy álomszép lány képe jelent meg előttem. Nevetett, fogta Dean kezét és csókolóztak.
-Todd azt is elmesélte - folytatta Lane boldogan sikongatva hogy Dean hetek óta másról sem beszél, csak rólad.

- Ki is az a Beth? - Elmosolyodtam, és adtam egy puszit Lane homlokára, annyira boldog voltam.
Lane elhúzódott tőlem.
- Hagyd abba! Ettől felrémlenek Patrick Cso emlékképei!
Annyira hangosan kezdtünk nevetni, hogy Taylor Doose odajött, és közölte velünk, hogy nem nyújtunk megfelelő Bőségszaru-imázst Stars Hollow számára. Próbáltuk meggyőzni, hogy csak vidám bevándorlók vagyunk, mire azt mondta, ez történelmi szempontból helytelen.
Aztán eszembe jutott, hogy elkésem anyámmal való találkozómról, úgyhogy elrohantam a kávézóba.
- Bocsi, bocsi, bocsi! - mondtam, miközben kihúztam a széket, és leültem szemben anyával.
- A bocsánatkérést tartsd meg a bevándorlóknak, ifjú hölgy - viccelődött.
- Az emberek ma állatira adakozókedvükben vannak - meséltem. - A bőségszaru majdnem megtelt.
- Nagyszerű - mosolygott. - Nem kérsz kávét? - kérdezte.
-Á, nem. Csak beleiszom a tiédbe - mondtam.
- Vissza kell mennem.
- Ó, tényleg? - kérdezte csalódottan. - Azt hittem, ma együtt ebédelünk.
- Nem lehet. Egy bevándorlóval kevesebb van - magyaráztam. - Ne haragudj. De csak pár percem van.
- Mostanában elég elfoglalt vagy - fűzte hozzá anya. - Pár napja szinte alig beszélgetünk egymással.
- Miről szeretnél beszélgetni? - kérdeztem, és még egy kortyot ittam anya kávéjából.
- Nem tudom - töprengett. - Bármiről.
- Oké. Olvastad a cikket az újságban a sarkvidéki jég olvadásáról? - kérdeztem.
De anyát a legkevésbé sem érdekelte a dolog.
- Igen, igen, nagy ügy - mondta.
- Jó. Akkor válassz *te* témát - javasoltam.
Szuper! - derült fel az arca hirtelen. - A minap néztem a *Közkórházat* a tévében. Képzeld csak, van benne egy új Lucky nevű szereplő, mert a régi Lucky másban játszik, ahol használhatja az igazi nevét - magyarázta anya. - Na mindegy, a *régi* Luckynak volt egy barátnője, Liz, aki azt hitte, hogy a pasas tűzvészben meghalt, de amikor megtalálták ezt az új Luckyt, visszahozták a sorozatba, és persze az ember tudta, hogy oké, ez nem a régi Lucky, és az új Lucky jóval több zselét ken a hajára, de attól még Lizt annyira felzaklatta a feltételezett halála, hogy alig vártam, hogy csókolózzanak. Érted? - Ezután levegőt vett. - Mi van?

- Neked van időd nézni a *Közkórházat*? - döbbentem meg.
- Na jó, térjünk vissza a lényegre - folytatta. - *Neked* mi a véleményed arról, hogy Liz és Lucky csókolóztak?
- Szerintem színészek, akiket azért fizetnek, hogy eljátsszanak egy szerepet, tehát helyes, ha eleget tesznek a kötelezettségüknek - mondtam.
- Hmmm - mormogta anya, mintha még mindig ezen rágódna. - Rory...
- Figyelj, nem lehetne, hogy később folytassuk ezt az épületes beszélgetést? - vágtam közbe - Megígértem Lane-nek, hogy sietek vissza.
Anya felsóhajtott.
- Hát jó. Később találkozunk.
- Oké, szia - mondtam, majd felálltam az asztaltól, hogy visszatérjek a bőségszaru mellé.
Anya feltett lábbal olvasott a kanapén, amikor aznap este hazaértem.
- Szia, bocs a késésért - mondtam, amint levettem a dzsekimet. - Lane meg én átmentünk hozzájuk, miután teljesítettük bevándorlói szerepünket. A szülei elutaztak Stoningtonba egy hagyatéki kiárusításra, hogy antik tárgyakat vásároljanak, úgyhogy ma volt azon ritka alkalmak egyike, hogy Lane jó hangosan hallgathassa a cédéit a szobájában, és beszerzett néhány újat is, amiket meg akart mutatni.
Hát igen, Lane élete nem volt egyszerű. A szülei nem tűrtek volna meg semmilyen könnyűzenét a házban, amit a gyorséttermekhez hasonlóan az ördögtől valónak tituláltak. Ezért Lane ott rejtegette híres cédé- gyűjteményét, ahol tudta: a szobájában, a padlódeszkák alatt. Ezt a módszert még kiskorában dolgozta ki. Felfeszített néhány deszkát, amelyek kiválóan alkalmasak voltak a cédék

tárolására. Elég volt erősebben rájuk lépnie, és a deszkák libikókaszerűen felnyíltak. Lane lassanként rájött, mennyi szuper rejtekhelye van még a szobájának: például az ágy és a ruhásszekrény, ahová bármikor félre tudott vonulni, ha rossz kedve volt, vagy csak éppen rockzenével akarta elnyomni az alsó szintről felhallatszó himnuszok, zsoltárok hangját. ✓
- Á, szia, semmi baj - kiáltott anya. Jóval vidámabbnak tűnt, mint korábban a kávézóban. - Van kínai kaja a konyhában - tette hozzá.
Oké! - Kimentem a konyhába, és kinyitottam a hűtőszekrényt. Megláttam a maradékokkal teli fehér dobozokat - szokásunk volt ugyanis egyszerre megrendelni egy halom kaját, majd napokig a maradékokon élni - és próbáltam eldönteni, melyikhez van kedvem, mikor anya jelent meg mögöttem, és bedugta a fejét a hűtőbe, az enyém mellé.
- És? Csókolóztál helyes srácokkal mostanában? - kíváncsiskodott.
Kis híján a padlóra zuhantam. Tudja?
- Honnan... - kezdtem.
- Mrs. Kimtől - válaszolta.
- Hát persze. - Megfogtam egy dobozt, és becsuktam a frizsidert. Stars Hollow-ban gyorsan terjednek a hírek.
Anya rátenyerelt a hűtőszekrény ajtajára, és szembefordult velem.
- Tehát. Helyes fiú - mondta.
- Igen. Helyes - böktem ki. Honnan tudja, hogy kicsoda Dean, vagy azt, hogy helyes fiú? Jóságos ég. Rádöbbentem: anya talán bement az áruházba, és megnézte magának.
- Tud írni?
- Tud írni, meg *olvasni* is - helyesbítettem. Felemeltem anya karját, hogy elmehessek onnan. - Mióta tudod? - kérdeztem, miközben kinyitottam a konyhaszekrényt, és kivettem egy tányért. Egy kicsit sokkolt ez az egész.
Ma reggel óta - mondta. - Ugye nem gondoltad, hogy titokban tudod tartani? Smároltál a boltban.
- Nem smároltunk - védekeztem. - Csupán egy csók volt.
- Lehet, de mire a híre eljutott Miss Pattyhez, a *Kilenc és fél hét* egyik jelenete lett belőle.
- Szóval mindvégig tudtad - csodálkoztam. - A kávézóban, itthon...
- Igen - vallotta be.
- Azért mondhattál volna valamit - morogtam.
Anya csípőre tette a kezét.
- Nahát, ez fura, én is épp ugyanezt akartam mondani neked - jelentette ki.
Hirtelen bűntudatom támadt. Anyának igaza volt. Elmondhattam volna neki Deant és a csókot. El *kellett volna* mondanom. El is akartam, csak nem adódott rá megfelelő alkalom. Feszengve anyára néztem.
- Szóvál...
- Szóval...- mondta, ugyanannyira feszengve.
- Most mi lesz? - kérdeztem.
- Most? Semmi - vonta meg a vállát.
- Nem? Semmi fejmosás, mert csókolóztam egy fiúval? - Ezt nem is akartam elhinni. Talán nem borult ki teljesen, mikor azt hitte, nem megyek át a Chiltonba egy fiú miatt?
-Semmi fejmosás. Miért? Netán rosszul csináltad? - kérdezte.
- Dehogy! - válaszoltam. Egy pillanatig eltöprengtem - Nem hinném.
-Nem örülök, hogy így tudtam meg, de ahogy idősebb leszel, ezek a dolgok szükségszerűen meg fognak történni - mondta nyugodtan. Nem erre számítottam. - Tulajdonképpen nagyszerűnek tartom - mondta, miközben széles, hamiskás vigyor jelent meg az arcán.
- Dehogy tartod annak - hitetlenkedtem.
- De, annak tartom - nyugtatott meg. - És izgatott vagyok.
- Izgatott?
- Igen - mondta.
- Teljesen ki vagy bukva miatta, igaz? - firtattam.

- Dehogyis! Megőrültél! - tagadta. - A világon semmi bajom vele.
- Nem úgy tűnsz, mint akinek semmi baja vele - mondtam. - Inkább úgy nézel ki, mint akinek nagyon is baja van vele.
- Ezt azért erőlteted rám, mert nem akarod elhinni, hogy nincs bajom vele, pedig, mint mondtam, semmi bajom nincs vele.
- Rendben. - Leültem a konyhaasztalhoz, és kibontottam a kajásdobozt.
- Sosem voltam jobban - bizonygatta anya.
- Értem. - A dobozban lévő tésztát a villával a tányéromra kotortam. Anya csak állt és engem bámult.
- Kérsz belőle? - kérdeztem..
- Nem, kösz - mondta. - Nem... nem kérek.

10.

Másnap este anya meg én az áruház felé igyekeztünk, hogy feltankoljunk a moziestére. Mindegy, mi zajlik az életünkben vagy a világban, rendszeresen tartunk moziestét. Habár mióta a csókról beszéltünk, egy cseppet feszültté vált a viszonyunk, de ez most nem számított, mert elmerültünk a *Karcsi és a Csoki- gyár,* valamint a halom műkaja iránti olthatatlan szerelmünkben.
Persze a feszültség köszönő viszonyban sem volt azzal az érzéssel, ami most tört rám, hogy közeledtünk az üzlethez - a Csók Helyszínéhez. Dean bizonyára odabent lesz. A dolog elsülhet kiválóan is, de katasztrofálisan is. Anya még sosem találkozott olyan fiúval, aki tetszik nekem, mert még egyetlen fiú sem *tetszett* igazán.
- Na jó, gyorsan le kell zavarnunk a vásárlást, mert a videotéka bezár, úgyhogy kövessük szigorúan a listánkat. Semmit nem veszünk sebtében, például fogkrémet vagy szappant - utasított anya, amint kinyitotta az ajtót.
Már félig bent volt az üzletben, amikor észrevette, hogy még mindig a járdán ácsorgok, és az Őszi Fesztiválról szóló felhívást olvasgatom a kirakatüvegen.
- Rory? - fordult felém.
- Tudod mit? - szólaltam meg. - Azt hiszem, van otthon kaja bőven.
- Komolyan? - kérdezte anya, és kezét a szája elé tette. - *Te* melyik házban élsz? Mert ott, ahonnan én jöttem el ma reggel, nem volt semmi.
- Majd rendelünk pizzát - javasoltam. - Az elég lesz.
- Elment az eszed? - kérdezte. - A *Karcsi és a Csoki- gyárat* nem nézhetjük végig egy tonnányi műkaja nélkül! Ez nem helyes. Nem egyezem bele. Bemegyünk.
- Azzal megállt a bolt előtt, várva, hogy belépjünk. Én továbbra is földbe gyökerezett lábbal álltam a járdán.
- Rory, minden rendben - biztatott anya, ahogy odalépett hozzám, tudva, hogy mit érzek.
- Nekem túl fura - ismertem be.
- Előbb-utóbb úgyis találkozom vele - érvelt, mintha a logika fikarcnyit is segítene rajtam.
- Rendben. Mondjuk a jövő évben - javasoltam. Anya nem vette be.
- Olyan laza leszek odabent, hogy összetéveszthetsz a *Blöff* szereplőivel - nyugtatott.
- Nem lesz vallatás - mondtam.
- Esküszöm - fogadkozott.
Felsoroltam a szabályokat, hogy mivel nem hozhat zavarba Dean előtt. - Nem cuppogsz - szögeztem le. - Nem mesélsz történeteket a gyerekkoromról, nem emlegeted a *Chicago* musicalt, nincsenek James Dean-viccek, nincsenek zsákosfiú-viccek, nincs „hű, de égimeszelő vagy" pillantás, nincs végzet asszonya szerepkör.
- Jaj, ne csináld már! - nyögte.
- ígérd meg! - könyörögtem.
- Őszintén és igazából megfogadom. De most már kérlek szépen, menjünk be.
Vettem egy mély levegőt, majd kifújtam; próbáltam felkészülni.

- Na jó. Menjünk. - Gyorsan beléptem az ajtón, mielőtt tiszta ideg lettem volna. Odabent félve körbepillantottam. Deannek színét sem láttam. Micsoda megkönnyebbülés.
- Nem látom - mondtam anyának.
- Hát jó. Lehet, hogy épp szabadnapos vagy más soron dolgozik. - Anya fogott egy kosarat.
- Igen. Igen. Bizonyára - mondtam, mintha mázsás terhet vettek volna le a vállamról. - Oké, tehát vásárolhatunk. Kérünk mályvacukrot?
-Aha - szólt anya, és bedobott egy zacskóval a kosárba. - Valamint kérünk zselés cukrot - folytatta -, Csokoládés Csókot, teasüteményünk van otthon... meg mogyoróvajat. Ó, szerinted van olyan izéjük, ami egyik oldalán olyan, mint egy cukros rúd, és a másik oldalát cukorba kell mártani, és úgy megenni?
- Állatira rosszul leszünk - jegyeztem meg, amint átmentem a következő sorra. - Csoda, hogy egyáltalán még élünk. - Befordultam a sarkon, és hirtelen megláttam Deant. - Ott van - mondtam gyorsan anyának.
Dean zöldségeket pakolt egy zacskóba, miközben nevetve beszélgetett egy vásárlóval.
-Anyám, tényleg magas - állapította meg anya, miközben a műkajával teli kosár a karján himbálózott.
- Ahhoz a csókhoz alapos törzsdöntésre lehetett szükség.
- Anya...
- A következő alkalomra mindenképp melegíts be - figyelmeztetett.
- Oké, most elmegyünk innen - fenyegettem, majd megfogtam a szabad karját, és a kijárat felé kezdtem húzni.
- Bocsáss meg - suttogta. - Befejeztem. - Elengedtem a karját. Közeledtünk a pénztár felé. - Nagyon szép a szeme - jelentette ki anya. - Csak szép szemű fiúba lehet beleszeretni.
- Igen - mondtam.
- És kedves a mosolya - tette hozzá.
- Nagyon kedves - értettem egyet.
- Szerinted rá tudjuk venni, hogy megforduljon? - morfondírozott. Biztosra vettem, hogy a fenekét is szóba hozza.
- Az is szép - mondtam.
- Tényleg?
- Higgy nekem - tettem hozzá.
Elértünk a gumiszalaghoz, és kiraktuk rá a kalóriagyűjteményünket. Dean vigyorogva bámult.
- Megint moziestét tartanak a lányok? - kérdezte a pénztárosnő.
- Igen - felelte anya. - *A Karcsi és a Csokigyárat* nézzük..
- Ó, az aranyos. Nem abban játszik Gene Hackman? - érdeklődött.
- Öööö... Gene Wilder - helyesbített Dean.
Ír, olvas és még egy filmes vetélkedőt is lazán megnyerne.
- Karcsi-rajongó vagy? - kérdezte anya Deantől.
- Izé... igen - válaszolta.
Dean zacskóba pakolta a műkajáinkat, úgyhogy elérkezettnek láttam az időt.
-Öööö;.. Dean, bemutatom az anyukámat, Lorelait. Anya, ő itt Dean.
Anya kinyújtotta a kezét Deannek, és kezet fogtak.
- Örülök,, hogy megismerhetlek, Dean - mondta udvariasan.
- Igen. Úgyszintén - válaszolta Dean.
- Helyes a kötényed - tette hozzá anya.
-Öö... köszönöm. - Dean zavarba jött. Halványan tudatában voltam, hogy hallottam egy végösszeget,, és láttam, hogy anyám fizet a pénztárosnak.
Odamentem Deanhez, ő pedig átadta a zacskót.
- Köszönöm - mondtam,
- Szívesen. - Néhány másodpercig zavart pillantást vetettünk egymásra, majd odajött anya.
- Szóval, Dean, örülök, hogy találkoztunk - mondta. - Remélem, még látlak.
- Igen - nyögte ki Dean.
Elindultunk a kijárat felé.

- Látod? Nem is volt olyan rémes - jegyezte meg anya halkan.
- Ez igaz - ismertem el.
- Nem mondtam semmi zavarba ejtőt, semmi hülyeséget.
- Nagyra értékelem - mondtam.
- Nyugodj már meg, áruházi csínytevő! - cikizett.
- Látod? Még egy minimális információval a birtokodban is veszélyes vagy - közöltem vele. Kimentünk az üzletből.
- Kávét kell innom - jelentette ki anya.
- Anya, tíz perc múlva bezár a videotéka! - szóltam rá.
- Akkor mi lenne, ha te elrohannál a videotékába, én pedig hoznék magunknak kávét? - ajánlkozott.
- Rendben.
- Menj, menj, menj! - sürgetett. - Találkozunk Lukénál!
Futni kezdtem az utcán. Iszonyú boldog voltam, mert találkoztam Deannel, anyának is bemutattam, és semmi gáz nem lett belőle. Ez az egész fantasztikusan alakult, ahhoz képest, hogy a Dean-ügyet milyen borzalmasan kezdtük. Minden rendben volt. Alig vártam, hogy hazaérjek, nézzem a filmet, és átadjam magam a műkajának.
Kikölcsönöztem a videót, majd elindultam vissza, hogy anyával találkozzak. Ahogy befordultam a sarkon, megláttam, ahogy kilép az áruházból.
- Na? - kérdezte, felém közeledve.
- Megvan — válaszoltam.
- Jópont. Tudod, egyrészről örülök neki, hogy bent volt, másrészt viszont miféle világban élünk, ahol senki nem kölcsönzi ki a *Karcsi és a Csokigyárat*? - háborodott fel.
- *Mi* kölcsönöztük ki - nyugtattam meg.
- Igen. Az ég áldjon meg bennünket - mondta. - Ja, egyébként áthívtam a barátodat, hogy nézze meg velünk.
- Milyen barátomat? - kérdeztem.
- Deant - felelte lazán.
- Tessék? - Megálltam és rámeredtem. Teljesen meghibbant?
- Bizony - vigyorgott. - Bent felejtettük a konyakos meggyet, Dean kihozta, erre elmeséltem neki, mire készülünk ma este, és abszolút tetszett neki, szóval... - lelassított egy pillanatra. - Miért nézel rám ilyen furán?
- Meghívtad Deant? A *házunkba*? - Ezt valahogy képtelen voltam felfogni.
- Igen.
- Normális vagy? - kérdeztem.
- Most mért vagy dühös? - döbbent meg anya. Egyáltalán nem értette. Halvány fogalma nem volt róla.
- Azért, mert még csak nem is randiztam vele kettesben - magyaráztam. - Az első randim Deannel az *anyám* jelenlétében fog lezajlani? Neked... Mi a fene ütött beléd?
- Ne haragudj - mondta, és őszintén zavarba jött. - Azt hittem, örülni fogsz neki.
- Mégis, melyik univerzumban örülnék neki? Ez itt nem egy amis közösség - emlékeztettem. - Itt a fiúk és a lányok rendszerint *egyedül* randiznak. .
- Én ezt nem randinak gondoltam - magyarázkodott. - Sokkal inkább egy amolyan közös időtöltésnek.
-Jó, akkor azt nem akarom, hogy az első *közös időtöltésünkön* részt vegyen az anyám! - bosszankodtam. A világ legjobb fej anyukája, de akkor is az *anyám.*
Egyszerre ő sem tűnt annyira vidámnak.
- Jól van, ne mondd így azt, hogy „anyám".
- Hogy? - kérdeztem.
- Mintha még utána képzelnél egy másik szót - duzzogott.
Nagyot sóhajtottam. Nem így értettem, és tudtam, hogy valószínűleg anya is csak azért csinálta ezt, mert jót akart - de akkor is gáz volt.
- Nem hiszem el, hogy meghívtad! Ez annyira megalázó! - Elindultam az utcán hazafelé. Úgy éreztem magam, mint egy hetedikes, vagy ilyesmi - amikor a legjobb barátnőnk elárulja egy fiúnak, hogy tet-

szik nekünk, csak hogy kiderítse, tetszünk-e neki. Én sosem csináltam ilyet, de hallottam ehhez hasonlót.
- Túlreagálod a dolgot - mondta anya, amint elindult mögöttem a járdán. - Filmet nézni meg pizzázni hívtam. Nem a Niagara-vízeséshez.
Megfordultam. Mért nem fogja már fel végre?
- Ő az a fiú, aki tetszik - közöltem vele.
- Tudom - próbált nyugtatni -, olyat kerestem, akit utálsz, de későn kaptam észbe.
Nem nevettem.
- És most arra lett kényszerítve, hogy eljöjjön hozzánk, egy helyiségben üljön velem meg az anyámmal, moslékot egyen és filmet nézzen?
- Csak áthívtam egy barátodat, hogy együtt lógjon velünk. Mitől olyan nagy ügy? És ha teszem azt, Lane hívta volna meg? - érvelt.
- Te nem vagy Lane. Te az anyám vagy - szögeztem le. - Ha te hívod meg, az olyan, mintha nagyi hívná meg azt a pasit, aki *neked* tetszik.
- Te az anyámhoz hasonlítasz engem? - botránkozott meg anya.
- Dehogy - mondtam. - Csak...
- Tehát Emily Gilmore lettem. - Ingatni kezdte a fejét. - Jó ég, így buknak meg a hatalmasok!
- Nem úgy értettem - helyesbítettem. Fel sem fogtam, mennyire felmérgesítem azzal, hogy egy napon emlegetem a nagyival.
- Eszembe se jutott, hogy megalázzalak - győzködött anya.
- Tudom - ismertem el. Ha visszaszívhattam volna, visszaszívtam volna.
- Ha én lennék Emily Gilmore, megpróbálnálak megalázni. Idefigyelj, szörnyen sajnálom - mondta anya. - Ezt elszúrtam. Csak azt akartam, hogy - nem érdekes. Megyek, és visszavonom a meghívást. Lemondom arra hivatkozva, hogy eszembe jutott, a lányomnak és nekem most rögtön hosszú távú terápiára van szükségünk.
- Micsoda? Ez nem lenne jó megoldás. Nem, nem vonhatod vissza a meghívást - tiltakoztam. - Azt hinné, megbuggyantam, vagy ilyesmi.
- Jól van, akkor eltűnök, és magatokra hagylak benneteket -javasolta.
- Hogy úgy nézzen ki, az anyám szervezett nekem randit? Dehogy!
- Akkor mi legyen? - kérdezte.
Erre csak egy válasz volt.
- El kell jönnie - döntöttem.
Anya egyetértően bólintott.
- Figyelj, nem lesz olyan vészes, vili? Csak pizza, film és lötyögés. ígérem, nem lesz olyan érzés, mintha ott ülne az anyád - fogadkozott.
- Rendben - egyeztem bele. Nem láttam be, ez miként lesz lehetséges, miután anya mellettünk fog ülni a kanapén. De megpróbáljuk. Muszáj lesz.
«¡Negyedóra múlva beborították az ágyamat a ruhák. A rózsaszín virágos fürdőköpenyem volt rajtam, a hajam egy fejpánt alá szorítva. Dean fél órán belül megérkezik, én pedig távolról sem vagyok kész. Anya lépett be a szobámba, hogy ellenőrizze, hogy állok.
-Te, ez isteni! Még egy kis hideg krémszín, meg némi göndörítő, és tudni fogja, mire jön haza estén-ként - cikizett.
- Ezt *eredetileg* egy hétköznapi estének terveztük - juttattam eszébe. - Filmet nézünk, szemetet eszünk, betegen fekszünk le, és ezzel vége. Most pedig csinosnak, lányosnak kell kinéznem, ami teljességgel lehetetlen, mert ronda vagyok, és nincs mit fölvennem.
- Segítsek? - ajánlkozott anya.
- Nem kell - mondtam. Teljesen meghibbantam? - Azaz, igen - helyesbítettem.
-Na jó, lássuk csak... tessék. - Az ágyamon lévő halomból kihalászott egy skarlátszínű felsőt. - Ez tökéletes. Azt sugallja: „menő vagyok és helyes, ugyanakkor nyugodt is, mivel ezt csak hipp-hopp magamra kaptam, habár fantasztikusan nézek ki benne".
Hitetlenkedve néztem rá.

Ezt meg hogy csináltad?
- Mit? - kérdezte.
-Húsz perce nézek meredten arra a topra. Csak egy szimpla top volt. Bejössz, és három másodperc múlva kész öltözék.
- Hosszú évek tapasztalatának eredménye, amely abból az öltözködési agyhalálból született, amelyet az imént átéltél - magyarázta.
- De hogy csinálod? - faggattam.
- Micsodát? - kérdezte.
Számára nyilvánvalóan nem volt nagy ügy az egész.
- Ezt az egész *pasizást.* Figyelem, hogy beszélsz a férfiakkal - mondtam. - Mindenre van egy csattanós válaszod, megnevetteted őket, jól mosolyogsz...
- *Jól* mosolygok? - csodálkozott.
- Aztán finoman hátraveted a hajadat - megpróbáltam bemutatni, de a lófarokba fogott hajammal és a hajpántommal nem sikerült elérnem ugyanezt a hatást.
- Dobáld - javított ki, majd megmutatta, hogy kell csinálni. - Hajdobálás.
- Aztán továbbmész, a pasi pedig csak áll, ámuldozik, mint aki nem hiszi el, mit élt át - folytattam.
- Naná, mert elloptam a pénztárcáját - viccelődött.
- Vagy valami ilyesmi
- Én sosem leszek erre képes - roskadtam le az ágyamra. - A trigonometriával boldogulok. A fiúkkal, a randizással soha. Totális csőd vagyok.
Anya kiválasztott egy piros szoknyát, majd leült az ágy végébe.
- Figyelj. A beszélgetésbe majd belejössz. A hajdobálást megtanítom. Ami pedig az ámuldozást illeti - a te eszeddel és az igéző kék szemeddel a helyedben egy percig nem aggódnék. Ügyes leszel. Csak adj magadnak egy kis időt, amíg eljutsz odáig - biztatott.
- Elég fél óra? - kérdeztem.
- Bőven. Na, rajta. Tegyél fel egy kis szájfényt, az szép és csábító, talán egy kis szempillafestéket, a hajad legyen kibontva, és húzd ki magad - ennél az utolsó instrukciónál megpaskolta a combomat.
- Olyan vagy, mint egy őrült divatdiktátor - mondtam neki.
- Köszönöm. Na, gyerünk, csipkedd magad. Férfi jön a házhoz.
Felugrottam, és elkezdtem pakolni. Készültem az estére.

11.

Egy órával később anya és én a kanapén ültünk, és az asztalon lévő műkajakínálatot szemléltük.
Dean késett.
Dean majdnem fél órát késett.
Nem, nem erről volt szó.
Dean nem jön.
Az órámra pillantottam. Ez kínzás volt. Szabályos kínzás.
- Mit mondtál neki, hányra jöjjön? - fordultam újra anyához.
- Hétre - felelte ideges mosollyal.
Pontosan tudtam. De abban bíztam, ez alkalommal mást válaszol.
- Talán történt valami - találgattam. - Lehet, hogy meggondolta magát.
- Talán csak késik egy kicsit, Miss Német Vonat - szekált anya. Felkelt, odament az ablakhoz és kinézett rajta. Én pont ugyanezt akartam tenni, csakhogy már annyiszor csináltam, hogy nem is érdemes számolni.
- Hoppá! - kiáltott fel anya.
- Mi az? - néztem rá a vállam fölött, majd felugrottam és az ablakhoz rohantam.

Hirtelen megláttam, mi volt a probléma. Babette, aki nagyon barátságos és sokat beszél, de nem feltétlenül ebben a sorrendben, útközben lekapcsolta Deant. Dean az udvaron állt, mindössze néhány lépésre a házunktól. Bőrdzseki volt rajta, és hihetetlenül jól nézett ki. Babette és a félje, Morey, aki a házban volt, és az ablakon keresztül beszélt Deanhez, nem engedték tovább. Babette belekarolt, ő pedig udvariasan hallgatta.
- Elkapták Deant - állapítottam meg.
- Itt várj! - szólt anya.
Figyeltem, ahogy anya kiszalad és sebészeti úton leválasztja Deant Babette-ről. Dean elindult a bejárat felé, én pedig gyorsan beengedtem. Elvettem a dzsekijét, és egy szék támlájára tettem.
- Bocsánat a késésért - szabadkozott. - Már fél órával ezelőtt ideértem.
Ránéztem és elmosolyodtam.
- Elhiszem - mondtam.
Anya, aki a hideg miatt a kezét dörzsölte, amikor visszajött, megszólalt:
- Ha azt mondod, három órája értél ide, akkor is hiszünk neked.
Felnevettünk. Aztán halálos csend állt be, ugyanis Dean meg én beszélgethettünk volna, de nem tettük. Hála istennek anya nálam kifinomultabb volt ezen a téren.
-Mondd csak, Dean, hogy tetszik Stars Hollow? - érdeklődött.
- Tetszik! - mondta Dean lelkesen. - Csöndes, de kedves. És mindenütt fák vannak!
-Igen, ez a sok fa tényleg nem semmi - értett vele egyet anya. - Mikor Rory kicsi volt, rájött, hogy az egyik fának szomorúfűz a neve - folytatta. - Órákat töltött azzal, hogy megpróbálja felvidítani - mondta széles mosollyal. - Érted, vicceket mesélt neki, meg... - Elkezdtem a fejemet rázni, és kétségbeesett pillantást vetettem anyára. Észrevette. - Ja, nem, bocsánat. Az én voltam - helyesbített.
Dean zavartnak tűnt.
- Mit szólnál, ha körbevezetnélek a házban? - ajánlotta anya.
Dean megvonta a vállát.
- Öööö... rendben.
- Nos, ez itt a nappali, ahol a nappalainkat töltjük - kezdte. Mindhárman körbeforogtunk, hogy megcsodáljuk a nappalit. Anya a lépcső felé mutatott. - Fönt van az én szobám és a jobbik fürdőszoba...
Hirtelen észrevettem, hogy a körbevezetés a fotógyűjtemény irányába halad, a kínos képek felé, melyek engem ábrázoltak életem különböző szakaszaiban. Csecsemőként, totyogó kisgyerekként, sütőtökjel- mezben.
- Anya - suttogtam hangtalanul, és a. bekeretezett fényképekre mutattam. Anya gyorsan fejjel lefelé fórdította őket. Ügyes. - Erre pedig... - folytatta a konyha van.
Dean átment a konyha boltíves bejárata alatt. Megálltam anya mellett és azt suttogtam:
- Köszi!
- Szívesen I suttogta vissza. Utolértük Deant a konyhában, majd anya folytatta a körbevezetést.
- Oké, tehát az alapok: mikrosütő a pattogatott kukoricának, sütő a cipők tárolására meg a zoknik szárítására. Hűtő, teljességgel értéktelen.
Dean bólintott.
- Érdekes.
Hát igen, szembetalálta magát az egyik furcsaságunkkal. Pontosabban ő bizonyára furcsának találta, nekünk abszolút természetes volt. Mármint az, hogy a konyhát nemigen használtuk. Legalábbis arra nem, amire, legalábbis részben, való: főzésre, sütésre. A kávéfőzőnek persze

kitüntetett helye volt, mondhatnám az oltár szerepét töltötte be a házunkban. A konyhát ugyan a házhoz adták, kikerülni tehát nem tudtuk, de a különféle ételek tárolásán kívül sok szerep nem jutott neki az életünkben. Ezért egy kicsit fájt is a szívem érte. Dean talán megdöbbent egy kissé anya kijelentésén, de arra gondoltam, ha tényleg engem választ, jobb, ha előbb-utóbb hozzászokik a különcségeinkhez.

Megszólalt a csengő.

- Majd én nyitom - mondta anya, majd a vállamra tette a kezét. - Rory, át kell venned az idegenvezetést. Mindenképp mutasd meg Deannek a vészkijáratokat.

Egy kicsit ideges lettem, mikor anya kettesben hagyott minket.

- Sok energiája van - szólalt meg Dean.
- Hát igen, a testének kilencven százaléka víz, tíz százaléka koffein - magyaráztam.

Dean nevetett, majd megfordult és a mögötte lévő csukott ajtóra nézett.

- Ott mi van?

-Öööö... az az én szobám - makogtam.

- Tényleg? Bemehetek?
- Persze - válaszoltam. - Menj csak.

Kinyitotta az ajtót, és belépett a szobámba.

- Nahát. Nagyon tiszta!

Az ajtófélfának támaszkodtam, és figyeltem, ahogy Dean szemlét tart a szobámban. Felemelte például a Nick Drake cédémet.

- Mekkora ciki, hogy a Pink Moon egy Volkswagen- reklám betétdala volt, nem?
- De, igen - válaszoltam. Nick Drake nem egyszerűen zenész volt, hanem költő is. A zenéje gyönyörű, és ledöbbentem, mikor először megláttam ezt a reklámot. Lane meg én azóta is emlegetjük.
- Na? Nem jössz be? - kérdezte.
- Á, nem - feleltem. - Már voltam bent.
- Úgy nézel ki, mint aki odaragadt az ajtóhoz - mondta.
- Nem, csak új perspektívából szemlélem a szobámat. Tudod, itt igen ritkán álldogálok - jegyeztem meg. -Talán máshová kéne tennem a díszpárnáimat.
- Szeretnéd, ha kimennék? - kérdezte Dean.
- Dehogyis - ellenkeztem. - Egyáltalán nem baj, hogy nézelődsz. - Fogjuk rá...

Dean felkapta a plüsscsirkémet, ami az ágyam végében hevert.

- Aranyos csirke.
- ...vagy legalábbis eddig nem volt baj - folytattam. Dean nevetett, én pedig éreztem, hogy menten éhenhalok.
- Anya! - kiáltottam. - A pizza jött meg?
- Öööö… igen - válaszolta. Deannel visszamentünk a nappaliba. Anya az ajtóban állt.
- Mondd csak, éhes vagy? - érdeklődött anya.
- Mint a farkas - válaszolta Dean.
- Hol a pizza? - kérdeztem.
- A pizza a... - Anya rájött; hogy üres a keze.
- A pizza... - Megszólalt a csengő, és Sookie lépett be a pizzával. Á! Rém elegáns, gondoltam. Sookie bemutatkozott Deannek.

-Örülök, hogy megismerhetlek, Dean - mondta Sookie. - Mármint nem mintha tudnám, hogy Deannek hívnak, csak pont úgy nézel ki, mint egy Dean - zagyvált. - Nem egy kiköpött Dean?

Meg akartam halni. Szerintem Dean is. Mikor Sookie végre elment, elindultunk a kanapé felé. - Nem én hívtam át — jegyezte meg halkan anya. - Esküszöm!
- Mért nem állítasz fel egy kamerát, és teszed fel az egészet az internetre? - bosszankodtam.
- Mert ez a jó ötlet nem jutott eszembe - felelte anya.
Bementünk a nappaliba. Dean helyet foglalt a kanapén, a pizzát a dohányzóasztalra tettük, mellé pedig egy tál mályvacukrot. - Hála az égnek, hogy itt finom a pizza! - lelkendezett Dean.
- Na igen - mondta anya. - Nem tudtuk, milyen feltéttel szereted, úgyhogy kértünk rá mindent.
- A minden az pont jó - válaszolta.
- Nagyszerű. Együk, amíg meleg.
Mindhárman kivettünk egy-egy szelet pizzát, hátradőltünk és falatozni kezdtünk.
Úgy egy óra elteltével már a nappali padlóján ültünk és a filmet néztük.
- Ki kér még? - kérdezte anya.
- Én. - Előrehajoltam, és vettem még egy szeletet a maradék pizzából.
- Azta! - lepődött meg Dean. - Te aztán tudsz enni.
- Bizony, tudok - ismertem el büszkén. - Várj csak. Ez most ciki, igaz? - kérdeztem, miközben eszembe jutott, talán nem kellett volna mindent megennem, ami csak előttem volt.
- Dehogy! - tiltakozott Dean. - A legtöbb lány alig eszik. Az jó, hogy te eszel.
- Támogatom - szólt közbe anya.
Örültem, hogy Dean nagyra értékeli az étvágyamat, de már túl sokat foglalkoztunk ezzel a témával.
- Beszéljünk valami másról az étkezési szokásaimon kívül, jó? -«javasoltam.
- Ó! - kiáltotta anya. - Az Oompah Loompah-k! - Deanhez fordultam.
- Anya különösképpen rá van gerjedve a filmbeli Oompah Loompah-kra.
- Az, hogy szórakoztatónak találom őket, még nem jelenti, hogy rájuk lennék gerjedve - védekezett anya.
- Az nem, de a visszatérő álmod, amiben hozzámész az egyikhez, az már igen - mondtam, Dean felnevetett.
Anya nem hagyta annyiban.
- Nehogy el kelljen mesélnem, hogy bele vagy habarodva a Szőke Hercegbe, oké? Az én imádottjaim legalább élnek. Te pedig egy rajzfilmfiguráért vagy oda!
- Ó! - szólt közbe Dean izgatottan. - Szóval a Szőke Herceg, mi?
- Az már nagyon régen volt. És nem arról van szó, aki a Hamupipőkében szerepelt, hanem aki a Csipkerózsikában - tiltakoztam egy kissé zavartan.
- Mert ő tudott táncolni - jelentette ki Dean, mint aki érti, miről beszélek. - Húgaim vannak - magyarázta.
Megpróbáltam elképzelni, milyenek lehetnek Dean húgai. Örültem, hogy húgai vannak. Mármint úgy hallottam, jó olyan fiúkkal megismerkedni, akiknek lánytestvérük van, mert állítólag jobban megértik a nőket. Ahogy Dean is megértette, miért zúgtam bele a Szőke Hercegbe.
- Rajta, Dean - erősködött anya -, te is áruld el a kínos titkaidat!
- Nekem... nincsenek kínos titkaim - jelentette ki. Ezt nem hittem el, ahogy anya se.
- Ugyan, kérlek - mondta anya.
Egy kissé felegyenesedtem.
- Mibe, hogy tudok egyet. A Jégvárak főcímdalán elbőgöd magad.
- Á, ez jó volt! - nevetett anya.
- Nem igaz! - tiltakozott Dean.

- Mondok egy másikat - folytatta anya. - Az Ilyenek voltunk végén azért drukkoltál, hogy Róbert Redford hagyja ott a feleségét meg a gyerekét Barbra Streisandért.
Dean megrázta a fejét.
- Sosem láttam az Ilyenek voltunkat.
- Viccelsz? - döbbentem meg.
- Mire vársz még? - kérdezte anya. - Szívfájdalom, nevetés...
- Mind egy helyes kis csomagban!
Dean megsemmisülve nézett ránk.
- Ezt muszáj lesz megtapasztalnom valamikor - mondta.
-A következő moziestén - javasolta anya.
- Megdumáltuk - mondtam.
Anya talpra ugrott.
- Csinálok még popcomt.
- Hozd be a flakonos sajtot is! - kértem, amint elindult a konyhába.
- Na és... egy külsős mikortól javasolhat filmet a moziestére? - kérdezte Dean.
- Attól függ - válaszoltam. - Milyen filmre gondolsz?
- Nem is tudom - tűnődött Dean, majd elsimított
egy kósza hajtincset az arcából. - Például a Boogie Nightsra.7 - kérdezte.
Megráztam a fejem.
- Lorelait sosem tudnád rávenni.
- Nem rajong Marky Markért? - Dean rám nézett és elmosolyodott.
- Már a Magnóliára is rosszul reagált - magyaráztam, Dean pedig elnevette magát. - Csák ült és azt kiabálta: „Kérem vissza az életemet", aztán kidobtak minket a moziból. Mindent összevetve elég szórakoztató nap volt,
- Tényleg? - Dean közelebb húzódott hozzám.
- Tényleg - mondtam.
- Akkor kénytelen leszek előrukkolni egy másik filmmel - állapította meg Dean, és egyenesen a szemembe nézett.
Elfordultam, hogy egy pillanatig a filmet is lássam. Ez annyira jól sikerült, hogy tulajdonképpen megdöbbentem. Dean arra készül, hogy egy újabb moziestére eljöjjön hozzánk - az imént mondta. Megállapodtunk benne. Ez azt jelenti, hogy nem érezte szörnyen magát. Meg azt, hogy tetszem neki. Egy darabig még beszélgettünk, nevetgéltünk, aztán ismét Karcsira koncentráltunk.
Fészkelődtem egy kicsit, hogy kényelmesebben üljek, majd Dean levett egy párnát a kanapéról, és a derekam alá tette, hogy legyen minek nekidőlnöm.
- Kösz - mondtam.
Dean rám mosolygott, aztán tovább nézte a filmet.
Ezalatt jobban szemügyre vettem őt. Hirtelen felismertem, hogy teljesen egyedül vagyunk. Mi tartott anyának ennyi ideig? Dean újra felém fordult.
- Szia - mondta.
Nem bírtam elviselni a feszültséget.
- Mindjárt jövök! - mondtam, és talpra ugrottam Az anyukámat akartam. Azonnal!

12.

- Anya! - Kimentem a konyhába és az asztalra tenyereltem.

- Mi az? Mi a baj? - kérdezte, felpillantva a divatmagazinból, amit lapozgatott.
- Te mit művelsz itt? - döbbentem meg. - Bent kéne lenned a szobában, hogy megkönnyítsd a dolgomat!
- Megpróbálok rájönni, melyik fürdőruha passzol leginkább a mellméretemhez - közölte.
- Azonnal gyere vissza! - utasítottam.
- Mi történt? - kérdezte aggódva. - A zsákos fiú elszemtelenedett?
- Dehogy! - tiltakoztam. - Ott ül, nézi a filmet, egyszerűen tökéletes, és isteni az illata.
- Micsoda? - kérdezte.
- Jó illata van, eszméletlenül jól néz ki, én pedig megköszöntem neki, és...
- Várj, várj, várj! — szakított félbe anya. - Mit köszöntél meg neki?
- Hogy megcsókolt - magyaráztam.
Anya lemerevedve nézett rám.
- Megcsókolt? Megint? Mi az, most jött ki a börtönből, vagy micsoda?
- Nem. Nem most - mondtam. - Hanem a múltkor. A pultnál, a boltban.
- Ó, bocsi, felejtsük el a börtönös megjegyzést. Tehát. Várjunk. Ő megcsókol, te pedig megköszönöd neki? - Ahogy kimondta, még kínosabbnak tűnt az egész.
- Igen - ismertem be.
- Hát, ez nagyon udvarias dolog - mondta vigyorogva.
- Dehogy! - mondtam feldúltan. - Tök hülyeség. És fogalmam sincs, mit keresek itt, te pedig kint ülsz a konyhában. Miféle gardedám vagy te?
- Én? - Anya felemelte a két kezét. - Igyekszem nem a gardedámod lenni, hanem a barátnőd.
- Akkor kapcsolj másik fokozatba, mert totál ki vagyok bukva! - utasítottam.
Anya ismét elmosolyodott.
- Nagyon tetszik a fiú, igaz?
- Igen - bólintottam.
- Akkor jól van - mondta. - Nyugodj meg.
- Csak nem szeretnék még egy újabb ostobaságot csinálni vagy mondani - jelentettem ki. Ezt úgy értettem, hogy soha többé nem kéne Deanhez szólnom.
- Attól tartok, hogy szívügyek esetében az ostobaság elkerülhetetlen - mondta anya.
- Kérlek, gyere vissza! - könyörögtem.
- Jól van - egyezett bele anya -, menjünk.
Aztán belegondoltam, ez milyen benyomást keltene - már hogy kimentem anyáért, mert féltem kettesben maradni Deannel.
- Nem, nem mehetünk vissza együtt - mondtam. - Az túl nyilvánvaló lenne.
- Oké. Én megyek be előbb, te pedig... kimész a mosdóba - javasolta anya.
Szó szerint mindenre tudja a megoldást.
- Jó. Rendben. Mondd meg neki, hogy megmosom az arcom.
- Mert megettél egy halom cukrot - egészítette ki anya, hogy még hihetőbb legyen a történet. Ha több időnk lett volna, a cukorevési kényszeremet visszavezethettük volna egészen a gyerekkoromig. De egyelőre a rövid verzió is megtette.
- Nagyszerű. Nagyszerű - toltam anyát a nappali felé.
Majd kimentem a fürdőszobába, és megnyitottam a meleg vizes csapot. Belebámultam a tükörbe, amire felcsapott a gőz. Vajon ezt az arcot Dean megcsókolhatja még egyszer? Elzártam a vízcsapot, és visszamentem a nappaliba.

A film végén Dean indulni készült. Kimentünk a verandára, hogy elbúcsúzzunk egymástól.
- Mondd meg a mamádnak, hogy köszönöm a meghívást - mondta Dean. Egészen közel álltunk egymáshoz, a korlátnak támaszkodva.
- Sajnálom, ha furán jött ki az egész - mentegetőztem. - Mármint az, hogy az anyám áthívott, meg...
- Ugyan, dehogy! - szólt közbe. - Élveztem. Komolyan.
- Tényleg? - kérdeztem.
- Igen - válaszolta.
Egy pillanatig csak néztük egymást, majd közelebb hajoltunk egymáshoz, és ajkaink egy hosszú, édes csókban olvadtak össze.
- Köszönöm - szólalt meg Dean halkan. Mindketten elnevettük magunkat, majd elindult haza.
Amikor visszamentem a házba, anya már ágyban volt. Hanyatt feküdt, karját a szeme elé tette. Odakuporodtam mellé, fejemet a párnára hajtottam.
- Na, ez jól ment - mondta.
- Igen. Nem volt rossz - értettem vele egyet.
- Megaláztalak? - kérdezte.
- Nem tudom. - Megdörzsöltem a hasamat, ami még mindig tele volt. - Mit mondtál neki, amíg kint voltam a fürdőszobában?
- Hogy csinos vagy - válaszolta ártatlan mosollyal.
- Hazudsz - jelentettem ki.
- Hát, igen.
- Megyek, lefekszem. - Felültem és indulni készültem, de nem tudtam nem észrevenni, hogy valami zavara anyát. - Anya. Mi a baj? - kérdeztem.
- Semmi - felelte.
- De, van valami - erősködtem. Elég rosszul hazudott. - Ki vele. Mondd el.
- Semmi, csak... tényleg szerettem volna, ha elmeséled azt a csókot - vallotta be.
- Annyira sajnálom. Tényleg el akartam mesélni, esküszöm, csak megijedtem, és...
- Tudom. Nem haragszom. Csak szerettem volna hallani. Ez minden. - Egy kicsit odébb gurult az ágyon.
- Semmi baj. Jól vagyok. Csak túl sok karamellás csokit tömtem magamba. Bocsi. Na jó, neked holnap iskola, nekem munka. Úgyhogy... ideje aludni.
- Jól van - mondtam. - Jó éjszakát.
- Jó éjt, kicsim - mondta.
Kifelé menet visszafordultam az ajtóból.
- Anya?
- Tessék?
- Tudom, hogy így már kicsit esetlen, és abszolút esemény utáni, de...
Anya felült az ágyban, egyszerre vidámnak és egészségesnek tűnt.
- Kezdd az elején, és ha csak egy ici—pici részletet is kihagysz, halott vagy - jelentette ki.
Visszahuppantam az ágyra, anya pedig közelebb húzott magához, így szembe ültem vele.
- Te hol álltál? - faggatott.
- Abban a sorban, ahol a hangyairtók vannak - mondtam.
- Ó, az egy jó sor!
- Tudom. Lane is pont ezt mondta. Na mindegy, Dean épp dolgozott, és...
Körülbelül kilencvenedszerre meséltem el a sztorit.
Ötvenszer Lane-nek.

Harmincötször magamnak.
Négy naplóbekezdésben.
Végül pedig anyának, annak az embernek, akinek legelőször szerettem volna elmondani.

13.

Következő pénteken anya meg én a szokásos péntek esti vacsira mentünk a nagyszülőmhez, csakhogy most nagyapa nem volt otthon. Hiányoltam őt - vele közelebbi kapcsolatba kerültem; mint a nagymamámmal, habár nagyival jóval gyakrabban találkoztam, mint nagyapával'.
- Nagyapád felhívott tegnap este, és közölte, hogy mondjam meg neked, valami nagyon különleges ajándékot hoz neked Prágából - mondta nagyi, amikor hozzáláttunk a salátához.
- Nahát! - ámuldoztam. - Prágából? - Imádtam, hogy nagyapám ennyit utazik - állati jó sztorikat mesélt a külföldi útjairól. - Milyen csodálatos, hogy Prágába ment!
- Bizonyára kellemes - mondta nagyi. - Nagyon festői. Kastélyok mindenfelé.
- Tudtad, hogy a cella, ahol Václav Havelt fogva tartották, most diákszálló? - kérdeztem. - Kábé ötven dollárba kerül egy éjszaka. - Anyára néztem. - Te, majd ha elmegyünk a nagy, európai körutunkra, érinthetnénk Prágát, és aludhatnánk Václav cellájában. – Már nagyon vártam a nyári európai túrát.
- Természetesen - mondta anya. Kipiszkált valamiket a salátájából, amiket a tányér szélére tett. - Aztán elmehetünk Törökországba, és megszállhatunk azon a helyen az Éjféli Expresszből.
A nagymamám anyát bámulta.
- Lorelai. Mit művelsz?
- Megszabadulok az avokádótól - felelte anya.
- Mióta nem szereted az avokádót? - kérdezte nagyi. -Amióta megkérdeztem, „Pfuj, ez meg mi?", és te azt válaszoltad, „Avokádó".
- Inkább veled foglalkozom - fordult hozzám nagyi.
- Mesélj el mindent a Chilton jövő heti báljáról.
- Lesz bál? - csodálkozott anya.
- Te honnan tudsz a bálról? - kérdeztem nagyitól.
- Igen. Honnan tudsz a bálról? - kérdezte anya.
- Olvastam a Chilton hírlevelét - válaszolta nagyi büszkén. Állatira érdeklik a Chilton ügyei, ezenkívül jó barátnője az igazgatónk felesége, Bitty Charleston.
- Mióta jár neked a Chilton hírlevele? - kérdezte anya.
- Mint Rory neveltetésének aktív közreműködője, úgy gondolom, jogom van hozzá, hogy járassam a hírlevelet - magyarázta nagyi.
- Komolyan mondod? - kérdezte anya.
Nagyi bement a dolgozószobába a hírlevélért.
- Már csak azért is hasznos, mivel te nem olvasod a sajátodat - mondta, amikor visszajött. - Legalább egyikünknek tisztában kell lennie vele, mi történik Rory iskolájában.
-Én is olvastam a saját hírlevelemet - védekezett anya.
- Igazán? - érdeklődött nagyi.
- Úgy van - felelte anya. - Csak kicsit régebben.
Nagyi úgy tartotta a hírlevelet, hogy anya ne nézhessen bele. Az volt az érzésem, két kisgyereket figyelek.
- Milyen kép van a borítóján? - vizsgáztatta anyát

- Két szörnyen gazdag gyerek fényképe 1 vágta rá anya kissé túl hamar. Még mindig a salátáját piszkálgatta. - Skótkockás szoknyában - tette hozzá.

Nagyi megfordította a hírlevelet.

- Egy pettyes bagoly.

- Skótkockás szoknyában 1 ismételte anya mély meggyőződéssel.

Nehéz volt megállnom, hogy ne nevessek, de nagyi nagyon komolyan vette az egészet. Ha nem leszek elég óvatos, beszervez nekem valakit a chiltoni bálra. A világért se becsülném le őt.

-A bagoly veszélyeztetett állatfaj, és a Chilton adományokat gyűjt a megmentésükért - fordult felém nagyi mosolyogva. - Nagy összeggel támogattad őket, ha érdekel. - Nagyi megelégedett, győztes arccal ült vissza az asztalhoz.

- Anya, Rory nevében ne adakozz - tiltakozott anya. – Majd én.

- Hogy adakoznál, ha egyszer el sem olvasod a hírlevelet? - firtatta nagyi.

- Elolvastam a hírlevelet - erősködött anya.

- Azt sem tudtad, hogy adományt gyűjtenek - jegyezte meg nagyi.

- Ez egy magániskola, állandóan adományt gyűjtenek - érvelt anya sértődötten. - Ezt órán tanítják nekik. Legközelebb beülök rá, hogy tájékozottabb legyek.

- Na és mi lesz a baglyokkal? - kérdezte nagyi.

- Túlélik - válaszolta anya. - Ne féltsd őket!

- Hát, éppen nem úgy néz ki, kedvesem. Éppen ezért van szükségük adományokra - oktatta ki nagyi.

Esküszöm, ő meg anya órákig képesek lettek volna ezen a szinten csevegni.

De anya feladta, és felém fordult.

- Tehát, közeledik a bál.

- Igen - vontam meg a vállam -, de nem hiszem, hogy elmegyek.

- Badarság - intett le nagyi. - Persze, hogy elmész!

Nem szóltam egy szót se. Kivárok.

- Anya, ha Rory nem akar elmenni, akkor nem kell elmennie - szögezte le anya.

- Nem látom be, mért ne akarna elmenni - értetlenkedett nagyi. Úgy láttam, itt az alkalom, hogy kimenjek.

- Hozok még egy kólát - mondtam, és hátratoltam a székemet.

- Szóval, mért nem említetted a bált? - kérdezte anya Stars Hollow-felé menet a kocsiban.

- Mert nem megyek el a bálba - feleltem.

- Na jó. De miért nem mész el a bálba? - tudakolta anya.

-Mert utálom a bálokat - jelentettem ki. Figyeltem a kis hópelyheket, amelyek megtapadtak a szélvédőn.

- Jó válasz - bólintott, és először úgy tűnt, egyetért velem. Majd így folytatta: - Leszámítva azt a tényt, hogy valójában még sosem voltál bálon.

- És? - kérdeztem.

- És nincs összehasonlítási alapod - magyarázta.

- Nincs. De el tudom képzelni. Márpedig elképzelni magamat egy ünnepi bálon a sznob évfolyamtársaim társaságában, őszintén szólva nem valami izgalmas.

- Igen, ez igaz - értett velem egyet. - De mégsem egészen, hiszen még nem vettél részt egy bálon sem, véleményedet pedig arra alapozod, hogy egyszer láttad éjszaka a Tizenhat gyertyát.

- És? - kérdeztem újra.

- És legalább előállhatnál egy alapos érvvel, mielőtt úgy döntesz, hogy utálod a bálokat - érvelt.

Ez fura volt, éppen anyától.

- Higgy nekem, utálni fogom - mondtam. - Zsúfolt lesz és uncsi, a zene béna lesz, és mivel az iskolában senki nem szeret, a háttérben fogok ácsorogni, hallgatom a 98 Degreest, és végignézem, ahogy Paris és Tristin összevesznek azon, melyikük rúghat először belém.
- Oké, vagy nagyszerű lesz és izgalmas, a táncparketten fogsz álldogálni, Tom Waitst hallgatod, miközben egy hihetetlenül jó pasi olyan szemérmetlenül bámul, hogy fel sem fog tűnni, Parist és Tristint medvék falták fel - mondta anya nagy meggyőződéssel.

Ez jól hangzott. Vajon vannak grizzlik Hartford közelében?

- Milyen pasi? - kíváncsiskodtam.
- Ó, nem is tudom. Talán az, amelyik a fáinkon tanyázik egész nap, alig várva, hogy hazaérj.
- Dean nem tanyázik a fáinkon - mondtam neki.
- Múlt héten bevágta a fejét az egyik ágba, amikor túl gyorsan léptem ki a házból - közölte anya.

Ahogy elképzeltem Deant, amint bevágja a fejét egy ágba, elmosolyodtam.

- Mért érdekel hirtelen, hogy elmegyek-e vagy sem?
- kérdeztem anyától.
- Nem érdekel, hogy elmész-e vagy sem - mondta. - De nem akarom, hogy kihagyj egy ilyen élményt pusztán azért, mert félsz.
- Hogy én félek? - csodálkoztam. - Mégis mitől? - Kibámultam a kocsi ablakán.
- Hogy elhívd rá Deant. Attól, hogy esetleg nemet mond - mondta anya. - Meg attól, hogy egy csapat olyan gyerekkel vegyél részt a bálon, akik egyelőre még nem fogadtak el - folytatta. - Vagy attól, hogy rájössz, nem lenne szabad nagy nyilvánosság előtt táncolnod.
- Jól van, jól van, értem! - Muszáj volt leállítanom.
- Figyelj, tudom jól, hogy nem vagy egy Miss Patty- féle kislány, és mégis szeretlek. De néha azon tűnődöm, vajon azért nem veszel részt semmiben, mert tényleg nem akarsz? Vagy azért, mert túl félénk vagy? Ha azért nem akarsz elmenni a bálba, mert tényleg nincs hozzá kedved, és nem azért, mert félsz valamitől, akkor ez volt az utolsó, hogy szóba hoztam, ígérem.

Egy percig elgondolkoztam azon, amit anya mondott.

- Nincsen ruhám - nyögtem ki végül.
- Varrhatok neked egyet - ajánlotta anya.
- Komolyan? - kérdeztem.
- És veszünk hozzá egy pár új cipőt, meg új fülbevalót. Elmész a fodrászhoz... - Anya nagyon izgatottnak tűnt.
- Nem tartasz majd idiótának? - kérdeztem.

Anya a homlokát ráncolta.

-Attól függ, milyen frizurát választasz. - Rám pillantott. - Ez a bál még jól is elsülhet.

Ezzel eldőlt. Csak így. Elmegyek a bálba.

Már csak meg kell kérnem Deant, hogy tartson velem.

14.

- Nemet fog mondani.
- Mért mondana nemet? - kérdezte Lane.
- Mért mondana igent? - kérdeztem vissza.

A Fő utcán sétáltunk szombaton, nagyjából nulla fokos hidegben.

- Rory, figyelj rám - kezdte Lane semmi értelme annak, hogy barátod legyen, ha nem tudod rávenni, hogy elkísérjen a bálba.
- Nem a barátom - javítottam ki.
- Tényleg nem - ironizált Lane.
- Nem az.
- Akkor micsoda? - kérdezte.
- Ő az én... férfi látogatóm.
- Hát jó, Blanche - nevetett.
- Gőzöm sincs, hogy micsoda, de nem a barátom - győzködtem. Ebben persze nem voltam túlságosan jó, mivel tulajdonképpen még sosem volt barátom. Párszor csókolóztunk. Egyszer megnéztünk egy filmet. És kaptam tőle egy szülinapi ajándékot, amit azóta sem vettem le a csuklómról.
- Szerinted a barátom? - kérdeztem Lane-től.
Lane összedörzsölte két egyujjas kesztyűbe bújtatott kezét.
-Azt hiszem, ha ez nem egy barát-barátnő dolog, akkor nem töltenétek azzal az időtöket, hogy vadidegeneket csókolgattok.
- Barátnő - mondtam.
- Te - mondta Lane.
- Barát - mondtam.
- Ő - mondta Lane.
Megráztam a fejem.
- Nem, ez olyan furán hangzik.
- Figyelj, beszéltetek már arról? - érdeklődött Lane.
- Igen, Lane - közöltem vele. - A gyereket a gólya hozza.
- A másikról - helyesbített Lane.
- Milyen másikról? - tudakoltam.
- Most már együtt járunk néhány hete, hol tartunk, mit jelentünk egymásnak, ha egy másik lány randira hív, elmennél-e vele...
- Honnan tudsz ennyi mindent erről? - ámuldoztam.
-Akinek lehet, az csinálja. Akinek nem lehet, az tanítja - mondta Lane.
Megálltunk az áruház előtt és benéztem az ablakon. Dean épp a pénztárnál állt, csupán néhány méterre tőlünk.
- Ott van - közölte Lane.
- Inkább később visszajövök - mondtam, majd megfordultam.
- Nem, ezen most kell túlesned.
- Miért? - kérdeztem.
- Mert nemsokára haza kell mennem, anyám pedig kidobta a tévét, amikor rajtakapott, hogy a V.I.P.-t nézem. Unatkozom, szükségem van a szórakozásra - magyarázta Lane.
- Na jó, rendben - adtam be a derekam.
- Sok szerencsét - mondta. - Ja, és Rory!
- Tessék?
- Ne felejts el artikulálni - kérte. - Majd innen szájról olvasok.
Rámosolyogtam, majd bementem a boltba, ahol Dean épp egy kartondobozt tartott a kezében.
-Á, szia - vigyorgott. Úgy tűnt, örül, hogy lát engem.
- Nem érsz rá - jegyeztem meg tétován.

- Csak ki kell raknom a friss zöldbabszállítmányt a polcokra - mondta Dean. - Segítesz?
- Igen. Persze. Imádok zöldbabot pakolni
- Oké - hagyta rám, mintha nem lennék komplett. - Gyere velem.
Szívesen, gondoltam, majd kullogni kezdtem Dean mögött.
- Dolgozol szombatonként is? Kiment a fejemből.
-Az attól függ. Néha bejövök, ha nincs más programom. - Letette a dobozt, és elkezdte kipakolni a konzerveket. - Miért?
-Csak úgy - mondtam. - Figyelj csak... szóval... van egy ilyen izé a sulimban jövő szombaton. Vagyis nem az iskolában van, de az iskolám rendezi.
- Micsodát? - érdeklődött Dean.
Eddig istenien kezdtem. Lenyűgöző volt.
- Hát, ez olyasmi, ahová az ember elmegy, és szól a zene, és elvárják, hogy kiöltözz meg táncolj, és van csirke is.
- Csirke? - kérdezte Dean.
- Konkrétan nem tudom, hogy van-e csirke, de ezeken a bigyókon rendszerint feltálalnak csirkét, mert valószínűleg olcsóbb és többen szeretik, vagyis a csirkét választani igazán nem téves logikai következtetés. - Összevissza hadováltam. Ha Lane megpróbálna a számról olvasni, tökéletesen meg lenne zavarodna - ahogy Dean is megvolt.
- Elvesztettem a fonalat - mondta Dean bocsánatkérő mosollyal.
- Bál lesz - foglaltam össze röviden.
- Á! - Felkapta az üres dobozt, és elment mellettem, hogy magához vegye a következőt, amit ki kellett pakolnia.
- Nem mintha majd[7] meghalnék, hogy elmehessek, vagy ilyesmi - magyaráztam -, de új vagyok az iskolában, és a Chiltonban rém komolyan veszik, hogy részt vegyünk a társasági életben. - Most meg mit művelek? Idézem az iskolai házirendet? Megőrültem?
- Vagyis... arra kérsz, hogy menjek el veled a bálba? -kérdezte Dean.
- Nem - hazudtam. - De. Mármint ha lenne kedved menni, én is elmennék.
Dean elnevette magát.
- Az érdekes lenne, tekintve, hogy a te iskolád.
- Igaz. Tehát... van kedved hozzá?
- Őszintén? - kérdezte Dean, és elindult a következő dobozért.
- Igen - mondtam.
- Még soha életemben nem voltam bálban - ismerte be.
Megkönnyebbültem, hogy ezt mondja.
- Azért, mert unalmas? - kérdeztem.
- Igen. Meg azért, mert nem tartozik a kedvenc időtöltéseim közé. - Dean megfordult és rám nézett.
- Nem szeretek nyüzsögni.
- Értem. - Tehát nemet mondott: - Részemről oké. Kérek szépen még babot.
Próbáltam a konzervrakodásra összpontosítani, hogy leplezzem a csalódottságomat.
- Te el szeretnél menni, igaz? - kérdezte Dean, és odalépett hozzám.
- Nem, dehogy - füllentettem. - Egyáltalán nincs kedvem hozzá. Csak hangosan gondolkodtam.
Dean néhány másodpercig nem szólt egy szót sem. Majd azt mondta:
- Tessék?
- A bálra - kérdezte Dean. - Miben kell mennem?
- Amiben akarsz - mondtam felvidulva.

- Ne mondd már!
- De, tényleg - erősködtem. - Amiben kényelmesen érzed magad.
- Rory...
- Persze egy nadrág nem ártana - tettem hozzá.
- Rory...
- Zakó, nyakkendő - adtam meg magam.
- Ó, Jézusom - sóhajtott Dean.
- De feltehetőleg az is elég, ha csak zakót veszel fel, nyakkendő nélkül - nyugtattam.

Dean vállat vont.

-Hát jó.

- Komolyan?
- Igen.

Két kezemet a nyaka köré fontam, és megcsókoltam.

- Köszönöm! - mondtam.

-Szívesen - válaszolta, majd kifelé indultam a boltból.

Lane még mindig odakint álldogált, ezért felfelé fordított hüvelykujjal jeleztem a sikert a kirakatüvegen keresztül. Örömében ide-oda kezdett hintázni a sarkán. Amikor kiértem, izgatottan felsikoltottunk, és a kávézóba menet mindent elmeséltem neki.

Időnként az az érzésem támadt, ennek az egésznek feleannyi értelme nem lett volna, ha utána nem oszthatnám meg a történteket Lane-nel.

P ár nappal később árulni kezdték a jegyeket a Chilton téli báljára. Tristin állt az asztalnál, hogy megvegye a jegyeit, Paris szedte be a pénzt.

- Felteszem, kettőt kérsz - mondta Paris.
- Helyes a feltevés - válaszolta Tristin.
- Kit viszel magaddal? - érdeklődött Paris.
- Miért, szabad vagy? - cikizte Tristin.

Ez megdöbbentette Parist, és nyugtalan lett.

- Én... izé...
- Az jár a fejemben - szakította félbe Tristin -, hogy már nem lehetsz szabad, hiszen nyakunkon a bál. -

Azzal Tristin kifizette a jegyeket, és elindult a sor mellett, amiben én is álltam, és Mary McCarthy A csoport című regényét olvastam.

- Már megint olvas - jegyezte meg Tristin, amint megállt mellettem. - Milyen vadregényes.
- Minden jót, Tristin - mondtam.
- Nem értetted a regényes viccemet? - kérdezte. - Mert...
- Mondom, minden jót - vágtam közbe.
- Te mit csinálsz itt? - kérdezte, és nem ment odébb, pedig bíztam benne.
- Szeretek sorban állni - mondtam, majd a könyvembe mélyedtem.
- A fiú dolga megvenni a jegyeket - szólt Tristin.
- Komolyan? - kérdeztem. - És Susan Faludi tud erről?

Tristinnek persze fogalma sem volt róla, hogy Susan Faludi egy keményvonalas feminista, aki egy másodpercig nem bírná őt elviselni.

- Kivéve persze, ha nincs fiú - tette hozzá.
- De - világosítottam föl -, van fiú.
- Csóró srác - következtetett Tristin, ahogy előrébb ment a sor.

- Most erre mit mondjak? Bírom a csóró srácokat - közöltem vele. - Ezenkívül slampos. Kopaszodik. Sörhasa van. A gatyája pedig lecsúszik hátul, és jól kilátszik az alsógatyója. Na, hát ettől totálisan tűzbe jövök.
Tristin a fejét ingatta.
- Szóval, ki az?
- Jesszusom, hány nyelven kell még elmondanom, hogy semmi közöd hozzá? - kérdeztem.
Ám Tristin továbbra sem mozdult onnan, és követett, ahogy előrébb léptünk.
- Ebbe a suliba jár?
- Nem, nem ebbe. - Magam elé néztem.
- Aha - Tristin megigézve meredt rám. - Na ja, be kell vallanom valamit. Nekem nincs párom.
- Úgy hallom, Squeaky Fromme-ot hamarosan feltételesen szabadlábra helyezik. Tudod, ő az, aki merényletet követett el Gerard elnök ellen - mondtam neki. - Nem ártana elgondolkodnod rajta.
- Valójában az jutott eszembe, esetleg eljöhetnél velem.
- Dehogy jutott - intettem le.
- De igen! - esküdözött.
Szúrós szemmel néztem rá.
- Nem jutott eszedbe, mert nem vagy hülye.
- Nahát, köszönöm. - Úgy tűnt, ez elégedettséggel tölti el.
- Talpnyaló és becstelen igen - tettem hozzá -, de hülye nem. Ahhoz pedig, tekintve a múltunkat, elég hülyének kell lenned, hogy azt hidd, én valaha is, nem számítva, ha egy széf vagy zongora esik a fejemre, el akarnék veled menni akárhová. Az életben - tettem hozzá a nyomaték kedvéért.
Tristin pislantott egyet-kettőt.
- Jó, rendben. Elviszem Cissyt.
Újra a könyvembe néztem.
- Majd küldök neki egy részvéttáviratot.
- Jó. De ő legalább nem a saját jegyét fogja megvenni - gúnyolódott, majd odébb állt.
Odaléptem az asztalhoz.
- Kettőt kérek - mondtam Parisnek, és átnyújtottam neki a pénzt.
Paris rám nézett.
- Idióta - mondta mérgesen.
- Hogy mondtad? - döbbentem meg.
- Halál kedvesen beszélt veled, te pedig egy utolsó szemét voltál - fröcsögött.
- Ha ennyire tetszik Tristin, menj vele a bálba te - vágtam vissza. Erre már Paris sem tudott mit mondani. Csak megrázta a fejét.
- Nem tudok visszaadni - közölte.
- Majd később megadod.
- Mi vagyok én, bankautomata? Várd meg a visszajárót. - A mellette ülő sráchoz fordult, akinek az volt a dolga, hogy Parisnek segítsen. - Kérek aprót! - vakkantott. - Azonnal!
A fiú felugrott, és elrohant valahová apróért, totális frászban attól, hogy Parist kell kiszolgálnia.
- Kizárt, hogy Tristinnél jobb pasit találj magadnak - folytatta és felnézett rám.
- Annyi baj legyen - mondtam.
- Valószínűleg egyáltalán nincs párod -jegyezte meg Paris. - A bál éjszakáján majd nyilván ágynak dönt valami ritka influenza, ami csak a lúzereket fertőzi meg.
Ez volt a leghosszabb, legbosszantóbb jegyvásárlás, amit életemben átéltem.

- Tudod mit? - mordultam rá. - Nem kérem a visszajárót. A pénz csak felszínessé teszi az embert. - Éppen elindultam, amikor a rohangászó fiú visszatért néhány bankjeggyel, amit átadott Parisnek.
- Itt a visszajáró! - kiáltott Paris. Én azonban csak mentem tovább.

15.

Hamar eljött a bál estéje.
- Gyere már! - kiáltott anya, miközben készülődtem.
- Rendbe szedem magam! - kiabáltam vissza. Igazából már az utolsó simításokon is túlvoltam, és a tükör előtt állva bámultam magam. Vállpánt nélküli fényes, zafírkék ruha volt rajtam. A térdemig ért. Ava Gardner és kísérőjeként a középkorú Frank Sinatra mehettek ilyesmiben egy koktélpartira 1955-ben. A hajam kontyba volt fogva, a nyakamban csillogó gyöngysort viseltem.
- Tizenhat éves vagy, és a bőröd olyan, mint egy baba popsija! - kiáltotta anya a kanapéról. - Nincs mit rendbe szedni rajta! - Fájt a háta már egy nappal azelőtt, hogy befejezte a ruhámat, és már a mozgás is nehezére esett. Szörnyű érzés volt, hogy magára hagyom, de a világért nem engedte volna, hogy elmulasszam a bált. És csak néhány órán át leszek távol, aztán ha hazajöttem, lesem minden kívánságát. Felálltam és kimentem a nappaliba.
- Jól van, jól van, jövök már - mondtam, és kimentem hozzá.
Anyának szó szerint leesett az álla, mikor meglátott.
- Anyám! Olyan vagy, mint akire varázspálcával suhintottak.
- Ez a ruha csodálatos! - mondtam, majd enyhén megpördültem, hogy a térdemnél érezzem az anyag suhogását. - Felülmúltad önmagadat.
- Marhajói néz ki, édesem. Gyönyörű vagy benne - áradozott anya. - Gyere ide.
- Mi az? - kérdeztem.
- Egy kósza tincs - mondta.
Közelebb mentem hozzá, és a dohányzóasztalnak támaszkodva előrehajoltam. - Igazítsd meg, légyszi.
- Hmm. Azt hiszem, leginkább a cipődet bírom - jelentette ki a fekete Doc Martens-bakancsomra mutatva.
- Magas sarkúban fáj a lábam - magyaráztam.
- A szépségért meg kell szenvedni - felelte.
- Elviszem magammal - mondtam.
- Vedd fel most, és hagyd, hogy a lábad teljesen elzsibbadjon -javasolta anya.
- Ez beteges - bosszankodtam.
- Menj, hozd ide a hajlakkot - mondta.
Amint bementem a szobámba, megszólalt a csengő, majd belépett Sookie, aki mexikói kaját hozott nekünk. Amikor visszamentem a hajlakkal, Sookie majdnem elájult.
- Uramisten! Valóságos filmsztár vagy! Nem viccelek. Az este folyamán feltétlenül le kell menned egy lépcsőn! - utasított. - A filmsztárok mindig lépcsőkön mennek le.
Anya kinyújtotta a kezét a hajlakkért.
- Na jó, hadd fújjalak be egy kicsit, amíg megpróbálod kitalálni, mit akart ezzel Sookie.
- Egy tapodtat se mozdulj! - szólt rá Sookie anyára.
- Majd én. - Azzal felemelte a hajlakkos flakont, megnyomta a tetején a gombot, és szembefújta magát. - Ááá! - kiáltotta, és hevesen pislogni kezdett.
- Jaj, ne! Jól érzed magad? - aggódtam.

- Naná! Jól vagyok. Tessék, szívem, add oda anyádnak. - Sookie csukott szemmel maga elé tartotta a flakont. - Összeragadtak a szempilláim - mondta, majd kitámolygott a konyhába.

Anya megkért, hogy vigyázzak a tacóra, ezért letakartam egy szalvétával. Ezután befújta a hajamat. Illatfelhő képződött a fejem fölött.

- Jó ég! - ziháltam.

- Ez elegendő lesz hat lassú táncra, négy közepes tempójúra és egy lambadára. Ha viszont pogózni készülsz, a helyedben vinnék még egy kabátot.

- Kibírom nélküle - mondtam.

A konyhában Sookie még nagyobb kárt tett magában, ezért berohantam, hogy segítsek vizet fröcskölni a szemébe, amíg végül rendbe nem jött. Pislogott egyet-kettőt, majd elmosolyodott. Fogtam egy papírtörlőt, begyűrtem a ruhám elejébe, majd elvettem egy tacót. Megint csöngettek, és hallottam, hogy megérkezik a nagymamám.

- Rory! Gyere ide, kérlek! - kiáltott.

- Szia, nagyi - mondtam, miközben a tacót rágcsálva beléptem a nappaliba.

-Túl régóta él veled - közölte anyával, miközben lesújtó pillantással méregetett engem.

- Oké, Rory, vedd le a partedlit, tedd le a tacót, menj, vedd fel a cipődet, majd gyere vissza, hogy nagyi lefényképezhessen - mondta anya.

- Rendben - válaszoltam. Bementem a szobámba, levettem a bakancsomat meg a papírtörülköző partedlimet, és belebújtam a magas sarkú cipőbe. Utoljára megnéztem magam a tükörben, majd visszamentem a nappaliba.

- Itt is van - mondta anya, mikor visszatértem. - Anya, bekapcsoltad a fényképezőgépet?

- Istenem! - ámuldozott nagyi, amikor meglátott. - Káprázatos vagy! - Ezután egy halom fényképet készített rólam. - Mosolyogj! - mondta. - Jaj, annyira örülök, hogy úgy döntött él, veszel neki egy ruhát! - áradozott anyának.

Már éppen ki akartam javítani, hogy a ruhát anya varrta nekem, amikor odakintről dudálás hallatszott.

- Ez Dean! - mondtam izgatottan.

- Gyere ide, gyere ide! - szólt anya. Odaszaladtam, és megpusziltam, mielőtt elindultam volna. - Érezd magad nagyon jól! - mondta.

- Részletesen beszámolok az egész estéről, megígérem - fogadkoztam. - Szia, nagyi! - mondtam, majd neki is adtam egy puszit.

- Hová mész? - érdeklődött.

Megfordultam.

- A bálba.

- Nem rohanhatsz rögtön az ajtóhoz, ha egy fiú dudál - jelentette ki.

- Anya, jó ez így! - szólt közbe anya.

- A legkevésbé sem jó - ellenkezett nagyi. - Ez itt nem autósbüfé, Rory pedig nem sült csirke.

- Nagyi, én mondtam neki, hogy dudáljon - magyaráztam. - Ebben egyeztünk meg.

- Nem érdekel, mit mondtál neki - folytatta. - Ha el akar vinni a bálba, idejön az ajtóhoz, bekopog, jó estét kíván, majd belép egy pillanatra, ahogy civilizált emberi lényeknél szokás.

- Ugyan, anya, ez butaság. Már találkoztam vele - védett meg anya.

- Én viszont nem - jelentette ki nagyi. - Megvárjuk, amíg bejön érted.

- De fogalma sincs, hogy ezt várjuk el tőle.

- Majd rájön - mondta nagyi nyugodtan. Naná, még szép, hogy ő nyugodt.

Dean még kétszer dudált, miközben én fel-alá járkáltam a nappaliban, és úgy éreztem magam, mint aki csapdába esett.
- Nem valami eszes fiú, igaz? - kérdezte nagyi. Megálltam, amikor lépteket hallottam a verandára vezető lépcső irányából. Aztán megszólalt a csengő. Az ajtóhoz szaladtam.
-Ne rohanj! - figyelmeztetett nagyi. - Egy hölgy sosem rohan.
Lelassítottam.
- Szia - mondtam, amikor kinyitottam az ajtót.
- Szia! Azt hittem, azt beszéltük meg, hogy dudálok - mondta Dean zavartan.
- Tudom - hebegtem -, ne haragudj.
- Fiatalember! Fáradjon be, kérem - invitálta nagyi.
Megfordultam, és észrevettem, hogy mögöttem áll az előszobában. Vetettem Deanre egy bocsánatkérő pillantást, amikor belépett a házba. Szeretem a nagymamámat, de néha rémesen erőszakos tud lenni.
- Szia, Dean! - kiáltott anya a kanapéról. - Bemutatom anyámat, Emily Post illemtanárt.
- Emily Gilmore - javította ki anya, miközben szemügyre vette Deant.
- Jó estét - mondta Dean.
- Üdvözlöm. - Nagyi továbbra is árgus szemekkel vizslatta.
- Oké, ennyit a dumcsiról. Na, tűnjetek el - mondta anya Deannek meg nekem. - Erezzétek jól magatokat.
- Tizenegyre legyél itthon - közölte nagyi szigorúan.
- Éjfélre - súgta anya hangtalanul.
- Szia, nagyi! Szia, anya! - kiáltottam.
Félúton jártunk Hartford felé, amikor kezdtem bepánikolni. Mit művelek? Annyira kellemetlen lesz az egész, és mindenki Deant meg engem fog bámulni. Paris már bizonyára csokorba szedte a sértéseit. Deanhez fordultam, és azt mondtam:
- Akár el is felejthetjük az egészet.
- Rendben - mondta Dean enyhén összezavarodva.
- Elvégre csak egy bál, nem nagy ügy - folytattam.
- Nekem nem hiányzik - értett egyet Dean.
- Na és az iskolatársaim? Rémesek. Láttad a Kívülállókat? - kérdeztem tőle.
Dean elmosolyodott.
- Igen, láttam.
- Olyan vagyok, mint a szegény kis Ponyboy - mondtam, mire Dean elnevette magát. - Bár azt hallottam, az épület gyönyörű - folytattam. - Régi és történelmi. Egy percre azért beugorhatnánk.
- Rendben - felelte Dean.
- Vagy ne - gondoltam meg magam. Miért kezdtem el egyszerre rettegni az egésztől?
- Úgy is jó - hagyta rám Dean.
- Fogalmam sincs, hogy legyen - bizonytalankodtam. - Mért nem tudok dönteni? Ez olyan hülyeség. Te mit gondolsz?
-Azt gondolom... - rám pillantott -, hogy bámulatosan nézel ki.
Deanre néztem és elmosolyodtam.
- Hát, néhány percbe talán nem fogunk belehalni - döntöttem végül.

16.

Körülnéztem az álomszép bálteremben, ahol a Chilton diákjai elegánsan kiöltözve lézengtek. Ez fura volt. Rendszerint csak egyenruhában láttam őket. Nehezemre esett felismerni az embereket. Reménykedtem benne, hogy én is inkognitóban maradhatok.

Többtucatnyi asztalt állítottak fel, mindegyiken egy kis lámpa világított, melyeket az asztali virágdíszek közepébe helyeztek. Szólt a zene, néhányan táncoltak, mások sétálgattak, és voltak, akik az asztaloknál ülve eszegettek, beszélgettek.
- Nagyon jó kis terem - jegyeztem meg, amint ámuldozva körülnéztem a kastélyban. Dean meg én betettük a kabátunkat a ruhatárba, majd megálltunk egymás mellett, és körbepillantottunk a hatalmas helyiségben.
- Történelminek tűnik - állapította meg Dean.
- Áldom az illetőt, aki ezt a helyet javasolta - mondtam.
- Na, menjünk, mutassuk meg magunkat, aztán húzzunk el - indítványozta Dean.
- Elmehetünk - egyeztem bele tétován.
- Vagy előbb táncolhatunk egyet - javasolta Dean, észrevéve a hezitálásomat. - Csak izgulok egy kicsit.
Rámosolyogtam.
- Akkor egy lassút?
- Az jó ötlet. - Dean megfogta a kezem, és elindultunk a táncparkett felé. Útközben Louise és Madeline tartóztatott fel minket, Louise szemérmetlenül végigmérte Deant. Ám Dean vette a lapot, és értésére adta, hogy együtt vagyunk, karját a derekam köré fonta. Louise megunta a dolgot, majd Madeline-nel együtt odébbállt.
- Csípem a ruhádat - szólt vissza Madeline a válla fölött.
- Kösz - mosolyodtam el.
Továbbmentünk a táncparkett felé, amikor belebotlottunk Parisbe és a kísérőjébe.
- Látom, eljöttél - közölte Paris meglepetten.
- Tőled vettem a jegyet - juttattam eszébe.
- Jacob vagyok - mutatkozott be Paris kísérője.
- Szia, én meg Rory - mondtam. - Ő itt Dean.
- Elnézést - dühöngött Paris. Ő meg Jacob arrébb mentek, majd Paris ezt mondta neki: - Ezek nem a barátaink.
- Én csak udvarias voltam - magyarázta Jacob.
- Ne legyél az - utasította Paris.
Egymásra néztünk Deannel.
- Szóval ez volt Paris - állapította meg.
- Igen - hagytam helyben -, ő volt az.
- Jó fejnek tűnik - tette hozzá.
- Ó, hogyne. De mennyire! - Megérkeztünk a táncparkettre.
- Na jó, ez a táncdolog nem éppen olyasmi, amit szeretnék megszokni, vagy szeretném, ha megjegyzéseket tennél rá - szabadkozott Dean.
Két karomat a vállára tettem, az ujjaimat pedig összekulcsoltam a nyakán.
- Ez rám is érvényes - nyugtattam meg, amint Dean a csípőmre tette a kezét.
Belekezdtünk egy lassú táncba.
- Figyelj csak, ha megcsókollak, itt terem egy apáca és kipenderít a teremből? - kérdezte Dean.
- Ez nem katolikus iskola - válaszoltam.
- Tehát megcsókolhatlak.
- Igen. Megcsókolhatsz.
Megcsókolt.
- Na, kis kívülálló, boldog vagy? - kérdezte.
- Igen - mondtam mosolyogva. - Boldog vagyok.
Egy kis idő elteltével szünetet tartottunk. Dean elment, hogy üdítőt hozzon mindkettőnknek, és ahogy megfordultam, szembetaláltam magam Jacobbal.
- Szia. Rory, igaz? - kérdezte.
- Igen - válaszoltam. Paris a kísérőjét küldi ide, hogy sértegessen? Mi az, szabadságra ment?
- Jól szórakozol? - érdeklődött Jacob.
- Igazából jól. És te?
- El vagyok - mondta Jacob, majd körülnézett a teremben. - Mondd csak, az a srác a barátod volt?

- Ó... izé... nem tudom. Nem vagyok biztos benne - mondtam neki.
- Nem vagy biztos benne? - csodálkozott Jacob.
- Nem. Mármint még csak rövid ideje járunk, úgyhogy...
- Szóval még mindig van hely a táncrendedben - állapította meg.
Hely a táncrendemben ?
- Tessék? - kérdeztem.
- Van kedved táncolni? - Azzal Jacob közelebb lépett hozzám.
- Ó! Kösz, nem - ráztam meg a fejem.
- Azért megadhatnád a telefonszámodat - jegyezte meg.
- Minek? - kérdeztem.
- Hogy felhívjalak - válaszolta, mintha ez nyilvánvaló lenne. Nem értettem.
- Már bocs, de nem Parisszel vagy itt? - kérdeztem.
- De - bólintott.
Talán szótagolnom kellett volna neki? Miféle srác az ilyen? Még Paris sem érdemelt meg egy ilyen léhűtőt, mint ez.
- Akkor talán nem kéne itt álldogálnod és az én számomat elkérned - tettem helyre Jacobot.
- Miért? Paris az unokatesóm - magyarázta birkaszerű nevetéssel.
- Az unokatesód? - kérdeztem.
- Igen - ismerte el.
- Paris az unokatesód - ismételtem el, csak hogy biztosan tudjam, jól hallottam. - A rokona vagy. - Még volt pofája azzal vádolni engem, hogy nem bírok egy valamirevaló pasit elhozni a bálba! Amikor ő az unokatestvérével jött!
- Igen - mondta Jacob.
- Jacob? - mosolyodtam el - Nagyon örülök, hogy megismertelek. Remélem, kellemes estéd lesz. - Megfordultam és elindultam, hogy megkeressem Deant. Egyelőre az este sokkal jobban alakult, mint képzeltem.
Vágy fél órával később Dean meg én az asztalunknál ücsörögve pihentünk. Levettem a magassarkúmat, és feltettem a székre a lábamat. A cipőmet bámultam.
- Hogy lehet ilyen gonosz valami, ami ennyire szép?- tűnődtem.
- Ennyire rémes? - kérdezte Dean.
- Sosem éreztem még ehhez fogható fájdalmat. Azt hiszem, ezzel hivatalosan is beléptem a nőtársadalom klubjába.
- Durva egy klub lehet - mondta együttérzőn Dean.
- El akarsz menni?
- Unatkozol - állapítottam meg. - Bocsi. Igen. Menjünk el most rögtön.
- Nem unatkozom - tiltakozott Dean. - Csak tudod, arra gondoltam, még mindig van egy kis időnk, megihatnánk valahol egy kávét... együtt lóghatnánk, sétálhatnánk. Csak mi ketten.
Elmosolyodtam.
- Az klassz lenne.
Dean elment a kabátjainkért, majd hirtelen Paris bukkant fel az asztalnál.
- Na, hány embernek mondtad el eddig? Négynek? Ötnek? - kérdezte, és előrehajolt, hogy szemtől szembe vallathasson. - Mindenkinek?
- Te meg miről beszélsz? - döbbentem le.
- Tudod, hogy Jacob az unokatestvérem, így végre szereztél annyi muníciót ellenem, hogy bosszút állj, igaz? - Paris hangja minden szónál élesebbé vált. Közelítette a hisztéria szintjét.
- Eszemben sincs rajtad bosszút állni - hűtöttem le -, csak nem akarok a közeledben lenni.
- Most már az egész iskolában szétkürtölheted, hogy Paris Geller nem tudott pasit szerezni a bálra - üvöltötte, ha lehet még hangosabban. Idegesen a táncparketten állókra pillantottam. - Mondd csak el nekik, hogy nem volt senkije, de mivel nem tehette meg, hogy nem megy el, rá kellett vennie az anyját, hogy kérje meg az unokatestvérét, Jacobot, hogy vigye el a bálba, és ezért cserébe még a benzinpénzt is ki kellett fizetnie neki - őrjöngött. - Rajta! Mondd csak el!
- Fölösleges - mondtam halkan -, megtetted te magad.

Paris kiegyenesedett és körülnézett. Mögötte vagy húsz pár figyelte őt lemerevedve. Közéjük furakodott, és kirohant.
Annak ellenére, hogy mennyire megkeserítette az életemet, megsajnáltam. Nyilvános megaláztatást soha nem kívánnék senkinek.
Megláttam, hogy a terem túlsó oldala felől Dean érkezik a kabátjainkkal, ám megállt beszélgetni valakivel. „Tristinnel?" - gondoltam, ahogy őket néztem. Dean Tristinnel beszélget? Ennek semmi értelme nem volt.
Odamentem, hogy megtudjam, miről van szó.
- Helló! Mi újság? - kérdeztem, és igyekeztem lazának tűnni.
- Semmi - felelte Tristin. - Csak ismerkedem a barátoddal.
- Eddig jól megy - tette hozzá Dean. - Nem gondolod?
Szúrós tekintettel fürkészték egymást. Egyáltalán nem örültem neki.
- Még szép - folytatta Tristin. - Éppen közös klubot szeretnénk alapítani.
- Hát jó - mondtam Deanre pillantva -, sajnálom, hogy robbantom a bulit, de ideje indulnunk.
- Ó, miért? - kérdezte leereszkedően Tristin. - A kicsi lánynak haza kell érnie?
- Fejezd be - szólt rá dühösen Dean.
- Most mi van? Szerintem nagyon helyes párocska vagytok. A lovas kocsid kint áll a ház előtt? Haza kell mennetek az istállóba? - cikizte Tristin Deant.
Még sosem láttam Deant ennyire mérgesnek.
- Menjünk - mondta, és átnyújtotta a kabátomat.
Elindultunk, de Tristin megpróbált közénk állni. Dean eltolta magától. - Te meg mi a francot képzelsz?
Tristin teljesen megdöbbent.
- Még egyszer ne merészelj félrelökni - sziszegte.
- Játszod itt nekem a kemény gyereket? - kérdezte tőle Dean. - Nyakkendő van rajtad, az ég szerelmére.
Tristin a kijárat felé mutatott.
- Indulj kifelé. Most azonnal.
- Nem fogok verekedni veled - mondta Dean. - Az olyan, mintha egy könyvelővel bunyóznék. Majd hívlak, ha itt az adóbevallás ideje.
Tristin szemből megragadta Dean kabátját, és hátralökte. Dean ütésre emelte az öklét, de két srác lefogta a karját.
- Ne akard, hogy bemossak egyet, Tristin - fenyegette Dean.
- Mért ne? - kiáltotta Tristin, akit két másik srác tartott vissza.
- Mert megöllek, te idióta - mondta Dean. Elment Tristin mellett, majd csendesen felém fordult - Gyere, Rory. - Mögöttünk Tristin kiszabadította magát, és utánunk jött. Amint egész közel ért, Dean megfordult.
- Soha többé ne menj Rory közelébe - mondta.
Kimentünk.

17.

- Ez aztán bál volt a javából - jelentette ki Dean, amint a terasz felé tartottunk végre Stars Hollowban. Ez a terasz afféle pihenő volt a Fő téren, leginkább egy fából készült, miniatűr színpadra emlékeztetett. Szerettem ezt a helyet, a teteje nyáron kellemes árnyékot nyújtott, gyakran jártam ide olvasni. Miss Patty időnként itt próbált a tanítványaival, főleg a gyerekekkel, de a városi rendezvényeken dj-pultnak is használták. Kellemes beszélgetésekre is alkalmas volt, de akkor is szívesen jöttem ide, ha magányra vágytam. Ugyanis nem zavart senki, mégsem éreztem úgy magam, mint egy erdei remete. Vagy egy jeti. Ami még félelmetesebb.

Hideg este volt, a cipőm alatt csikorgott a jég meg a hó. Elvitelre vettünk egy-egy kávét, és örültem, hogy valami meleget ihattam.

- Komolyan nem tudom, mi ütött belé - mondtam.
- Én tudom - válaszolta Dean. - Be van indulva rád.
- Dehogy! - mondtam. - Engem csak amolyan játéknak tekint, vagy ilyesmi.
- Be van indulva rád - ismételte Dean.
- Semmit nem csinál azon kívül, hogy sérteget és pokollá teszi az életemet - tiltakoztam.
- Be van indulva rád.

Ezen eltöprengtem egy pillanatra.

- Nem tudom, mit gondoljak az egész szituációról - mondtam, amint átvágtunk a pázsiton a járda felé.
- Ezt meg hogy érted? - tudakolta Dean.
- Nem is tudom - mondtam. - Van egy barátom, aki megvédi a becsületemet - ez fura.
- Barátod? - kérdezte.
- Tessék?
- Azt mondtad, barátod - ismételte.

-Abban az értelemben használtam a „barát" szót, hogy a védelmemre kelni az olyan barátos dolog - igyekeztem javítani. - A szó legtágabb értelmében, ami a legkevésbé sem vonatkozik ide.

Dean rám nézett és elmosolyodott.

- Most már komolyan összevissza beszélsz.
- Nem úgy értettem, hogy a barátom vagy - mondtam.
- Oké - hagyta rám.
- Nem gondolom, hogy a barátom vagy - tettem hozzá.

Dean megvonta a vállát.

- Oké. - A hangja közömbösnek tűnt. Nem tudtam eldönteni, hogy sértődött vagy csalódott.
- Dean? - szóltam hozzá.
- Tessék?

Némán lépdeltünk egymás mellett.

- Te a barátom vagy? - böktem ki végül.

-A szó legtágabb értelmében? - kérdezte.

- Nem. Az igazi „Szia, ő itt Dean, a barátom" értelemben. - Hát kimondtam. Elhangzott a kérdés.
- Az vagyok, ha te is ezt szeretnéd - mondta.

Megálltam, ő pedig megfordult.

- Szeretném - válaszoltam.
- Oké - értett egyet.
- Akkor ezt megbeszéltük.
- Igen, meg. - '

-A barátom vagy - jelentettem ki.

- Ez a végkövetkeztetés.

Nem bírtam megállni, hogy ne mosolyodjak el, amint továbbsétáltunk a járdán.

- Örülök neki, hogy meghoztuk ezt a döntést.
- Ezt pedig örömmel hallom - mondta Dean.

Megálltunk Miss Patty stúdiója előtt, amelynek ajtaját résnyire nyitva találtuk. Elég későre járt - majdnem tíz óra volt.

- Gondolom, Miss Patty elfelejtette bezárni.

Dean bekukucskált a nyíláson.

- Még sosem néztem be ide.

- Akkor gyere be - javasoltam. Beléptünk a stúdióba, ahol Dean szemügyre vette a falra kiakasztott profi fekete-fehér fotókat.
- Ez a sok nő tényleg mind Miss Patty? - kíváncsiskodott Dean.
- Úgy van. Azt állítja, a showbusinessben mindent megcsinált, amit lehetett, kivéve hogy azokat a karikákat nem gyújtotta meg, amin a kutyák ugráltak át. - Miközben beszéltem, a táskám tompa puffanással a földre esett.
- Fölveszem - ugrott érte Dean. - Uramisten, ez van vagy egy tonna - mondta, amint felvette a földről.
- Mi van benne?
- Fogalmam sincs. - Elvettem tőle a táskát, majd járkálni kezdtem a stúdióban. - Egy rúzs, egy ötdolláros, rágó, hajlakk, egy könyv...
- Egy könyv? - kérdezte Dean, miközben követett. - Hoztál egy könyvet a bálba?
- Igen - ismertem be.
- Azt hitted, annyira unalmas lesz? - vigyorgott.
- Dehogy! Csak mindenhová viszek magammal könyvet - magyaráztam. - Megszokásból.
- Na és most éppen mit olvasol?
Elvette a könyvet és belelapozott, majd hangosan felolvasta Dorothy egyik versét.

„Mindegy; hogy sok van, vagy kevés,
Mindegy, hogy víz van, vagy bor,
A levés, a levés, a levés
Az nem jött be semmikor."

Dean lehuppant egy kerevetre. Leültem mellé, ő pedig átkarolt.
- Figyelj - kezdtem.
- Mi az? - kérdezte, és levette szemét a könyvről.
- Köszönöm a mai estét - mondtam. - Tökéletes volt.
- Szívesen. - Újra csókolóztunk, aztán kényelmesen elhelyezkedtünk a kereveten, és elkezdtünk olvasni. Ez volt a tökéletes este. Egy kis tánc, egy kis séta, egy kis Dorothy Parker. Tökéletes.

- Rory, bogaram. Miss Patty vagyok. - Egy hang törte meg az álmaimat, majd egy kezet éreztem a derekamon, amely rázogatott.
- Rory? Rory, hogy kerülsz ide?
- Miss Patty? - kérdeztem pislogva, ahogy ébredezni kezdtem. Lassan kinyílt a szemem. Miss Patty, és vagy húsz középkorú nő bámult rám. Még mindig a báli ruhám volt rajtam. Még mindig a puffon feküdtem, Dean mellett. Csak álom volt az egész?
- Egész éjszaka itt voltál? - kérdezte Miss Patty.
- Én... jaj, ne! - kiáltottam. - Dean, kelj föl!
- Mennyi az idő? - kérdezte álmosan.
- Hajnali fél hat - felelte Miss Patty. Nem tűnt mérgesnek, amiért itt talált bennünket, csupán elcsodálkozott. Hogy a mögötte álló nők mire gyanakodhattak, abba bele se mertem gondolni. De most ez volt a legkisebb bajom. Anya meg fog ölni.
- Uramatyám! Elaludtunk! Hogy aludhattunk el? - kérdeztem Deantől, miközben a cipőmet, a táskámat, a kabátomat kerestem.
- Nyugodj meg - mondta Dean, amint felkelt. - Majd én megmagyarázom a mamádnak.
- Hol van a táskám? Hol van a táskám? - kérdeztem.

- Nálam van - felelte Dean. - Nyugi.
- Mennem kell! - Átküzdöttem magam a nők gyűrűjén, az ajtóhoz rohantam, még a cipőmet sem vettem fel - egyébként harisnyában gyorsabban tudtam futni a havon és a jégen.
- Rory! Válj meg! - Dean utánam rohant.
- El kell innen mennem! Haza! Minél gyorsabban!
- Veled megyek! - kiáltotta. - Megmagyarázzuk! Nem lesz semmi baj!
- Nem, nem jöhetsz velem! - tiltakoztam. - Most egyáltalán nem lenne szabad a házunk közelében tartózkodnod!
- Nem a te hibád! - vitatkozott Dean.
- Tudom - mondtam. - Akkor is haza kell mennem.
- Nem értette, mitől volt ez olyan nagy ügy, nem is érthette.

Megfogta a karomat.
- Kérlek, hadd menjek veled! - kérlelt.
- Nem! - jelentettem ki, azzal faképnél hagytam.
- Rory! - kiáltott, miközben rohantam az utcán.
- Muszáj hazamennem! - kiabáltam.

Ez alkalommal én futottam úgy, mint a Gyalog- kakukk, olyan gyorsan szedtem a lábaimat, ahogy csak bírtam. Egész úton azon töprengtem, vajon menynyire aggódhat anya. Bátorított, hogy menjek el a bálba, megvarrta a csodálatos ruhámat, és mindenképp megpróbált rábeszélni, hogy elmenjek. Erre mit csinálok? Nem megyek haza. Biztosan iszonyú dühös lesz rám. Utáltam a gondolatát is, hogy miattam bizonyára fent volt egész éjszaka, aggódott és halálra rémült.

Mikor hazaértem, a helyzet rosszabb volt, mint képzeltem. A nagymamám kocsija még mindig a bejárat előtt parkolt. Ezek szerint ő is nálunk maradt. Anyával együtt nyilván ébren voltak egész éjjel, és azon tűnődtek, hol lehetek. Borzalmasan éreztem magam, émelyegtem. Soha életemben nem csináltam még ilyet. Amikor belopóztam a bejárati ajtón, meghallottam, hogy anya és nagyi őrjöngve ordítoznak egymással.

- Nézz körül, anya! - kiabált anya a konyhában - Ez igenis élet! Igyekszem egy kis színt vinni bele, ami előtted nyilván ismeretlen, de ez akkor is élet! És ha nem estem volna teherbe, nem született volna meg Rory!

-Tudod jól, hogy nem így értettem! - vágott vissza nagyi.

-Lehet, hogy én egy rettenetes, kezelhetetlen gyerek voltam, ahogy mondod, de Rory nem az! Ő okos és óvatos, és megbízom benne, és nem lesz semmi baja, és ha ezt nem tudod elfogadni vagy elhinni, akkor semmi keresnivalód ebben a házban! - kiabált anya.

Pillanatnyi csönd állt be, majd nagyi kiment a konyhából. A falhoz lapultam, hogy ne vegyen észre kifelé menet. Bevágta az ajtót maga mögött.

Lassan beoldalogtam a konyhába, ahol anya kávét főzött. A mosogatónál állt, háttal nekem, vizet töltött a kiöntőbe.
- Anya - kezdtem idegesen - köszönöm, hogy ilyen szépeket mondtál rólam...

Megfordult és tombolni kezdett.
- Mit képzelsz te, hogy egész éjjel kimaradsz? Elment az eszed?

Baromi dühös volt rám. Még sosem kiabált így velem. A szememet hirtelen elöntötték a könnyek.
- Sajnálom - nyögtem ki -, véletlen volt!
- Az éjszakai kimaradások királynőjéhez beszélsz! - mondta - Ezt a fogalmat én találtam fel! Ez nem véletlen volt! Ilyet nem csinálhatsz, és pont!
- Semmi nem történt! - magyaráztam. Miért nem figyelt rám?

- Van valami halvány fogalmad róla, milyen úgy felébredni, hogy itt az anyám, majd rájönni, hogy egyáltalán nem jöttél haza? - vont kérdőre.
- Szóval az egész amiatt van, hogy itt volt a nagyi? - kérdeztem.
- Dehogy! Az iszonytató rettegés miatt van, ami akkor fog el, amikor reggel felébred az ember, és a gyerekét nem találja az ágyában! - ordította.
- Sajnálom - ismételtem.
- Aztán egy egész másfajta rettegés tölti el, amikor rájön, hogy az éjszakát egy fiúval töltötte!
- Nem töltöttem vele az éjszakát! Elaludtunk.
- Fogamzásgátlót fogsz szedni! - jelentette ki, majd arrébb ment.
- Micsoda?
- Nem eshetsz teherbe!
- Nem feküdtem le Deannel! - ellenkeztem.
- A francba!

Anya egyáltalán nem hitt nekem. Elképesztő!

- És mi lett azzal a sok mindennel, amit nagyinak mondtál? Mi történt azzal, hogy megbízol bennem? - vágtam vissza. Alig bírtam beszélni, mert rázott a zokogás. - Tudod jól, hogy véletlen volt! Csak azért vagy rám dühös, mert elszúrtam valamit a nagyi előtt, ő pedig téged teremtett le miatta! Hát sajnálom. Sajnálom, hogy elszúrtam, és sajnálom, hogy kiabált veled, de én nem csináltam semmit! - zokogtam. - És ezt nagyon jól tudod!

Berohantam a szobámba, és bevágtam az ajtót. A cipőmet és a táskámat ledobtam a padlóra, lefeküdtem az ágyra, és zokogni kezdtem a párnámba. Hogy lehet, hogy nem hisz nekem? Hát nem ismer eléggé? Nem tudja, hogy szándékosan soha nem tennék olyan hülyeséget, amivel megbántom?

18.

Eltelt néhány nap, mire anya meg én ismét beszélő viszonyba kerültünk. Ilyenkor is csak a napi programunkat osztottuk meg egymással, vagy megjegyeztük, hogy el fog fogyni a kávétejszín. Képtelen voltam megbocsátani neki azért, amit mondott. Ő pedig nyilvánvalóan képtelen volt megbocsátani nekem azért, amit tettem, vagy amit szerinte tettem.

Borzalmas volt. A karácsony az egyik kedvenc időszakom az évből. A karácsonyi felvonulás főpróbája zajlott, és nem beszélgettünk közben, nem gúnyolódtunk az embereken, mint rendesen. Nem volt senki, akivel megvehettem volna a bugyuta zoknitöltő apróságokat. Nem hallgattuk a kedvenc rossz karácsonyi dalainkat, nem néztük a karácsonyi filmeket, amiket imádtunk, sem azokat a karácsonyi filmeket, amiket imádtunk utálni. Halálosan fáradt voltam. Még az is kiment a fejemből, hogy találkoznom kellett volna Lane-nel.

-Te, azt hittem, úgy volt, hogy Luke-nál találkozunk - mondta, amikor rám talált, amint a terasz korlátjának támaszkodtam.

- Komolyan? Ó, jézus, komolyan! - döbbentem rá. - Sajnálom. Elfelejtettem.
- Hadd találgassak - mondta Lane. - Te meg Lorelai még mindig nem békültetek ki.
- Nem. Otthon a helyzet még mindig *A csodatevő* című filmhez hasonlít. Istenem, hogy csesződött el ennyire az egész? - Leültem a padra, amelyre az ajándékos szatyraimat tettem.
- Ha jól sejtem, a Deannel kettesben töltött éjszakádnak köze lehet a dologhoz - állapította meg Lane, miközben leült mellém.
- És az sem segített, hogy a nagymamám tanúja volt az egésznek - tettem hozzá.
- Az sosem segít - értett egyet.

- Szívás - szögeztem le. - Minden jó volt. A bál jó volt. Deannel is jó volt. Erre most az anyám és én alig beszélünk egymással, anya és nagyi alig beszélnek egymással... Dean új neve pedig a Narkolepsziás Fiú.
- Dean hogy viseli? - érdeklődött Lane.
- Nem tudom. - vallottam be. - Az eset óta egyáltalán nem láttam.
- Micsoda? - csodálkozott Lane. - De hát annak már négy napja!
- Tudom - feleltem.
- Telefonált?
- Én kértem, hogy ne - ismertem be.
- Be is tartja?

Bágyadtan mosolyogtam.

- Nem. - Állandóan üzenetet hagyott, de nem hívtam vissza. Nem akartam anyát még jobban felbosszantani, mint amennyire már eddig is bosszús volt, azzal, hogy az ellenséggel beszélek. De hiányzott. Nagyon. Aznap délután megvettem a karácsonyi ajándékát, Franz Kafkától Az átváltozást. Amikor ezt elmeséltem Lane-nek, azt mondta, szerinte a könyv nem elég romantikus, ezért nem volt jó ötlet. Én nem voltam biztos ebben. Még mindig maradt rá néhány napom, hogy végiggondoljam.

-Bár meggondolnád magad! - kiáltottam anyának, amint nagyi ajándékát kötöztem össze szalaggal. Már fel voltam öltözve az évi szokásos karácsonyi partira, amit a nagyiék két héttel karácsony előtt rendeztek meg. Nem akartam elhinni, hogy anya nem jön. Sosem hagyta ki a karácsonyi partit.

- Nem *nekem* kell meggondolnom - jelentette ki.
- Nem hiszem, hogy komolyan gondolta - mondtam. Anya és nagyi megint összevesztek, ez alkalommal a karácsonyi parti kapcsán, mert anya nem tudott időben odaérni a koktélozásra. Nagyi emiatt szabályosan visszamondta anya meghívását a karácsonyi partira. Persze tudtam, hogy nem a koktélozásról van szó. Még mindig a bál utáni reggelen kitört balhé miatt voltak haragban egymással. Az egész az én hibám volt, nagyi mégis azt akarta, hogy én elmenjek a partira.
- Ó, komolyan gondolta - mondta anya.
- Talán akkor tényleg komolyan gondolta, de később majd nem gondolja így, amikor nélküled jelenek meg náluk - vitatkoztam.
- Mivel nincs térképem, hogy kövessem ezt az érvelést, csak annyit mondok, vegyél fel kalapot, hideg van odakint - zárta le a témát anya.
- Szóval továbbra is haragudni akarsz rá - állapítottam meg.
- Úgy van - helyeselt anya. - Több kalóriát éget.
- Ez nem igaz.
- Mit gondolsz, anyának mitől ilyen vékony a lába? - kérdezte anya. - Nem a sok lépcsőzéstől, az biztos.
- Anya!
- És sosem láttam a futópadon.
- Oké. - Anyám néha nem tudja, mikor kell abbahagyni.
- Arra sem emlékszem, hogy a híres klubjuk Tae-Bo tanfolyamot szervezett volna - folytatta.
- Jól van! - állítottam le. - Hagyjuk. Ráírjam a neved nagyi ajándékára?
- Igen. Írd, hogy a szállodatulajdonos, korábban a lánya.

Megfogtam az ajándékot és bementem vele a nappaliba.

- Tudod, mi a véleményem? Szerintem úgy viselkedsz, mint egy éretlen kisgyerek!
- Na! Nem csak úgy viselkedem!

- Na és az almás pite? - kérdeztem, amint felvettem hosszú gyapjúkabátomat; Őrület, hogy anya nélkül megyek. - Egész évben erre az almás pitére vársz.

Anya lerogyott a kanapéra, majd felsóhajtott.

- Kibírom almás pite nélkül.
- Dalokat találsz ki, miután ötöt megettél belőle, a szövegek pedig ellentmondanak ennek az állításnak - emlékeztettem.

Kihalászta a kocsikulcsot az ajtó melletti asztalkán lévő tálból. '

- Idefigyelj. Indulnod kell. Elkésel.
- Komolyan nem jössz? - meredtem rá.
- Micsoda? Bocsánat, valaki mondott valamit? Rory nem lehetett. Ő már félúton jár Hartfordba.
- Jó, elmentem - mondtam, amint elvettem tőle a kulcsot.

-Vezess óvatosan! Vigyázz a jégen! - kiáltott utánam. - És hozz egy almás pitét!

- Bújj be! Elragadó vagy - közölte nagyi, amikor ajtót nyitott nekem. Remekül nézett ki. Élénkpiros gyapjúblézert hordott, fekete szőrmével a gallérja és a mandzsettája körül, fekete szoknyával. A ház, mint általában, az alkalomnak megfelelően ünnepi díszben pompázott.

- Ez a kettőnk ajándéka anyával - adtam át nagyinak a csomagot.
- Nahát, milyen figyelmes vagy! - ámuldozott nagyi. - Tegyük le a fa alá.
- Igazából anya választotta - tettem hozzá, remélve, hogy ez elsimítja a dolgokat. Nagyi nem válaszolt, csak elhelyezte az ajándékot a fa alatt.
- Rory, ismered Holland Prescottot? - kérdezte nagyi, ügyesen elterelve a témát. - Nagyapa régi barátja.
- Tavaly találkoztam vele - válaszoltam.
- Holland! Megjött Rory! - jelentette be nagyi, majd együtt bementünk a nappaliba, hogy csatlakozzunk Hollandhez.

Nagyapa a kandallónál állt, és üzleti ügyekről csevegett az egyik barátjával, Alan Broadmannel. Nagyapa bosszúsnak tűnt. Kezében tartott egy pohár italt, de nem ivott bele. Túlságosan lefoglalta, hogy panaszkodjon az egyik kollégájára, akit hibbantnak nevezett.

- Richard, Alan, nézzétek, ki van itt - mondta nagyi.

Mr. Broadman integetett, nagyapa pedig nyájasan

annyit mondott:

-Szervusz, Rory!

- Hol van édesanyád? - kérdezte Mr. Broadman. - Felteszem, az almás pitéknél.

Mielőtt bármit mondhattam volna, nagyi megszólalt:

- Lorelai ma este nem tud eljönni - mondta.
- Nem tud? - döbbent meg nagyapa. Nem is tudta, hogy anya nem jön. Ez meglepett.
- Nem - mondta nagyi vidáman. - Dolgoznia kell.

Nagyira néztem. Mégis miről beszél?

- Erről jut eszembe, fel kell hívnom azt az embert! - jelentette ki nagyapa.
- Richard, alaposan felizgattad magad! - figyelmeztette Alán.

Ám nagyapa elszánt volt. Kioldalgott a szobából. Nagyihoz fordultam, és karomat rátettem a kezére.

- Nagyi, beszélhetnék veled négyszemközt egy percre?
- Muszáj innod valamit! - váltott át tökéletes háziasszony-üzemmódba, és kimentünk a másik szobába az italos zsúrkocsihoz.
- Bocsánatot szeretnék kérni a múltkoriért - mondtam.

- Rory, kérlek - állított le. - Egy partin vagyunk.
- Elszúrtam - folytattam -, az én hibám.
- Sem az idő, sem a hely nem alkalmas, hogy ezt megvitassuk - vetette oda sietve. - Anyukád megtaníthatott volna erre.
- Kérlek, ne haragudj rá - könyörögtem.
- Nem haragszom senkire - közölte, mintha ez egy ismeretlen fogalom lenne a számára. - Most pedig menj vissza, és érezd jól magad a partin.
- De...
A kezembe nyomott egy poharat.
- Útközben ezt add oda Gigi Presscottnak.

A vacsora sajnos elhúzódott. Nagyapám dühös volt, mert nem érte el londoni kollégáját, és megállás nélkül az üzletről beszélt.
- Nincs itt elviselhetetlenül meleg? - kérdezte nagyapa, és meglazította csokor nyakkendőjét. Az arca kivörösödött, de ez normálisnak tűnt, tekintve, hogy közvetlenül a kandalló előtt ült.
- Richard, ne igazgasd a nyakkendődet a vacsoraasztalnál - szólt rá nagyi.
- Mondd csak, Rory, mik a terveid a karácsonyi szünidőre? - kérdezte Holland.
- Valószínűleg együtt leszek anyával - válaszoltam.
- Jaj, olyan kár, hogy nem tudott eljönni! Ő mindig annyira eleven - sajnálkozott Gigi, majd mindenki nevetett.
- Lorelai nem érezte jól magát, ezért javasoltam neki, hogy maradjon otthon - jelentette ki nagyi.
Ez volt a második hazug kifogás, amivel előállt. Most már eldönthetné, milyen mesét talál ki.
- Meleg van itt - szólt nagyapa, majd felállt az asztaltól. - Lejjebb veszem a termosztátot. - Azzal kiment az étkezőből.
- Szegénykém, mi baja lehet? - érdeklődött Holland.
- Azt hiszem, egy enyhébb influenza ágynak döntötte - felelte nagyi. - Richard, hagyd azt a termosztátot! - kiáltott.
- Mintha azt mondtad volna, hogy dolgozik - tűnődött Gigi, miközben zavart pillantást vetett nagyi felé.
- Úgy is volt, hogy dolgozni fog, de aztán elkapta az influenzát, tehát így vagy úgy, de nem tudott eljönni - tette hozzá nagyi gyorsan. Nagyon, nagyon rosszul hazudott.
- Mondd meg neki, hogy hiányoltuk - fordult felém Gigi.
Rámosolyogtam.
- Megmondom.
- Richard! Jaj, az isten szerelmére, Richard! – kiáltott nagyi. Felállt az asztaltól, és elindult a hallba, hogy megkeresse, aztán egyszer csak egy éles sikoltást hallottunk.
Az asztalnál ülők egymásra néztek, majd mindenki felugrott és a haliba rohant.
A torkomban dobogott a szívem, amikor megláttam a nagyszüleimet.
Nagyi nagyapa mellett térdelt, aki hanyatt feküdt a földön. Nagyi beszélt hozzá, de nagyapa nem válaszolt. A szeme csukva volt, és nem volt eszméleténél.
Valaki kihívta a mentőket, én pedig nagyi mellett állva figyeltem nagyapámat, miközben nagyi az arcát paskolta, hogy megpróbálja magához téríteni. Nagyapa sápadtnak és gyámoltalannak tűnt. Még sosem láttam ilyennek. Azt kívántam, bárcsak segíthetnék valamiben. Ezernyi rémisztő gondolat kavargott a fejemben. Mi van, ha nagyapa meghal, mielőtt megérkezik a segítség? Mi van, ha meghal - és kész?

Megpróbáltam felhívni anyát, de nem volt otthon. Próbáltam a mobilját is, de nem vette fel. Annyira magamon kívül voltam a félelemtől, hogy amikor bejelentkezett a hangpostája, csak ennyit bírtam kinyögni: „Nagyapa kórházban van, kérlek, gyere!"

A kórháznak egyszerre volt iskolai menza és padlóápoló illata. Mindenfelől csipogás, pittyegés, sípolás hallatszott. A leghangosabb mégis nagyi volt, aki az ápolónőkkel kiabált, de így legalább könnyen be tudtam lőni, merre van, amikor végre ideértem.

- Kiderítettél már valamit? - kérdeztem.
- Ugyan - panaszkodott nagyi. - Ez a hely olyan, mint a CIA. - A pult mögött egy férfi álldogált, ballonkabátban és sálban, majd odament nagyihoz, és megszorította a kezét. Úgy sejtettem, nagyapa orvosa lehet, akit nagyi bizonyára felhívott, amíg mi a házban voltunk, és megkérte, hogy jöjjön ide. - Jaj, Joshua! - mondta nagyi. - Hála az égnek! Ez a hely felháborító.
- Semmi vész, már itt vagyok - nyugtatta meg a doki. - Bemegyek, és megnézem, mi van vele. Kitöltötted már a papírokat?
- Fütyülök a papírokra! - bosszankodott nagyi -, látni akarom a férjemet!
- Mindig ilyen csökönyös? - fordult hozzám Joshua.
- Nagyon - feleltem.
- Meglátom, mi a helyzet, aztán visszatérünk rá. - Joshua a folyosó végén eltűnt egy ajtó mögött, amin ez állt: „Illetékteleneknek belépni tilos".

Nagyi és én meredten néztünk utána. Nagyi felsóhajtott.

- Újra megpróbálom felhívni anyát - szólaltam meg. Szörnyű volt, hogy nem volt velem. Nagyit ugyan nem lenne képes megnyugtatni, de valószínűleg nálam jobban kezelné a helyzetet.
- Hagyd csak. Biztos nagyon elfoglalt - felelte sebtében nagyi, aki a táskájában kotorászott.
- Ez nem igaz! - tiltakoztam. Tudtam, hogy itt lenne, ha már lehallgatta volna az üzenetemet.
- Fogadok, hogy...
- Rory, menj, hozz nagyapádnak újságot. - Azzal nagyi pénzt nyomott a kezembe.
-De... --
-A Wall Street Journalt, a Barron'st, amit találsz. Nyilván olvasni akar valamit, ha majd visszakerül a szobájába.
- Jól van. Neked hozhatok valamit? - kérdeztem. - Esetleg egy kávét?
- Nem, drágám, nem kérek - mosolyogott rám nagyi. Elindultam a folyosón, valami útbaigazító táblát kerestem, hogy megtaláljam az újságost. Beszálltam a liftbe és megnyomtam a gombot. Örültem, hogy feladatot kaptam, ami eltereli a gondolataimat.

Mikor visszaértem az újsággal, Luke ült az egyik széken a nővérszoba előtt.

- Elhoztam anyádat - magyarázta. - Nem randiztunk.
- Ó... értem.

A kijelentés kissé váratlanul ért. Anyám és Luke nagyon közeli barátok voltak, sosem jártak, vagy ilyesmi, de nekem néha az volt az érzésem, mély vonzalom fűzi őket egymáshoz. Ennek semmilyen kézzelfoghatójelét nem láttam, de ott motoszkált a fejemben a gondolat: „Anyám meg Luke, anyám meg Luke..." Talán Luke is tisztában volt azzal, hogy ilyesmit feltételezek, ezért szögezte le sürgősen, hogy nem randiztak. Nem tudom, de nem is volt fontos. Behozta anyát a kórházba, és ez mindenképp rendes dolog volt tőle.

Luké az „Illetékteleneknek belépni tilos" tábla felé mutatott.

- Ő, meg a nagymamád most mentek be azon az ajtón, hogy keressenek egy orvost.

Tudtam, hogy anyám el tud érni valamit, amit én nem.

A „Tilos a bemenet”-féle jelzések sosem tartották vissza.

- Tudnak már valamit nagyapáról? - kérdeztem, amint leültem mellé.

- Nem hinném - válaszolta Luke - de adj még anyádnak néhány percet. Biztosan kiderít valamit.

- Köszönöm, hogy behoztad - mondtam.

- Szívesen - bólintott. - És te jól vagy?

Összeszorult a torkom.

- Nem akarom, hogy meghaljon.

- Ezt majd közöld vele, amikor meglátod - vigasztalt Luke -, az emberek szeretik hallani az ilyesmit.

Majd hirtelen kinyílt a Tiltott Ajtó, és megjelent anya. Felugrottam.

- Anya! - kiáltottam.

- Nahát! - Anya elmosolyodott és szorosan magához ölelt. - Szia!

- Borzasztó volt - meséltem. - Annyira gyorsan történt

- Most már bármelyik percben kitolhatják a vizsgálóból, úgyhogy maradj itt - mondta. Egyáltalán nem látszott, hogy aggódna. Úgy tűnt, biztosra veszi, hogy nagyapa rendbe jön. Ettől valamelyest jobban éreztem magam.

- Nagyi hol van? - kérdeztem.

- Kipaterol egy beteget abból a szobából, ahonnan jó a kilátás - válaszolta.

- Komolyan?

- Remélem, apát hamar lekapcsolják a gépről, különben a férfi búcsút mondhat a lélegeztetőjének - mondta anya, csak félig-meddig viccelődve.

- Szóval... mennyi idő múlva hozzák ki onnan?

- Nagyon hamar - nyugtatott meg.

- Szeretnék csinálni valamit - mondtam.

- Például... ööö... görkorcsolyáznál? - kérdezte anya.

- Kávét hoznék, telefonálnék, vagy akármit csinálnék, csak ne kelljen itt várakozni - válaszoltam.

- Jól van, értem - bólintott. - Nos, mivel különösképpen nem kedvelem a telefont, inkább a kávéra szavazok.

- Jó, rendben. Luke? Egy teát? - ajánlottam fel.

- Borsmentát, ha lehet - felelte.

- Mindjárt jövök. - Azzal elindultam a folyosón.

- Várj! - kiáltott utánam anya. Amikor megfordultam, finoman ennyit mondott: - Minden rendben lesz.

- Már éppen kezdtem megismerni - mondtam.

- Tudom.

- Nem akarom, hogy...

- Nem fog - szakított félbe, mielőtt kimondhattam volna. - Na, hozd azt a kávét.

Az automata elromlott, ezért kávé nélkül tértem vissza. Találtam viszont csirkelevest meg kakaót. Esküszöm, más nem volt.

Mire visszaértem, nagyapát már bevitték a szobájába

Amikor felébredt, a Financial Times és a Wall Street Journal legfrissebb számaiból olvastam fel cikkeket neki. Úgy vettem észre, ez jobb kedvre deríti, én pedig szívesen maradtam mellette. Amikor nagyi belépett pár tiszta párnával, megkért, hogy később folytassam az olvasást, mert négyszemközt szeretne beszélni nagyapával.

Felálltam, hogy kimenjek, és közelebb hajoltam nagyapához.

- Ha megölellek, az fáj? - kérdeztem.
- A fájdalom is az élet része - felelte.
- Ez a kislány szeret téged - jelentette ki nagyi, amint kezét a vállamra tette.
- Hát... jó ízlése van - mosolygott nagyapa. Most már tudtam, hogy tényleg rendbe fog jönni. Amikor kiléptem a folyosóra, Luke a szoba előtt ült egy széken. Könyökét a térdére támasztotta és bámulta a padlót. Sápadtnak és egy cseppet zavartnak tűnt.
- Hol van anya? - kérdeztem.
- Kávét keres - válaszolta egyhangúan.
- Te mit csinálsz? - csodálkoztam.
- A cipőmet bámulom.
- Értem - hagytam rá. - Folytasd csak.

A váróhelyiségben anya szakadatlanul püfölte a kávé gombját az italautomatán. Kávét továbbra sem adott a gép.
- Nincs szerencséd? - érdeklődtem.
- Nincs, de már fárasztom - válaszolta, majd egy másik gombot kezdett nyomkodni.
- Kár a gőzért - közöltem vele.
- Visszajött már a doki? - kérdezte.
- Még nem.
- Amúgy... - Békén hagyta az automatát, és felém fordult. - Ma este látogatód volt.
- Tényleg? - kérdeztem. - Kicsoda?
- A Narkolepsziás Fiú.
- Dean átjött? - lepődtem meg.
- Bizony - mondta anya, miközben engem megkerülve a pénzváltó automatához lépett. - Az ablakon bekopogós trükkel próbálkozott.
- Gonosz voltál vele?
- Már elnézést, de sosem vagyok gonosz! - tiltakozott.

Elmosolyodott, és valamivel kedvesebben nézett rám.
- Azt mondta, nem történt semmi.
- Nem is történt - hagytam helyben.
- Tudom - mondta anya.
- Tudod? - csodálkoztam. - Tényleg?
- Rory, két dolog van, amiben teljesen biztos vagyok ezen a világon. Az egyik, hogy sosem leszek képes megérteni, miről énekel Charo, tökmindegy, mióta él ebben az országban, és a másik te vagy.
- Remélem, nem ebben a sorrendben - mondtam.
- De meg kell értened, milyen iszonyatos pánik lett úrrá rajtam akkor - tette hozzá.
- Megértem - mondtam. - Tényleg megértem. És nagyon sajnálom. Ilyesmi soha többé nem történik, esküszöm.
- Ne esküdözz - figyelmeztetett.
- Miért ne?
- Mert anyád lánya vagy - mondta.
- Az meg mit jelent? - kérdeztem.
- Azt jelenti, hogy bármi megtörténhet. Még akkor is, ha nem szándékosan csinálod.
- Nem fog megtörténni - fogadkoztam.

Elnevette magát
- Oké.

Pár pillanatig nem szóltunk egy szót sem.

- Szörnyű volt, hogy nélküled kellett elmennem a partira - jegyeztem meg.
- Szörnyű volt, hogy nélkülem mentél el a partira - válaszolta. - Milyen volt az almás pite?
- Ja, nagyi idén nem sütött - mondtam. Lemondtunk a kávéról, és elindultunk vissza a folyosón nagyapa szobája felé.
- Komolyan? - döbbent meg anya. - Ez fura.
- Ó, tudom - mondtam.
- Hmm. Te most hazudsz? - kérdezte.
- Mint a vízfolyás - válaszoltam.

Anya átkarolta a vállamat.

- Jó kislány.

Egy kicsivel később Joshua behívott minket nagyapa szobájába, és közölte, hogy nagyapának „enyhe anginája" volt. Ez azt jelentette, hogy változtatnia kellett a diétáján, és többet kellett mozognia.

Hihetetlenül megkönnyebbült és boldog voltam. Nagyapa meg fog gyógyulni - reggel haza is engedik. Anya nem utált többé. Dean pedig meglátogatott.

Anya még a kórházban akart maradni egy darabig a szüleivel, ezért megkérte Luke-ot, hogy vigyen engem haza. Meghagyta, hogy hívjam fel Deant, ömlengjünk egymásnak a telefonban, majd vesszünk össze, ki teszi le előbb. Anyám néha olyan ijesztő tud lenni.

Ám amint Luke kitett otthon, bementem a házba, és felhívtam Deant. Felébresztettem, és vagy két órán át beszélgettünk. Nem is ömlengtünk igazán.

Becsszó.